

காவல் நீதிக்கான குரல்

Voices for Custodial Justice

இருட்டில் ஒரு பயணம் -
மனநல காப்பகங்கள்

www.downtoearth.com

www.globalspot

அக்கறை கொள்வீர்

கை விடப்பட்ட தொரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் 30 வயது தமன்னா. சென்ற ஆண்டு அவரது கணவரும் கணவரின் குடும்பத்தினரும் அவரை இந்துார் மனநல மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு வந்தனர். இருதுருவ மனநிலை எனப்படும் பாதிப்புக்கு அவர் உள்ளாகியிருப்பதை கண்டுபிடித்த மருத்துவர்கள் அவரை மருத்துவமனையில் சேர்த்துக்கொண்டனர். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு அவர் நலமடைந்துவிட்டதாக அறிவித்த மருத்துவர்கள் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு குடும்பத்தினரிடம் கூறினர். ஆனால், அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல யாரும் விரும்பவில்லை. ஆறு மாதங்களாக தனது குடும்பத்தினருக்கு தொடர்ந்து கடிதம் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார் தமன்னா. ஆனால், எந்த பதிலும் வரவில்லை.

அவருடைய தாயார் கூட பதிலளிக்கவில்லை. இறுதியாக, மருத்துவமனை நிர்வாகித்திற்கு அவரை அருகில் உள்ள அடைக்கல இல்லத்திற்கு அனுப்புவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லாமல் போனது. மாவட்ட தலைமை நீதிபதியின் அனுமதியோடு அதைச் செய்தனர்.

மனநோய் காரணமாக இவ்வாறு குடும்பத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டது தமன்னா மட்டுமல்ல மருத்துவமனையில் உள்ள, தனது பெயரை வெளிப்படுத்த விரும்பாத ஒரு காப்பாளர், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில், முழு நலமடைந்துவிட்டதாக மருத்துவர்கள் சான்றளித்த பிறகும் குடும்பத்தினரால் ஏற்கப்படாதவர்களாக, குறைந்தது 12 பேரை தாம் பார்த்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். இவ்வாறு பெண்கள் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுவதும் பின்னர் கைவிடப்படுவதும் அடிக்கடி நிகழ்கிறது. இந்து மனநல மருத்துவமனையில் மட்டுமே 20 ஆண் நோயாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்றால் பெண் நோயாளிகள் எண்ணிக்கை 40.

பொதுவாக, ஒரு மனநல மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படும் நோயாளிகளில் 50 சதவீதத்திற்கும் மேற்பட்டோர் அங்கே 5 ஆண்டுகளும் அதற்கு மேலும் தங்க வேண்டியதாகிறது. இந்தப் பிரச்சனையில் மிகவும் கெடு வாய்ப்பாக அமைந்துள்ள அம்சம் என்னவென்றால் அந்த நோயாளிகள்

கவலை தரும் காட்சி
 உலக அளவில் 3% மேற்பட்டோர் தாழ்மனநலக் குறைபாட்டால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

தாழ்மனநலக் குறைபாடு
151 மில்லியன்

மூளைக்கோளாறு
26 மில்லியன்

மதுப்பழக்கத்தால் ஏற்படும் மனநலக் குறைபாடு
125 மில்லியன்

காக்கை வலிப்பு
40 மில்லியன்

மறதி நோய்கள்
24 மில்லியன்

தற்கொலைகள்
844,000

ஆதாரம்: உலக சுகாதார நிறுவன அறிக்கை (2010)

ஆண்டுக்கணக்காக மருத்துவ மனையில் இருக்க நேரிடுவது சிகிச்சை சார்ந்த காரணங்களுக்காக அல்ல, மாறாக அவர்களது குடும்பத்தினர் கைவிட்டதன் காரணமாகத்தான். நீண்டகாலம் மருத்துவமனையிலேயே இருப்பது அவர்களது சமூக உறவுத் திறன்களை மேலும் பாதிக்கிறது என்று தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் உச்சநீதிமன்றத்திற்கு இந்த ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் அளித்த அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. நாட்டில் உள்ள மன நல மருத்துவமனைகள் குறித்து ஆணையம் 1997 முதல் ஆய்வு செய்து வந்துள்ளது. அந்த ஆண்டு ஆக்ரா, ராஞ்சி, குவாலியர் ஆகிய நகரங்களில் உள்ள மனநல மருத்துவமனைகளில் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதாக வந்த புகார்களை அடுத்து அந்த மருத்துவமனைகளை கண்காணிக்குமாறு ஆணையத்தை உச்சநீதிமன்றம் கேட்டுக்கொண்டது.

இந்த அவல நிலைமையின் அடிவேர் 1987ம் ஆண்டின் மனநலச் சட்டத்தில் உள்ளது. மனநோயாளிகளின் அனைத்து உரிமைகளையும் தள்ளுபடி செய்கின்ற அந்த சட்டம் அவர்களை ஆபத்தானவர்களாகக் கருதுகிறது. அதனால் அவர்களை மருத்துவமனையில் அடைத்து வைக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. தங்களுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியோ தங்களது உடல்நலம் குறித்தோ, தங்களது உடைமைகள் குறித்தோ எந்த முடிவும் எடுக்க அவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இந்தச் சட்டம் 1993ல்தான் நடைமுறைக்கு வந்தது. அதுவரையில் பழைய இந்திய பைத்தியநிலைச் சட்டத்தைத்தான் (1902) இந்தியா பின்பற்றி வந்தது. காலனியாதிக்கக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அந்தச் சட்டம் மனநோயாளிகளை சமுதாயத்திற்கு அபாயகரமானவர்கள் என்று கருதி, அவர்களிடமிருந்து பொது மக்களைப் பாதுகாப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டது. மனநோய் குறித்து சமுதாயத்தின் அணுகுமுறையை உருவாக்கியதில் அந்த பைத்தியநிலைச் சட்டத்திற்கு பெரும் பங்கு உண்டு என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தற்போதைய மனநல மருத்துவ சட்டமுன்வரைவும் மனநலக் கொள்கையும் மனநோயாளிகளின் உரிமைகளை மீட்டுக்கொடுக்கும் என்று மத்திய சுகாதாரத்துறை

அமைச்சகம் கூறுகிறது. ஆனால், அந்த சட்டமுன்வரைவை ஆராய்ந்து பார்த்தால், இதில் வெகுதூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்பது புலப்படுகிறது. இன்றைய நிலையில், சர்வதேச நிர்வாகங்கள் அதிகரித்து வருவதன் காரணமாகவே அதற்கு இசைவாக சில நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்று தோன்றுகிறது.

2006ல் ஊனமுற்றோர் உரிமைகளுக்கான ஐ.நா. மாநாட்டு தீர்மானத்தை இந்தியா அங்கீகரித்தது. உடல் சார்ந்த, மனம் சார்ந்த, அறிவு சார்ந்த அல்லது உணர்வு சார்ந்த நீண்டகால குறைபாடுகள் உள்ளவர்களுக்கு சமத்துவத்தையும் சுயேச்சைத் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்துவதற்காக அந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதை அங்கீகரித்ததன் மூலம், இந்தியாவுக்கு தனது சட்டப்பூர்வ அமைப்புகளில் மாற்றம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. மன நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சமூகப் பின்னணிகளோடு கூடிய சமுதாயப் பராமரிப்பு சேவைகள் கிடைப்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்று உலக சுகாதார நிறுவனம் தனது உறுப்பு நாடுகளைக் கேட்டுக்கொண்டது. இது ஒரு மிகப்பெரிய பணி. இதற்கு தற்போதைய மனநல சிகிச்சை அமைப்புகளில் பெரும் மாற்றங்கள் தேவைப்படுகின்றன. ஐ.நா. உறுப்பினர் என்ற முறையில் அதன் தீர்மானத்திற்கு உட்பட்டுச் செயல்படும் பொறுப்பு இந்தியாவுக்கு உள்ளது.

2010ல் மத்திய சுகாதார அமைச்சகம் மனநல மருத்துவ சட்டமுன்வரைவை முன்வைத்தது. ஓராண்டுக்குப் பிறகு நாட்டின் முதலாவது மனநலக் கொள்கையை வரைவதற்காகவும், தோல்வியடைந்துவிட்ட தேசிய மனநலத் திட்டத்தை (என்.எம்.எச்.பி.) திட்டத்தை மறுவரைவு செய்வதற்காகவும் ஒரு குழுவை அமைச்சகம் அமைத்தது. சரியான நேரத்தில் அந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. ஏனென்றால், 2003ல்தான் உலக சுகாதார நிறுவனம் 66வது உலக சுகாதார சபை கூட்டத்தில் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. உறுப்பு நாடுகளின் அரசுகள், குறிப்பாக தாழ்நிலை வருமானமும் நடுத்தர வருமானமும் உள்ள நாடுகள், தேவைகள் அதிகமாக உள்ள, ஆனால் போதுமான நிதியாதாரங்கள் இல்லாத நாடுகள், கடுமையான மனநலக் குறைபாடுகள் உள்ளவர்களுக்கான சேவை வாய்ப்புகளை 2020ம் ஆண்டுக்குள் 20 சதவீதம் அதிகரிக்க வேண்டும், தற்கொலை விகிதத்தை 10 சதவீதம் குறைக்க வேண்டும் என்று அந்தத் தீர்மானம் கூறுகிறது. இந்த மாற்றங்கள் தேவை என வலியுறுத்துவதில் முன்னணியில் நின்ற நாடு இந்தியா.

கொள்கையும் உள்கட்டுமானமும் இல்லாத ஒரு அமைப்பைக் கட்டுதல்

மனநோய் என்பதற்கு முதன்முறையாக ஒரு விளக்கம் மனநல மருத்துவ சட்ட முன்வரைவில் உள்ளது. மனநோய் என்பது, “ஒருவரிடம் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு

மனஉளைச்சலை ஏற்படுத்துகிற, அவரது நடத்தையையும், முடிவெடுக்கும் திறனையும் உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொள்ளும் திறனையும், அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைகளைச் சந்திக்கிற திறனையும் பாதிக்கிற வகையில் அவரது மனநிலையில், சிந்தனையில், கண்ணோட்டத்தில், சார்புநிலையில் மற்றும் நினைவாற்றலில் ஒரு சீர்குலைவு ஆகும்” என்று சட்டமுன்வரைவில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் மது மற்றும் போதை மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதோடு தொடர்புடைய மனநிலைகளை அது அங்கீகரிக்கிறது, மனநோயாளிகளுக்கு அதிக உரிமைகளை வழங்குகிறது.

இந்த உரிமைகள் மீறப்படாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, மத்திய அளவில் ஒரு மனநல ஆய்வு ஆணையமும், மாநில அளவில் மனநல ஆய்வு வாரியங்களும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று சட்ட முன்வரைவு கூறுகிறது. இந்த ஆய்வு அமைப்புகளுக்கு பகுதி - நீதிமன்ற அதிகாரம் உண்டு. உரிமைகள் மீறப்படும் நிலையில் மனநோயாளிகளையும் அவர்களது பிரதிநிதிகளையும் கையாள்கிற முதல் அமைப்பாக இந்த ஆய்வு அமைப்புகள் செயல்படும். குடும்பத்தினர், கவனித்துக்கொள்வோர் மற்றும் வீடற்ற மனநோயாளிகள் ஆகியோரது தேவைகளை ஈடுகட்டுவதற்காக மத்திய அளவிலும் மாநில அளவிலும் மனநல அதிகார அமைப்புகளை ஏற்படுத்த சட்ட முன்வரைவு வழிசெய்கிறது. மனநல அமைப்புக்கான நிர்வாக ஏற்பாடுகளாக இந்த அதிகார அமைப்புகள் செயல்படும். மனநோயாளிகளின் தற்கொலை முயற்சிகள் குற்றச்செயல் ஆகாது என்றும் சட்ட முன்வரைவு கூறுகிறது. இதன்மூலம் ஒரு மனநோயாளியின் தற்கொலை முயற்சி எவ்வித விசாரணைக்கோ வழக்கிற்கோ உட்படுத்தப்பட மாட்டாது. எனினும், இந்த சட்ட முன்வரைவு நாட்டின் மனநல மருத்துவத்தைப் பிடித்துள்ள பல்வேறு முக்கியமான பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாணத் தவறுகிறது என்று மருத்துவர்களும் சமூகச் செயல்பாட்டாளர்களும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். அரசாங்கம் தனது மனநலக் கொள்கையை உருவாக்கினாலன்றி, மனநோயாளிகளுக்கு வழங்கப்படும் இந்த உரிமைகளால் பயன் விளையாது.

சட்ட முன்வரைவு நாடாளுமன்ற ஒப்புதலைப் பெற்றுவிடும் என்ற கட்டத்தில் இருக்கிற போது, அதனை செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான கொள்கை எங்கேயும் காணப்படவில்லை. 2011 மே மாதம் மனநலக் கொள்கைக் குழு அமைக்கப்பட்ட போது, கொள்கையை உருவாக்குவதற்கு ஓராண்டுக்கால அவகாசத்தை மத்திய சுகாதார அமைச்சகம் அந்தக் குழுவிற்கு வழங்கியது. அதன்பிறகு, ஆறுமாதங்கள் காலநீட்டிப்பு தேவையென்று இரண்டுமுறை அந்தக் குழு கேட்டுக்கொண்டது. ஆனால், இன்றுவரையில் அதற்கான ஒரு முன்வரைவு கூட பொதுமக்கள் பார்வைக்கு வரவில்லை. போதிய தகவல்

பதிவு இல்லாதது கொள்கையை உருவாக்கும் நடைமுறையைத் தாமதப்படுத்தியுள்ளது என்று தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம், உச்சநீதி மன்றத்திடம் தெரிவித்துள்ளது. எந்த அளவிற்கு மனநோய் பரவியிருக்கிறது என்பதை அறிய, நாடு தழுவிய ஆய்வு ஒன்றை மேற்கொள்வதன் அவசியம் குறித்து மத்திய மாநில அரசின் கருத்தை ஜூலை 8 அன்று உச்சநீதிமன்றம் கேட்டது.

சதவீதத்தினரைப் பெற்றுள்ள 9 மாநிலங்களில் 90 சதவீதத்திற்கு மேல் பற்றாக்குறை உள்ளது. 60,000 மக்கள் வாழ்கிற லட்சத்தீவுப் பகுதியில் ஒரு மனநல மருத்துவர்கூட இல்லை. இந்தப் பிரச்சனையைக் கையாள்வதற்கான போதிய உள்கட்டுமானம், ஆள்பலம் இரண்டுமே நாட்டில் மிகக் குறைவாக இருப்பதை தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணைய அறிக்கை சுட்டிக் காட்டுகிறது. மருத்துவமனைக் கட்டிடங்கள் சேதமடைந்த நிலையில் உள்ளன.

மத்திய சுகாதார அமைச்சக இணைச் செயலரும், சட்ட முன்வரைவுக்கான தேசிய விவாதங்களில் பங்கெடுத்த வருமான சூடியா கிருஷ்ணன், அந்தக் கொள்கை இல்லாத நிலையிலும்கூட சட்டத்தை அரசாங்கத்தால் செயல்படுத்த முடியும் என்கிறார். “தற்போதைய தேசிய மனநலத் திட்டத்தின்கீழ் உள்ள உள்கட்டுமானத்தை நம்மால் பயன்படுத்த முடியும். ஆள் பலத்தை அதிகரிப்பதற்கான நடைமுறையை அமைச்சகம் தொடங்கியிருக்கிறது. 2011ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரை சுமார் 350 மனநல மருத்துவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது ஒரு சிறிய தொடக்கம்தான். ஆனாலும் தொடங்கிவிட்டோம்,” என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

அதேநேரத்தில் 2013 பிப்ரவரி 22 அன்று நாடாளுமன்ற மக்களவையில் மத்திய சுகாதார அமைச்சகம் அளித்த ஒரு பதிலில் உள்ள விபரங்கள் நாட்டில் மனநல மருத்துவத்தில் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு கடும் பற்றாக்குறை இருப்பதைக் காட்டுகின்றன. மேலும், இருக்கிற குறைந்த எண்ணிக்கையிலான திறனாளர்கள் கூட நாட்டின் பல பகுதிகளில் ஏற்றத்தாழ்வான முறையில் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். சண்டிகர், தில்லி, கோவா, புதுச்சேரி ஆகிய நகரங்களில் மனநல மருத்துவர்கள் கூடுதலாக இருக்கிறார்கள் என்று சென்னையையும் பிரிட்டனையும் சேர்ந்த ஆய்வாளர்கள் 2010ஆம் ஆண்டில் நடத்திய ஒரு ஆய்வு தெரிவிக்கிறார்கள். அந்த ஆய்வின் முடிவு ‘இந்தியன் ஜர்னல் ஆஃப் சைக்கியாட்ரி’ பத்திரிகையில் வெளியாகியுள்ளது. ஒரு லட்சம் மக்களுக்கு ஒரு மனநல மருத்துவர் இருக்க வேண்டும். சண்டிகர் நகரில் 244 சதவீதம் கூடுதல் மனநல மருத்துவர்கள் உள்ளனர். மற்ற மாநிலங்களிலும் யூனியன் பிரதேசங்களிலும் போதுமான மனநல மருத்துவர்கள் இல்லை. மக்கள் தொகையில் 41

வருத்தம் அளிக்கும் வளர்ச்சி

கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் நாட்டில் தற்கொலைகள் 22% அதிகரித்துள்ளன.

ஆண்டு	தற்கொலை எண்ணிக்கை	தற்கொலை விகிதம்
2003	1,10,851	10.4%
2004	1,13,697	10.5%
2005	1,13,914	10.3%
2006	1,18,112	10.5%
2007	1,22,638	10.8%
2008	1,25,017	10.8%
2009	1,27,151	10.9%
2010	1,34,599	11.4%
2011	1,35,585	11.2%
2012	1,35,445	11.2%

ஆதாரம்: தேசிய குற்றப்பதிவு நிறுவனம்

பல மருத்துவமனையில் வெளிச்சத்திற்கான ஏற்பாடுகூட இல்லை. முறையான கழிப்பறை வசதிகள் இல்லாத நிலையில் பல மருத்துவமனைகளில் நோயாளிகள் திறந்த வெளியைப் பயன்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். ஆனால், அதிகரித்துவரும் மனநலப் பிரச்சனைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு ஆள் பலத்தையும் உள்கட்டுமானத்தையும் மேம்படுத்துவது மட்டுமே போதாது.

பெரும்பாலான மனநோய் பிரச்சனைகளை முறையான கவனிப்பின் மூலமும் உணர்வுப்பூர்வ ஆதரவின் மூலமும் கட்டுப்படுத்த முடியும். இது நோயாளியின் சுயமரியாதையை மீட்பதாக அமையும். ஆகவே, புறநோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை அளிப்பதற்கு அதிக நிதி பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற புதிய கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவில் மனநல மருத்துவ பட்ஜெட்டில் புறநோயாளிகள் சிகிச்சைக்காக ஒதுக்கப்படுவது மிக சொற்பமான தொகைதான். உதாரணமாக, குஜராத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 2003ல் மருத்துவ சேவைக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட 85,620 லட்சம் ரூபாயில், மனநோய் சிகிச்சைக்கென வழங்கப்பட்டது 0.95 சதவீதம்தான்—820 லட்சம் ரூபாய்தான். அதிலும் 92 சதவீதம் நிதி உள்கட்டுமானத்திற்காக செலவிடப்பட்டது. மனநல திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டதோ வெறும் 21.5 லட்சம் ரூபாய்தான். அதிலும் 67 சதவீத நிதி பணியாளர் ஊதியத்திற்காகவும், 20 சதவீதம் மருந்துகள் மற்றும் இதர பொருட்களுக்காகவும் செலவிடப்பட்டது என்று சர்வதேச அமைப்பாகிய ‘பேஸிக் நீட்ஸ்’ நிறுவனம் தனது 2009ம் ஆண்டு அறிக்கையில் தெரிவித்துள்ளது. “99 சதவீத மனநோயாளிகளுக்கு அவர்களை மருத்துவமனையில் சேர்க்காமலே சிகிச்சையளிப்பது சாத்தியம்தான். மனநல

மருத்துவமனையின் சூழல்கள் பெரும்பாலும் வெறுப்பை ஏற்படுத்துவதாக இருப்பதால் புற நோயாளிகளாக சிகிச்சையளிப்பது பரிந்துரைக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது,” என்று ஐ.எச்.பி.ஏ.எஸ். (மனித நடத்தைகள் மற்றும் சார்பு அறிவியல் நிறுவனம்) இயக்குநர் நிமேஷ் தேசாய் கூறுகிறார். 2010 ஜூலையில் சென்னையில் நடந்த இந்தியாவில் மனநோய் குறித்த தொலை நோக்குக்கான தேசிய கருத்தரங்கில் அவர் இவ்வாறு கூறினார். 12வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதால் சமூகக் கவனிப்பு என்பதில் அதிகமாக முதலீடு செய்வதற்கான வாய்ப்பு நாட்டிற்கு உள்ளது.

சமூகங்களை ஈடுபடுத்துக, விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துக:

மனநலக் கொள்கையை செயலாக்கம் உள்ள ஒன்றாக ஆக்குவது எப்படி என்பது குறித்து வல்லுநர்களுடன் ‘டவுண்ட் எர்த்’ பத்திரிகை சார்பில் பேட்டி காணப்பட்டது. தற்போதைய அமைப்பில் நிறுவனம் சார்ந்த சேவைகள் பற்றாக்குறையாக இருப்பது பெரிய குறைபாடு என்று லாப நோக்கமற்ற ‘பப்ளிக் ஹெல்த் ஃபவுண்டேஷன் ஆஃப் இந்தியா’ அமைப்பின் மனநல மருத்துவர் ராகுல் சித்தாயி கூறுகிறார். பொதுத்துறை அமைப்புகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. தனியார் துறையினர்தான் பெரும்பாலான சேவைகளை வழங்குகிறார்கள். ஆகவே, பொது சுகாதார அமைப்பை வலுப்படுத்துவதாக அந்தக் கொள்கை அமைய வேண்டும். அதேநேரத்தில் அது தனியார் மனநல மருத்துவ சேவை வழங்குவோரின் பங்கை முறைப்படுத்த வேண்டும். மனநல வல்லுநர்களை சார்ந்திருக்கும் நிலை குறைக்கப்பட வேண்டும். காசநோய் ஒழிப்பு திட்டத்தில் நோய் பரிசோதனைகளும் சிகிச்சைகளும் சிறப்புப் பயிற்சி பெற்றவர்களால்தான் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அதேபோல் இதிலும் செய்யப்பட வேண்டும். எச்ஐவி/எய்ட்ஸ் திட்டங்களைப்போல மனநல மருத்துவ திட்டத்திற்கும் ஆலோசகர்கள் தேவை. சிகிச்சைத் திட்டங்களின் செயல்பாட்டை மதிப்பீடு செய்யும் ஏற்பாடும் கொள்கையில் இருக்க வேண்டும் என்கிறார் அவர்.

பெங்களூரு நகரில் உள்ள முன்னணி மனநல மருத்துவ அறிவியல் நிறுவனமான நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் மென்டல் ஹெல்த் அண்டு நியூரோ சயின்ஸ் (என்.ஐ.எம்.எச்.என்.எஸ்.), தொற்றுநோய் சிகிச்சைத் துறை தலைவர் ஜி.குருராஜ், சட்ட முன்வரைவையும் கொள்கையையும் செயல்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார். “இந்தியாவின் பலம் அதன் வலுவான சமூகக் கட்டமைப்பில் இருக்கிறது. மனநோயாளிகள் பெரும்பாலானோரை அவர்களது குடும்பத்தினர்தான் கவனித்துக்கொள்கிறார்கள்” என்று நிமேஷ் தேசாய் கூறுகிறார். இந்த அம்சம் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும். தனியாக ஒரு மனநலக் கொள்கையை உருவாக்குவதைவிட ஏற்கனவே நிலுவையில் உள்ள தேசிய

சுகாதாரக் கொள்கைகளின் ஒரு பகுதியாக அதை அரசாங்கம் மாற்ற வேண்டும் என்று தில்லியைச் சேர்ந்த லாப நோக்கற்ற அமைப்பாகிய ‘சிநேகி’ நிறுவனத்தின் இயக்குநர் அப்துல் மபூத் கூறுகிறார். என்.ஐ.எம்.எச்.என்.எஸ். நிறுவனத்தின் முன்னாள் இயக்குநர் ஆர்.சீனிவாச மூர்த்தி இதை ஒப்புக்கொள்கிறார். “மனநல மருத்துவத்தை நாம் நோயாளிகளுக்கு எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதாக, கட்டுப்படியாகக் கூடியதாக, ஏற்கக்கூடியதாக மாற்ற வேண்டும்,” என்கிறார் அவர். இதற்கு மும்முனை அணுகுமுறையை அவர் முன்வைக்கிறார். சமூகத்தை ஈடுபடுத்துவது, மனநோயை இதர நோய்களோடு சேர்த்து கையாளும் வகையில் அதனை பொதுவான மருத்துவ சேவையோடு இணைப்பது, சிறப்புப் பயிற்சி பெறாதவர்களாலும் நல்ல முறையில் சிகிச்சை அளிக்க முடியும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் சிறப்பு மருத்துவர்களின் கண்ணோட்டத்தில் மாற்றம் கொண்டுவருவது ஆகியவையே அந்த மும்முனை அணுகுமுறை.

“இன்றைய மனநல மருத்துவ அமைப்பைக் கட்டுப்படுத்துவது மருந்து தயாரிப்பாளர்கள் கும்பலும் தனியார் துறை கும்பலும்தான்” என்கிறார் மூர்த்தி. இதற்கு மாறாக அரசாங்கம் மனநோய் குறித்த விழிப்புணர்வை பரப்புவதில் அக்கறை காட்ட வேண்டும். ஆனால், ஒரு கெடுவாய்ப்பாக இந்தியாவில் மனநல குறைபாடுகளுக்கான பரிசோதனைக் கையேடு என்று எதுவும் இல்லை. “நோய்வாய்ப்படுகிறபோது என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது மக்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் சுவரொட்டிகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள், வீதி நாடகங்கள், சமூக ஊடகங்கள் போன்ற வழக்கமான வழிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும். மனநோய் தொடர்பான தகவல்களை கேள்வி - பதில், சித்தரிப்புகள், குணமடைந்தவர்களின் வாழ்க்கைக் கதைகள் போன்ற வடிவங்களில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். குணமடைந்தவர்களுக்கு இடையேயான தொடர்பு அமைப்புகள் நோயாளிகள் தங்களது நோயை எதிர்த்துப் போராட உதவியாக இருக்கும்,” என்கிறார் அவர். சமூக ரீதியான தவறான எண்ணங்களைக் குறைப்பதிலும் தொடக்க நிலையிலேயே பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவதிலும் மக்களின் விழிப்புணர்வு பெரும் பங்காற்ற முடியும் என்கிறார் மூர்த்தி. மனநோயை எதிர்த்துப் போராடுவதில், தொடக்க நிலையிலேயே பரிசோதனை செய்வது ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்பது நினைவில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

(நோயாளிகள், அவர்களது உறவினர்கள் ஆகியோரின் பெயர்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளன)

தகவல்கள்: ஸ்னிக்தா தாஸ்

ஆதாரம்: August 1-15, 2013 Down To Earth

காவல்துறை சீர்திருத்தத்துக்கு ஏழு வழிமுறைகள்

2. தேதிவாரியான நிகழ்வுகள்: பிரகாஷ் சிங் & ஏனையோர் எதிர் இந்திய அரசு & ஏனையோர்

தேதி	உச்சநீதிமன்ற விசாரணைகள், நிகழ்வுகள் மற்றும் கால எல்லைகள்
1996	ஓய்வூதிய பெற்ற காவல் துறை தலைமை இயக்குநர்கள் (DGP) பிரகாஷ் சிங், என்.கே. சிங் இருவரும் உச்சநீதிமன்றத்தில் பொது நல வழக்கு பதிவு செய்கின்றனர்
22 செப்டம்பர் 2006	மத்திய மாநில அரசுகள் தனது ஏழு கட்டளைகளை செயல்படுத்துமாறு உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளிக்கிறது. 2007 ஜனவரி 3ம் தேதிக்குள் அரசுகளுக்கு கால அவகாசம் வழங்கப்படுகிறது.
11 ஜனவரி 2007	ஆணைகள் செயல்படுத்தப்பட்டதை உச்சநீதிமன்றம் விசாரிக்கிறது. மாநில அரசுகள் காலக்கெடுவை நீட்டிக்கக் கோருகின்றன. ஆறு மாநில அரசுகள் தனித்தனி மறு ஆய்வு மனுக்களை தாக்கல் செய்கின்றன. அந்த மறு ஆய்வு மனுக்களை நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்கிறது. 2,3,5 ஆகிய கட்டளைகளை உடனடியாக செயல்படுத்த நீதிமன்றம் ஆணையிடுகிறது. 1,4,6,7 ஆகிய கட்டளை செயல்படுத்த காலக்கெடுவை நீட்டிக்கிறது.
11 ஏப்ரல் 2011	நீதிமன்ற விசாரணை - பதவிக்காலம் தொடர்பான கட்டளைகள் - 2,3 குறித்த ஆணைகளுக்கும், சட்ட ஒழிங்கிலிருந்து புலன்விசாரணைப் பிரிவை பிரிக்கும் கட்டளை - 4 குறித்த ஆணைகளுக்கும் தலைமை வழக்கறிஞர் அவகாசம் கோருகிறார்; அதன் பிறகு செயல்திறனுள்ள விசாரணை எதுவும் இல்லை.
11 மார்ச் 2013	பஞ்சாப், பீகார் மாநிலங்களில் காவல்துறை அத்துமீறல்கள் குறித்து உச்சநீதிமன்றத்தின் வேறொரு அமர்வுக் குழு தானாக முன் வந்து விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறது. பிரகாஷ் சிங் குழு கட்டளைகளை செயல்படுத்துவது குறித்த பிரமாணப் பத்திரங்களை தாக்கல் செய்யுமாறு மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்புகிறது.
9 மே 2013	உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்புக்குப் பிறகு 15 மாநிலங்கள் காவல்துறை சட்டங்களை நிறைவேற்றியது அரசமைப்பு சாசனப்படி செல்லுபடி ஆகுமா என்று ஆலோசகர் ஹரிஷ் சால்வே மனுதாக்கல் செய்கிறார். மனுவை ஏற்றுக்கொண்ட உச்சநீதிமன்றம் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் நோட்டீஸ் அனுப்புகிறது.

ஏழு கட்டளைகள் - சுருக்கம்

கட்டளை ஒன்று: பின்வரும் பணிகளுக்காக மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் (எஸ்.எஸ்.சி.) அமைக்க வேண்டும்:

- மாநில அரசு காவல்துறைமீது தேவையற்ற செல்வாக்கு அல்லது நிர்ப்பந்தம் செலுத்தாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துதல்,
- விரிவான கொள்கை வழிகாட்டல்களை உருவாக்குதல் மற்றும்
- மாநில காவல்துறையின் செயல்பாட்டை மதிப்பிடுதல்.

கட்டளை இரண்டு: காவல்துறை தலைமை இயக்குநர் (டிஜிபி) தகுதி அடிப்படையில் வெளிப்படையான முறையில் நியமிக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும், அவரது பதவிக்காலம் குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆண்டுகளாகவே இருக்க வேண்டும்.

கட்டளை மூன்று: நடைமுறைப்பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்படும் இதர காவல்துறை அதிகாரிகளும் (ஒரு மாவட்டத்திற்குப் பொறுப்பான காவல்துறை கண்காணிப்பாளர்கள் மற்றும் ஒரு காவல் நிலையத்திற்குப் பொறுப்பான காவல் நிலைய அதிகாரிகள் உள்பட) குறைந்தபட்சம் இரண்டாண்டு காலத்திற்கு நியமிக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

கட்டளை நான்கு: காவல்துறையின் சட்டம் ஒழுங்கு பணிகளையும் புலனாய்வு பணிகளையும் பிரிக்க வேண்டும்.

கட்டளை ஐந்து: காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் நிலைக்குக் கீழ் உள்ள காவல்துறையினரின் இடமாறுதல்கள், இட நியமனங்கள் பதவி உயர்வுகள் மற்றும் பணிகள் தொடர்பான இதர விஷயங்களை முடிவு செய்யவும், காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் நிலைக்கு மேல் உள்ளவர்களின் இடநியமனங்கள், இடமாறுதல்கள் தொடர்பாக பரிந்துரை செய்யவும், காவல்துறை நிர்வாக வாரியம் (பி.இ.பி.) அமைக்க வேண்டும்.

கட்டளை ஆறு: காவல் மரணம், பலத்த காயம் அல்லது காவலின்போது வன்புணர்ச்சி உள்ளிட்ட கடும் தவறான செயல்கள் தொடர்பாக காவல்துறை துணை கண்காணிப்பாளர் நிலைக்கு மேல் உள்ள காவல்துறை அதிகாரிகள் மீதான பொது மக்களின் புகார்கள் குறித்து விசாரிக்க மாநில மட்டத்திலும் கடும் தவறான செயல்கள் தொடர்பாக காவல்துறை துணைக் கண்காணிப்பாளர் நிலைக்கு கீழே உள்ள காவல்துறையினர் மீதான பொது மக்களின் புகார்கள் குறித்து விசாரிக்க மாவட்ட மட்டங்களிலும் ஒரு காவல்துறை புகார்கள் ஆணையம் (பி.சி.ஏ.) அமைக்க வேண்டும்.

கட்டளை ஏழு: குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆண்டுகள் பதவிக்காலத்துடன், மத்திய காவல்துறை அமைப்புகளின் (சி.பி.ஓ.) தலைவர்களை தேர்வு செய்யவும் பணி நியமனம் செய்யவும் ஒரு பட்டியலை தயார் செய்ய மத்திய அரசு மட்டத்தில் ஒரு தேசிய பாதுகாப்பு ஆணையம் (என்.எஸ்.சி.) அமைக்க வேண்டும்.

**காவல் சீர்திருத்தம் தொடர்பான பிரகாஷ் சிங் வழக்கில்
மாண்புமிகு உச்சநீதிமன்றத்தின் பணிப்புரைகளை
நிறைவேற்றுவதற்கான சட்டமொன்றிற்கு மற்றும் அதனுடன்
தொடர்புடைய மற்றும் இடைவிளைவான பொருட்பாடுகளுக்காகவும்
வகை செய்வதற்கானதொரு சட்டமுன்வடிவு**

**இந்தியக் குடியரசின் அறுபத்து நான்காம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு மாநிலச்
சட்டமன்றப் பேரவையால் பின்வருமாறு சட்டமியற்றப்படுவதாக: –**

**அத்தியாயம் – I
முன்னுரை**

குறுந்தலைப்பு மற்றும் தொடக்கம்

1. (1) இந்தச் சட்டம், 2013 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு காவல் (சீர்திருத்தம்) சட்டம் என வழங்கப்பெறும்.
- (2) இது, 2013 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 11 ஆம் நாளன்று நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டிருப்பதாகக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்

பொருள் வரையறைகள்

2. (1) இந்தச் சட்டத்தில் தறுவாயின் தேவை வேறானாலன்றி,
 - a) “வாரியம்” என்பது 8 ஆம் பிரிவின்படி அமைத்துருவாக்கப்பட்ட காவல் பணியமைப்பு வாரியம் என்று பொருள்படும்.
 - b) “ஆணையம்” என்பது 5 ஆம் பிரிவின்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் என்று பொருள்படும்.
 - c) “அரசு” என்பது மாநில அரசு என்று பொருள்படும்.
 - d) “காவல் அலுவலர்” என்பது தமிழ்நாடு காவல் துறையின் உறுப்பினர் எவரும் என்பது பொருள்படும் மற்றும் மாநிலத்தின் மற்றும் தமிழ்நாடு காவல்துறையின் அலுவலர்கள் தொடர்பாக பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு இந்திய காவல்பணி (இ.கா.ப.) அலுவலரையும் உள்ளடக்கும்.
 - e) “வகுத்துரைக்கப்பட்ட” என்பது இந்தச் சட்டத்தின்படி வகுத்துரைக்கப்பட்டது என்று பொருள்படும்;
 - f) “கீழமை பதவி படிநிலைகள்” என்பது துணைக் கண்காணிப்பாளரின் படிநிலைக்குக் கீழேயுள்ள அனைத்துப்படி நிலைகளும் அல்லது அதற்கு நிகரானவை;
 - g) “மேற்பார்வையிடும் படிநிலைகள்” என்பது துணைக்காவல் கண்காணிப்பாளரின் படிநிலைகள் அல்லது அதற்கு நிகரானவை மற்றும் மேற்பட்டது;

மையச் சட்டம் 5/1861 மையச் சட்டம் 24/1859. தமிழ்நாடு சட்டம் 3/1888. மையச் சட்டம் 2/1974, மையச் சட்டம் 45/1860

- (2) இந்தச் சட்டத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சொற்கள் மற்றும் சொற்றொடர்கள் ஆனால், குறிப்பாக 1861 ஆம் ஆண்டு காவல் சட்டத்தில், 1859 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு மாவட்ட காவல் சட்டத்தில், 1888 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகரக்காவல் சட்டத்தில், 1973 ஆம் ஆண்டு குற்றவியல் நெறிமுறைத் தொகுப்புச் சட்டத்தில் மற்றும் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் வகை செய்துள்ளவாறான அதே பொருளைக்கொண்டிருக்கும் என விளக்கப்படவில்லை.

அத்தியாயம் – II

காவல் தலைமை இயக்குநரின் மற்றும் பிற காவல் அலுவலர்களின் அலுவலகக் காலம்

காவல் தலைமை இயக்குநரின் தேர்வு, பணியமர்த்தம் மற்றும் காலம்.

3. (1) அரசு, நீண்டகாலப் பணிதொடர்பாக காவல் படைக்கு மிகவும் நல்லவிதமான மதிப்பினை மற்றும் தலைமை தாங்குவதற்கான தொடர் அனுபவத்தையும் கொண்டிருக்கும் நபரை காவல் தலைமை இயக்குநர் பதவிக்காக மைய அரசின் பணியாளர் தேர்வாணையத்தால் பட்டியலிடப்பட்ட துறையின் ஐந்து மிகவும் முதுநிலையிலுள்ள காவல் அலுவலர்களுக்குள்ளிருந்து காவல் தலைமை இயக்குநரை பணியமர்த்தம் செய்ய வேண்டும்.
- (2) பணி விதிகளில் அடங்கியுள்ளவை எது எவ்வாறாகயிருப்பினும், (1)ஆம் உட்பிரிவின்படி பணியமர்த்தம் செய்யப்பட்டுள்ள காவல் தலைமை இயக்குநர் அவருடைய அல்லது அவளுடைய ஓய்வுபெறும் பருவத்தின் தேதியை பொருட்படுத்தாமல் குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆண்டு காலம் பதவியிலிருக்க வேண்டும்.
- (3) காவல் தலைமை இயக்குநர் பின்வரும் சூழ்நிலைகளின் கீழ் அவருடைய அல்லது அவளுடைய பொறுப்புகளிலிருந்து விடுவிக்கப்படலாம்.
 - (a) ஒரு குற்ற வழக்கில் அல்லது ஊழல் வழக்கு ஒன்றில் சட்டத்தை நிலை நாட்டும் நீதிமன்றமொன்றினால் தண்டனை பெற்றிருப்பதன் பேரில்;
 - (b) பணியிலிருந்து நீக்கப்படுதல், விலக்குதல் அல்லது கட்டாய ஓய்வு அல்லது அனைத்து இந்தியப் பணிகள் (ஒழுங்கு மற்றும் மேல்முறையீடு) விதிகள் அல்லது தொடர்புடைய பிற எந்த விதியின் வகைமுறைகளின்படி வழங்கப்பட்டுள்ள கீழ்ப்பதவி ஒன்றிற்கு கீழிறக்கப்படும் தண்டனையின்பேரில்;
 - (c) உடற்கூறு அல்லதுமனநிலை சரியில்லாமை அல்லது மற்றபடி அவருடைய அல்லது அவளுடைய பணியை செய்து முடிப்பதற்கு முடியாமல்போகும் நிலைக்கு உள்ளதால் ஆகிய தகுதியின்மையின் பேரில்;
 - (d) மாநில அரசின் அல்லது மைய அரசின் கீழ் பிற பதவி எதற்கும் அவருடைய அல்லது அவளுடைய ஒப்புதலுடன் அத்தகைய பதவிக்கு பணியமர்த்தம் செய்யப்படுவதன் பேரில்;
 - (e) எழுத்துப்பூர்வமாக பதிவு செய்யப்பட வேண்டியபிற நிர்வாக அடிப்படைகளின் பேரில்;

குறித்த சில பதவிகளில் இருப்பவரின் அலுவலகக் காலம்

4. (1) காவல் நிலையில், காவல் மாவட்டம் அல்லது ஆணையரகம் ஆகியவற்றின் பொறுப்பில் இருக்கக்கூடியதாக பதவியமர்த்தம் செய்யப்படக் கூடிய காவல் அலுவலகத்தின் பணிவரைக் கட்டுகளுக்கு உட்பட்டு குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு பதவியில் இருக்க வேண்டும் அல்லது அவருடைய அல்லது அவளுடைய ஓய்வுபெறும் தேதிவரை இதில் எது முந்தியதோ அதுவரை பதவியில் இருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் - III

காவல் பணியின் நிர்வாகம்

மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம்

5. (1) அரசு, மாநில பாதுகாப்பு ஆணையமென அறியப்படும் ஆணையமொன்றினை ஏற்படுத்த வேண்டும்.
- (2) ஆணையம் பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அதாவது;—
 - (a) காவல் இலாகாவினை பொறுப்பில் கொண்டுள்ள அமைச்சர் அவர் தலைவராக இருத்தல் வேண்டும். பதவிவழி;
 - (b) தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவையிலுள்ள எதிர்க்கட்சித் தலைவர்,
 - (c) தலைவர், தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம், பதவிவழி;
 - (d) தலைவர், தமிழ்நாடு மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம், பதவிவழி;
 - (e) தலைவர், மாநில மகளிர் ஆணையம், பதவிவழி;
 - (f) தலைவர், மாநில சிறுபான்மையினர் ஆணையம், பதவி வழி;
 - (g) தலைமைச் செயலாளர், பதவிவழி;
 - (h) உள்துறையை பொறுப்பில் கொண்டுள்ள செயலாளர், பதவி வழி; மற்றும்
 - (i) காவல் தலைமை இயக்குநர், அவர் உறுப்பினர் – செயலாளராக இருப்பார், பதவிவழி;

ஆணையத்தின் செயற்பணிகள்

6. ஆணையம், பின்வரும் செயற்பணிகளைச் செய்ய வேண்டும், அதாவது:-

- சட்டத்திற்கிணங்கிய வகையில் திறமையை ஊக்கப்படுத்துதல், திறம்பட செயலாற்றுதல், பொறுப்புடமை மற்றும் பாராட்டும் விதமாக செயலாற்றுவதற்காக விரிவான காவல் நெறிமுறைகளை வகுப்பதற்கு;
- காவல் படையின் செயல்பாட்டினை மதிப்பிடுவதற்கு செய்து முடிக்கும் குறிப்புகளை அடையாளம் காணுவதற்கு அது செயற்பாட்டுத் திறமை, பொது மக்களின் திருப்தி, காவல் புலனாய்வு தொடர்பாக பாதிக்கப்பட்டவரின் திருப்தி மற்றும் பொறுப்பு, பாராட்டுதலை கணக்கில் வைத்தல், ஆதாரங்களின் உகந்த பயன்பாடு மற்றும் மனித உரிமைகள் தரங்களை உற்றுநோக்கல் ஆகியவை உள்ளடங்கியிருக்க வேண்டும்.
- காவல் படையின் அமைப்பு செய்து முடிக்கும் செயல்பாட்டினை மறு ஆய்வு மற்றும் மதிப்பீடு செய்வதற்கு.
- அரசினால் ஒப்படைக்கப்படலாகும் அத்தகைய பிற செயற்பணிகள்;

ஆண்டறிக்கை

- (1) ஆணையம், ஒவ்வொரு ஆண்டின் இறுதியிலும் கடந்த ஆண்டின்போது நடந்து முடிந்துள்ள அதனுடைய பணி அடிப்படையிலான மற்றும் காவல் படையின் செய்து முடிக்கும் செயற்பாட்டினை மதிப்பிடுவதன் பேரில் ஆண்டறிக்கையை அரசுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அது மேம்படுத்துவதற்கான பரிந்துரைகளை உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும்.
- (2) அரசு சட்டமன்றப் பேரவையில், (1)-ஆம் உட்பிரிவில் கட்டப்பட்டுள்ள ஆண்டறிக்கையை வைத்தல் வேண்டும்.

காவல் பணியமைப்பு வாரியம் மற்றும் குழுக்களின் அமைப்பு மற்றும் செயற்பணிகள்.

- (1) காவல் தலைமை இயக்குநர் மற்றும் பின்வரும் காவல் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் தர நிலையிலுள்ள முதுநிலையிலுள்ள காவல் அலுவலர்கள் அடங்கியுள்ள காவல் பணியமைப்பு வாரியம் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும், அதாவது:-
 - காவல் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் (நிர்வாகம்);
 - காவல் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் (சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு);
 - காவல் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் (தலைமையிடம்); மற்றும்
 - காவல் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் (நுண்ணறிவு);
- (2) காவல் தலைமை இயக்குநர் தலைவராக இருத்தல் வேண்டும் மற்றும் மிகவும் முதுநிலையிலுள்ள காவல் கூடுதல் தலைமை இயக்குநர் வாரியத்தின் அவை கூட்டுநராக இருத்தல் வேண்டும்.
- (3) வாரியத்தின் செயற்பணிகள் பின்வருமாறு இருத்தல் வேண்டும்:-
 - வாரியம், காவல் கண்காணிப்பாளரின் தர நிலையிலுள்ள அலுவலர்களின் மற்றும் அதற்கு மேல் காவல் தலைவரின் தரநிலை வரை இருப்பவரின் பதவி உயர்வு, மாறுதல் மற்றும் பதவிமயமீட்டம் செய்தல் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு பரிந்துரை செய்ய வேண்டும்.
வாரியத்தின் பரிந்துரைகளின்பேரில் காவல் தலைமை இயக்குநர் உரிய நடவடிக்கைக்காக அரசுக்கு கருத்துருக்களை அனுப்ப வேண்டும்.
காவல் தலைவரின் தரநிலைக்கு மேலே உள்ள அலுவலர்களின் பதவி உயர்வு, மாறுதல் மற்றும் பதவிமயமீட்டம் செய்வதற்காக காவல் தலைமை இயக்குநர் உரிய நடவடிக்கைக்காக அரசுக்கு கருத்துருக்களை அனுப்ப வேண்டும்.
 - வாரியம், காவல் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் அதற்கு மேல் தர நிலையிலுள்ள அலுவலர்களிடமிருந்து பெறப்படும் முறையீடுகளை அளவுகளை செய்யும் அமைப்பொன்றாக செயற்பட வேண்டும். வாரியம், அத்தகைய முறையீடுகளை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் மற்றும் காவல் தலைமை இயக்குநர் மூலம் அரசுக்கு அதனுடைய பரிந்துரைகளை அனுப்ப வேண்டும்.
 - மேலும், வாரியம் பதக்கங்களை வழங்குவதற்காக அரசுக்குப் பரிந்துரைகளைச் செய்ய வேண்டும்.
- (4) அலுவலர்களின் மற்றும் காவல் கூடுதல் கண்காணிப்பாளரின் தரநிலைக்குக் கீழுள்ளவர்களின் பதவி உயர்வு, மாறுதல் மற்றும் பதவிமயமீட்டம் செய்தல் ஆகியவற்றை கருத்திற்கொள்வதற்கு மாநில காவல் பணியாளர் குழு ஒன்று இருத்தல் வேண்டும்.
- (5) மண்டல, சரக, மாநகர மற்றும் மாவட்ட அளவிலான பணியாளர் குழுக்கள் இருத்தல் வேண்டும். அரசால் வழங்கப்பட்டுள்ள அறிவுத்தல்கள் மற்றும் நெறிமுறைகளுக்கு இணங்கிய வகையில் அவர்களுடைய அதிகார வரம்பிற்குள் சார்நிலை தரத்திலுள்ள காவல் அலுவலரின் மாறுதல்களை செயல்திறப்படுத்துவதற்கு அது

அதிகாரம் பெற்றிருக்கக்கூடியதாய் இருக்கும்.

- (6) மாநிலம், மண்டலம், சரகம், மாநகரம் மற்றும் மாவட்ட அளவிலான பணியாளர் குழுக்களின் இணைப்பாக்கம், பொறுப்புகள், செயற்பணிகள் மற்றும் அதிகாரங்களை அரசு வகுத்துரைக்க வேண்டும்.
- (7) இந்தப் பிரிவின்படி செய்யப்பட்ட ஆள் தேர்வு மற்றும் பதவி உயர்வுகள் சம்பந்தப்பட்ட பணி, வகை மற்றும் பிரிவு ஆகியவற்றை நிர்வகிக்கும்பணி விதிகளுக்கு இணங்கிய வகையில் இருத்தல் வேண்டும்.

சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு மற்றும் குற்றப் புலனாய்வு பிரிவுகள் பிரிக்கப்படுதல்.

9. (1) குற்றக்காவல் நிலையங்களாக பெயரிடப்பட்டுள்ளவை தவிர ஒவ்வொரு காவல் நிலையத்திலும், சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு பிரிவு மற்றும் புலனாய்வு பிரிவு ஆகிய இரண்டு பிரிவுகளும் நிலைய இருப்பிட அலுவலரின் கட்டாளுகையின் கீழ் பணி செய்து கொண்டிருக்கும் இரண்டிலும் அவர் இரண்டு பிரிவுகளுக்கிடையே ஒருங்கிணைப்பை உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- (2) புலனாய்வுப் பிரிவு நிலையத்தில் பதிவு செய்துள்ள வழக்குகள் அனைத்தின் புலனாய்விற்கும் மற்றும் விசாரணைக்கும் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு பிரிவினால் துப்பறியப்பட்ட வழக்குகள் உள்ளடங்கலானவற்றிற்கு பொறுப்புடையதாக இருத்தல் வேண்டும்.
- (3) புலனாய்வுப் பிரிவின் காவல் அலுவலர்கள், துப்பறியும் காவலர்கள், துப்பறியும் தலைமைக் காவலர்கள் மற்றும் துப்பறியும் சார்பு ஆய்வாளர்கள் என அழைக்கப்படலாம். இவர்கள், மண்டல காவல் தலைவர் அல்லது காவல் ஆணையரின் முன் ஒப்புதலின்றி பாதுகாப்புப் பணி எதற்கும் மாற்றி அனுப்பப்படுதலாகாது.
- (4) புலனாய்வுப் பிரிவு போதுமான பணியாளர்களுடன் பணிச் சமையை இசைந்து சமாளிப்பதற்கு வகை செய்யப்படுதல் வேண்டும். வாரியம் வழக்குகளின் தொகுதியைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு அதிகப்படியான பணியாளர் எண்ணிக்கைக்கான விதிமுறைகளை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.
- (5) காவல் நிலையம் ஒவ்வொன்றும், காணாமல் போகும் நபர்களின் வழக்குகளை தொடர்ந்து கண்காணிப்பதற்கும் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பதற்கும் துப்பறியும் சார்பு ஆய்வாளர் ஒருவரின் தரநிலையிலுள்ள ஒரு காணாமல் போகும் நபர் தொடர்பு அலுவலரைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
- (6) 2000-ஆம் ஆண்டு இளைஞர் நீதி (சிறுவர்களின் அக்கறை மற்றும் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் 63-ஆம் பிரிவின் (2)-ஆம் உட்பிரிவின்படி, ஒவ்வொரு காவல் நிலையத்தின் புலனாய்வு பிரிவிற்குள்ளும், எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் மாற்றும் உரிய பயிற்சி மற்றும் புத்தறிவுப் பயிற்சி பெற்ற அலுவலர், குறைந்தபட்சம் ஒருவர் தேவைப்பட்டவறான அல்லது குழந்தை நல அலுவலர், என்று பெயரிடப்பட்டு இருத்தல் வேண்டும். இந்த அலுவலர் பிற காவல் அலுவலர்களுடன் ஒருங்கிணைந்துள்ள இளைஞர்களை அல்லது சிறுவர்களை கையாள்வார். இந்த அலுவலர்கள் இணைந்து இளைஞர்களின் மற்றும் சிறுவர்களின் காவல் அணுகுமுறையை மேம்படுத்துவதற்கும் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பதற்கு மாவட்ட அல்லது மாநகரத்தின் சிறப்பு இளைஞர் காவல் அலகின் உறுப்பினர்களாக இருப்பர்.

அத்தியாயம் - IV

காவல் பொறுப்புடமை

மாநிலக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு

10. அரசு மாநில அளவிலான காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பொன்றினை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதனுடைய தலைவராக உள்துறையைப் பொறுப்பில் கொண்டுள்ள செயலாளரைக் கொண்டிருக்கும். காவல் தலைமை இயக்குநர் மற்றும் கூடுதல் காவல் தலைமை இயக்குநர் (சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு) ஆகியோர் மாநில காவல் புகார்கள் அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

அலுவலை நடத்துதல்.

11. மாநில காவல் அதிகார அமைப்பு, அதனுடைய அலுவல்களை நடத்துவதற்காக அதற்குரிய விதிகளை வகுக்க வேண்டும்.

மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பின் செயற்பணிகள்,

12. (1) மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு சான்றுறுதி அலுவலர் ஒருவரால் முறைப்படி சான்றொப்பமிடப்பட்ட உறுதிமொழி ஆவணமொன்றின் படிவத்தில் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவரிடமிருந்து பெறப்பட்ட புகார் ஒன்றின் பேரில், மேற்பார்வை தரநிலைகளிலுள்ள காவல் அலுவலருக்கு எதிராக “மோசமான நன்னடத்தையின்மை” மீதான குற்றச்சாட்டுக்களை விசாரணை செய்ய வேண்டும்.

வரம்புரை: ஆனால், காவல் பொறுப்பில் மரணம் என்கின்ற நேர்வில் சட்டப்பூர்வமான வாரிசுகளிடமிருந்து அல்லது பாதிக்கப்பட்டவரின் நெருங்கிய உறவினர்களிடமிருந்து புகார் பெறப்படலாம்.

மேலும் வரம்புரை: ஆனால், மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு புகாரின் மெய்த்தன்மை பற்றி முதல் நோக்கின் பேரில் மட்டும் புகாரினை ஏற்க வேண்டும்.

மேலும் வரம்புரை: ஆனால், எழுதியவர் பெயர் இல்லாத அல்லது புனைப்பெயரில் வரக்கூடிய புகார்கள் எதனையும் ஏற்கக்கூடாது.

மேலும் வரம்புரை: ஆனால், மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு, மோசமான நன்னடத்தையின்மையின் புகார்களை அவை நீதிமன்ற நடவடிக்கை எதனின் கூறப்படும் செய்தியாக இருக்கின்றபோது அல்லது 1952- ஆம் ஆண்டு விசாரணை ஆணையங்கள் சட்டத்தின்படி அல்லது 1993- ஆம் ஆண்டு மனித உரிமைகள் சட்டத்தின்படி அல்லது காவல் நிலை ஆணைகளின்படி விசாரணையிலிருக்கும்போது ஏற்கக்கூடாது.

விளக்கம்: இந்த அத்தியாயத்தின் நோக்கங்களுக்காக “மோசமான நன்னடத்தையின்மை” என்பது

(a) காவல் பாதுகாப்பில் மரணம்;

(b) கற்பழிப்பு;

காவல் பாதுகாப்பில் கொடுங்காயம் விளைவித்தல் ஆகியவற்றிற்கு கொண்டு செல்கிறது; அல்லது தொடர் நிகழ்வின் அடிப்படையில் அதனை விளைவிக்கக்கூடிய காவல் அலுவலரின் செயல் அல்லது செய்ய வேண்டிய நேரத்தில் செய்யத் தவறிய செயல் என்று பொருள்படும்.

மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பின் பரிந்துரைகள்

13. (1) மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பினால் பெறப்பட்ட மோசமான நன்னடத்தையின்மையின் புகார் எதுவும், 12 ஆம் பிரிவின் நான்காம் வரம்புரையினால் அடங்கியிராத பாதிக்கப்பட்டவரை, புகார் கொடுத்தவரை அல்லது பிற நபர் எவரையும் மற்றும் தொடர்புடைய ஆவணங்களை ஆய்வு செய்த பிறகு தேவையானதாக இருக்கிறதென்றால் மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பால் பெறப்பட்ட தேவையானதாக இருக்கிறதென்றால் மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பால் பெறப்பட்ட மோசமான நன்னடத்தையின்மை புகார் எதுவும் விசாரணைக்காக மற்றும் அறிக்கைக்காக காவல் புகார்கள் பிரிவுக்கு கட்டியனுப்பப்படுதல் வேண்டும்.
- (2) மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு அதனுடைய பரிந்துரைகளை உரிய நடவடிக்கைக்காக அரசுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பின் அமைப்பு

14. (1) அரசு, அறிவிக்கையின் மூலம் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்காகவும் அல்லது ஆணையரகத்திற்காகவும் மாவட்ட காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு ஒன்றினை அமைக்க வேண்டும்.
- (2) மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு மாவட்ட ஆட்சியரை அல்லது மாவட்ட குற்றவியல் நடுவரை அதனுடைய தலைவராகக் கெண்டிருக்க வேண்டும். காவல் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் கூடுதல் காவல் கண்காணிப்பாளர் மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக இருத்தல் வேண்டும். சென்னை அல்லாத பிற ஆணையரகங்களைப் பொறுத்த அளவில் மாவட்டத்தின் காவல் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் ஆணையரகத்தின் துணை ஆணையர் உறுப்பினர்களாக இருத்தல் வேண்டும். சென்னை மாநகர ஆணையரகத்தைப் பொறுத்த அளவில், மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் மாநகர காவல் ஆணையர் உறுப்பினர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.
15. (a) மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு சான்றுறுதி அலுவலர் ஒருவரால் முறைப்படி சான்றொப்பமிடப்பட்ட உறுதிமொழி ஆவணமொன்றின் படிவத்திலுள்ள பாதிக்கப்பட்ட ஒருவரிடமிருந்து பெறப்பட்ட புகார் ஒன்றின் பேரில் சார்நிலை தரநிலைகளிலுள்ள காவல் அலுவலருக்கு எதிராக “மோசமான நன்னடத்தையின்” மீதான குற்றச்சாட்டுக்களை விசாரணை செய்தல் வேண்டும்.
- வரம்புரை:** ஆனால், காவல் பொறுப்பில் மரணம் என்கின்ற நேர்வில் சட்டப்பூர்வமான வாரிசுகளிடமிருந்து அல்லது பாதிக்கப்பட்டவரின் நெருங்கிய உறவினர்களிடமிருந்து புகார் பெறப்படலாம்.
- மேலும் வரம்புரை:** ஆனால், மாவட்ட காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு புகாரின் மெய்த்தன்மை பற்றி முதல் நோக்கின் பேரில் மட்டும் புகாரினை ஏற்க வேண்டும்.
- மேலும் வரம்புரை:** ஆனால், எழுதியவர் பெயர் இல்லாத அல்லது புனைப்பெயரில் வரக்கூடிய புகார்கள் எதனையும் ஏற்கக்கூடாது.
- மேலும் வரம்புரை:** ஆனால், மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு மோசமான நன்னடத்தையின்மை அல்லது நன்னடத்தை புகார்களை அவை நீதிமன்ற நடவடிக்கை எதனின் கூறப்படும் செய்தியாக இருக்கின்றபோது

அல்லது 1952-ஆம் ஆண்டு விசாரணை ஆணையங்கள் சட்டத்தின்படி அல்லது 1993-ஆம் ஆண்டு மனித உரிமைகள் சட்டத்தின்படி அல்லது காவல் நிலை ஆணைகளின்படி விசாரணையிலிருக்கும்போது ஏற்கக்கூடாது. விளக்கம், - இந்தக் கூறின் நோக்கத்திற்காக “மோசமான நன்னடத்தையின்மை” சொற்றொடர் 12ஆம் பிரிவின் விளக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதே பொருளையே கொண்டிருக்கும். மற்றும் “நன்னடத்தையின்மை” என்பது அச்சுறுத்திப் பணம் பறித்தல் நிலம் அல்லது வீட்டை அபகரித்தல் அல்லது அதிகார அமைப்பின் மிகவும் மோசடியாக ஈடுபடும் இடைவிளைவான பிற எதுவும் என்று பொருள்படும்.

- (b) மாவட்ட காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு “மேற்பார்வை தரநிலையிலுள்ள” காவல் அலுவலர்களுக்கு எதிராக அதனால் பெறப்படும் புகார்களை மற்றும் அது பொருத்தமெனத் தோன்றலாகிறவறான அத்தகைய பிற பொருட்பாடுகளை மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பிற்கு சுட்டியனுப்ப வேண்டும்.

மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பினால் பின்பற்றப்பட வேண்டிய நடைமுறை

16. மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்புப் புகார்களைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக பின்வரும் நடைமுறையை பின்பற்ற வேண்டும்.

- (a) 15ஆம் பிரிவின் நான்காம் வரம்புரையினால் உள்ளடங்காமலிருக்கும் மாவட்ட புகார்கள் அதிகார அமைப்பினால் பெறப்படும் நன்னடத்தை மற்றும் மிகவும் மோசமான நன்னடத்தையின்மையின் புகார் எதுவும் புகார் கொடுத்தவரை அல்லது பிற நபர் எவரையும் மற்றும் தொடர்புடைய ஆவணங்களை ஆய்வு செய்த பிறகு மற்றும் நன்னடத்தையின்மையின் அதே புகார் தொடர்பாக ஏற்கெனவே தொடங்கப்பட்டிருக்கிற ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் எதுவும் தொடர்புடைய ஒழுங்கு அதிகார அமைப்பிடமிருந்து நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு விசாரணைக்காக மற்றும் அறிவிக்கக்கூடாத காவல் புகார்கள் பிரிவுக்கு தேவைப்படின் கட்டியனுப்பப்படுதல் வேண்டும்.

மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு, அதனுடைய பரிந்துரைகளை உரிய நடவடிக்கைக்காக அரசிற்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

மேற்பார்வையில் தர நிலையிலுள்ளவர் மற்றும் சார்நிலை தர நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு எதிரான புகார்

17. மேற்பார்வை தரநிலைகளிலுள்ள அதுபோல சார்நிலை தரநிலையிலுள்ள அலுவலராகிய இரு பிரிவினரும் செய்துள்ள மோசமான நன்னடத்தையின்மையின் புகார் ஒன்றாக இருக்கிறதென்றால், அந்த மிகவும் மோசமான நன்னடத்தை தொடர்பானவை பற்றி மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பினால் கையாளப்பட வேண்டும்

மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்புகள் மற்றும் மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பின் பணியாளர் ஆதரவு

18. மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு மற்றும் மாவட்ட காவல் அதிகார அமைப்பு அவர்களுடைய செயற்பணியை திறம்பட செய்து முடிப்பதற்காக வகுத்துரைக்கப்படலாகிறவறான அத்தகைய வரையுரைகள் மற்றும் வரைக்கட்டுகள் மற்றும் படிக்கூடல் ஆதரவளிக்கும் பணியாளர்களைக் கொண்டு உதவியாய் இருத்தல் வேண்டும்.

19. காவல் புகார்கள் பிரிவு புலனாய்வுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு வகுத்துரைக்கப்படலாகிறவறான அத்தகைய முறையில் கள அலகுகளுடன் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். அது கூடுதல் காவல் தலைமை இயக்குநர் ஒருவரின் நிர்வாகக் கட்டாளுகையின் கீழ் பணிபுரியும். மேலும், காவல் தலைமை இயக்குநரின் அனைத்துக் கட்டாளுகையின் மேற்பார்வையின் கீழ் பணிபுரியும். அது, பணியிலிருக்கும் காவல் அலுவலர் தவிர, ஓய்வு பெற்றுள்ள காவல் அலுவலர்கள் அல்லது விழிப்புப்பணி அல்லது நுண்ணறிவு அல்லது காவல் குற்றவியல் பிரிவு அலுவலர்களை அல்லது பிற துறைகளில் பணிபுரியும் அல்லது ஓய்வு பெற்ற அலுவலர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் - V

பல்வகை

விதிகளைச் செய்வதற்கான அதிகாரம்

20. (1) அரசு, இந்தச் சட்டத்தின் நோக்கங்கள் அனைத்தையும் அல்லது எதனையும் நிறைவேற்றுவதற்கு விதிகளைச் செய்யலாம்.

- (2). (a) இந்தச் சட்டத்தின்படி செய்யப்பட்ட விதிகள் அனைத்தும் தமிழ்நாடு அரசிதழில் வெளியிடப்படுதல் வேண்டும் மற்றும் குறிப்பிட்ட நாளில் நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டுமென வெளிப்படையாகத்

தொரிவிக்கப்பட்டிருந்தாலன்றி அவை அவ்வாறு வெளியிடப்பட்ட நாளிலேயே நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டும்.

- (b) இந்தச் சட்டத்தின்படி பிறப்பிக்கப்பட்ட அறிவிக்கைகள் அனைத்தும், அவை குறிப்பிட்ட நாளில் நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலன்றி அவை அவ்வாறு வெளியிடப்பட்ட நாளிலேயே நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டும்.
- (3) இந்தச் சட்டத்தின்படி செய்யப்பட்ட விதி அல்லது பிறப்பிக்கப்பட்ட அறிவிக்கை அல்லது பிறப்பிக்கப்பட்ட ஆணை ஒவ்வொன்றும் அது அவ்வாறு செய்யப்பட்ட அல்லது பிறப்பிக்கப்பட்ட பின்னர், கூடிய விரைவில் சட்டமன்றப் பேரவையில் வைக்கப்படுதல் வேண்டும், மற்றும் அது அவ்வாறு வைக்கப்பட்ட கூட்டத்தொடர் அல்லது அதனையடுத்த கூட்டத்தொடர் முடிவடைவதற்கு முன்னர் அத்தகைய விதி, அல்லது அறிவிக்கை அல்லது ஆணை எதிலும் மாறுதல் எதனையும் சட்டமன்றப் பேரவையானது செய்யுமாயின் அல்லது அத்தகைய விதி அல்லது அறிவிக்கை அல்லது ஆணை எதுவும் செய்யப்படுதலோ அல்லது பிறப்பிக்கப்படுதலோ கூடாது என சட்டமன்றப் பேரவை முடிவு செய்யுமாயின், அந்த விதியானது அல்லது அறிவிக்கையானது அல்லது ஆணையானது அதன்பின்னர் அவ்வாறு மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவத்திலேயே நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டும், அல்லது நேர்விற்கேற்ப, நடைமுறைக்கு வராது போதல் வேண்டும்; எனினும் அவ்வாறான மாறுதல் அல்லது அளித்தறவு எதுவும், அந்த விதியின்படி அல்லது அறிவிக்கையின்படி அல்லது ஆணையின்படி முன்னரே செய்யப்பட்ட செயல் ஏதொன்றின் செல்லுந்தன்மைக்கு குந்தகமின்றி இருத்தல் வேண்டும்.

இடர்ப்பாடுகளை நீக்குவதற்கு அதிகாரம்

21. இந்தச் சட்டத்தின் வகைமுறைகளுக்கு செல்திறம் அளிக்கையில் எழுகிற இடர்ப்பாடு எதுவும் இருக்கிறதென்றால் அரசு, தமிழ்நாடு அரசிதழில் வெளியிடப்படும் ஆணையொன்றின் மூலம் இடர்ப்பாட்டை நீக்குவதற்காக அவர்களுக்கு தேவையான அல்லது உகந்ததென இருக்கக்கூடியது என்று தோன்றலாகிறவாறு இந்தச் சட்டத்தின் வகைமுறைகளுக்கு முரணாக இல்லாத அத்தகைய வகைமுறைகளைச் செய்யலாம்; **வரம்புரை;** ஆனால், அத்தகைய ஆணை எதுவும் இந்தச் சட்டம் தொடங்கிய தேதியிலிருந்து இரண்டு ஆண்டுகள் காலம் முடிவடைந்த பிறகு செய்யப்படுதலாகாது.

மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் வாரியம், மாநில புகார்கள் அதிகார அமைப்பு மற்றும் மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அமைப்பின் செயல்கள் குறித்த சில குறைபாடுகளால் செல்லுந்தன்மையற்றதாக ஆகிவிடாது.

22. ஆணையத்தின், வாரியம், மாநிலக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு மற்றும் மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பின் செயல் அல்லது நடவடிக்கை எதுவும் அத்தகைய ஆணையத்தின் வாரியம், மாநிலக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு மற்றும் மாவட்டக் காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பினை அமைப்பதிலுள்ள குறைந்தபட்ச காலியிடம் அல்லது குறைபாடு எதுவும் இருப்பதன் அடிப்படையின் பேரில் கேள்வி கேட்கப்படுதலாகாது.

தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 3/2013.

நீக்கறவும் காப்பும்

23. (1) 2013 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு காவல் (சீர்திருத்தம்) அவசரச் சட்டம் ஈங்கிதனால் நீக்கறவு செய்யப்படுகிறது.
- (2) அத்தகைய நீக்கறவு எவ்வாறிருந்தபோதிலும் மேற்சொன்ன அவசரச் சட்டத்தின்படி செய்யப்பட்ட எதுவும், எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை எதுவும் அல்லது பணிப்புரை எதுவும் இந்தச் சட்டத்தின்படி செய்யப்பட்டிருப்பதாக, எடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அல்லது கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

ஜெ ஜெயலலிதா
முதலமைச்சர்.

நோக்க-காரண விளக்கவுரை

உச்சநீதிமன்றம், பிரகாஷ் சிங் எதிர் இந்திய ஒன்றியம் ((2006) & SCC 1) என்ற வழக்கில் அதனுடைய தீர்ப்பில் ஒவ்வொரு மாநிலமும் கட்டமாயமாக ஒரு புதிய காவல் சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும் என்று பணிப்புரை வழங்கியுள்ளது மற்றும் மேலும் ஒரு புதிய சட்டம் இயற்றப்படும் வரை பின்வரும் பிரச்சனைகளின் பேரில் மாநில அரசுக்கு பணிப்புரைகள் வழங்கியுள்ளது. அதாவது:-

1. மாநிலப் பாதுகாப்பு ஆணையம்.
 2. காவல் தலைமை இயக்குநரின் தேர்வு மற்றும் குறைந்தபட்ச காலம்.
 3. காவல் தலைவரின் மற்றும் பிற அலுவலர்களின் குறைந்தபட்சக் காலம்
 4. புலனாய்வைப் பிரித்தல்.
 5. காவல் பணியாளர் வாரியம்.
 6. காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு
2. மாண்புமிகு உச்சநீதிமன்றத்தின் பணிப்புரைகளுக்கு இணங்கிய வகையில், அரசு, காவல் சீர்திருத்தம் தொடர்பாக சட்டமொன்றினை இயற்றுவதென முடிவு செய்துள்ளது. அதன்படி, 2013ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு காவல் (சீர்திருத்தம்) அவசரச் சட்டம் (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 3/2013ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 10ஆம் நாளன்று ஆளுநரால் பிறப்பிக்கப்பட்டு அது, 2013ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 11ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது.
 3. இச்சட்டமுன்வடிவு, மேற்சொன்ன அவசரச் சட்டத்திற்குப் பதிலாக அமைய விழைகிறது.

ஜெ ஜெயலலிதா
முதலமைச்சர்.

2013ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு காவல் (சீர்திருத்தம்) அவசரச் சட்டம் (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 3/2013) பிறப்பிக்கப்பட்டதைத் தேவையானதாகக்கிய சூழ்நிலைகளை விளக்குகின்ற, தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை விதிகளின் 168ஆம் விதியின் படியான விவர அறிக்கை.

உச்சநீதிமன்றம், பிரகாஷ் சிங் எதிர் இந்திய ஒன்றியம் ((2006) & SCC 1) என்ற வழக்கில் அதனுடைய தீர்ப்பில் ஒவ்வொரு மாநிலமும் கட்டமாயமாக ஒரு புதிய காவல் சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும் என்று பணிப்புரை வழங்கியுள்ளது மற்றும் மேலும் ஒரு புதிய சட்டம் இயற்றப்படும் வரை பின்வரும் பிரச்சனைகளின் பேரில் மாநில அரசுக்கு பணிப்புரைகள் வழங்கியுள்ளது. அதாவது:-

1. மாநிலப் பாதுகாப்பு ஆணையம்.
 2. காவல் தலைமை இயக்குநரின் தேர்வு மற்றும் குறைந்தபட்ச காலம்.
 3. காவல் தலைவரின் மற்றும் பிற அலுவலர்களின் குறைந்தபட்சக் காலம்
 4. புலனாய்வைப் பிரித்தல்.
 5. காவல் பணியாளர் வாரியம்.
 6. காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பு
2. மாண்புமிகு உச்சநீதிமன்றத்தின் பணிப்புரைகளுக்கு இணங்கிய வகையில், அரசு, காவல் சீர்திருத்தம் தொடர்பாக சட்டமொன்றினை இயற்றுவதென முடிவு செய்துள்ளது.
 3. அப்போது, இம்மாநிலச் சட்டமன்றப் பேரவையின் கூட்டத்தொடர் நடைபெறாததால் மேற்சொன்ன அரசின் முடிவிற்கு செயல்வடிவம் கொடுப்பதற்காக அவசரச் சட்டமொன்றைப் பிறப்பிப்பது தேவையானதாயிற்று. அதன்படி, 2013ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு காவல் (சீர்திருத்தம்) அவசரச் சட்டம் (தமிழ்நாடு அவசரச் சட்டம் 3/2013), 2013ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 10ஆம் நாளன்று ஆளுநரால் பிறப்பிக்கப்பட்டு மற்றும் அது, 2013ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 11ஆம் தேதியிட்ட தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது.

ஜெ ஜெயலலிதா
முதலமைச்சர்.

சட்டமியற்றும் அதிகார ஒப்படைவு பற்றிய குறிப்பு

சட்டமுன்வடிவின் 8(6), 11, 14(1), 18, 19, 20 மற்றும் 21 கூறுகள் அரசுக்கு மற்றும் மாநில காவல் புகார்கள் அதிகார அமைப்பிற்கு அறிவிக்கைகளை வழங்குவதற்கு அல்லது விதிகளைச் செய்வதற்கு அல்லது ஆணைகளை வழங்குவதற்கு அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நோக்கங்களுக்காக நேர்விற்கேற்ப அதிகாரமளிக்கின்றன.

2. ஒப்படைவு செய்யப்பட்ட அதிகாரங்கள் இயல்பானவையே அன்றி தனித்தன்மை வாய்ந்தவை அல்ல.

ஜெ ஜெயலலிதா
முதலமைச்சர்.

தமிழ்நாடு காவல்துறை (சீர்திருத்தங்கள்) சட்ட முன்வரைவு 2013 ஆய்வும் திருத்தங்களுக்கான பரிந்துரைகளும்

காமன்வெல்த் மனித உரிமைகள் முன்முயற்சி அமைப்பு

முன்னுரை:

தமிழ்நாடு காவல்துறை (சீர்திருத்தங்கள்) சட்ட முன்வரைவு குறித்து காமன் வெல்த் மனித உரிமைகள் முன்முயற்சி (சி.எச்.ஆர்.ஐ.) அமைப்பு மேற்கொண்ட ஆய்வையும் எங்களது பரிந்துரைகளையும் இந்த அறிக்கை முன்வைக்கிறது. காவல்துறை அதிகாரங்களையும், செயல்பாடுகளையும், அரசியல் ரீதியான கட்டுப்பாட்டின் எல்லைகளையும் காவல்துறை பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பதையும் சிறப்பான முறையில் வரையறுப்பதற்கான பரிந்துரைகளும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

“அரசாங்கங்கள் காலத்தின் தேவையை புரிந்துகொண்டு, ஒரு புதிய காவல்துறை சட்டத்தை நிறைவேற்றும்; அதன்மூலம் எவ்வகையான நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் காவல்துறை உட்படுத்தப்படுவது தடுக்கப்படும்; அது சட்டத்தின் ஆட்சிக்கான அரசமைப்பு சாசனத்தின் கீழ் குடிமக்களுக்கு உள்ள உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு முக்கியமான நடவடிக்கையாக அமையும்; அனைவரும் சமமாக நடத்தப்படுவதற்கும் யாருக்கும் பாரபட்சமாக இல்லாத நிலை ஏற்படுத்தப்படும், குற்றவியல் நீதி வழங்கல் அமைப்பு செயல் திறனோடும் சிறப்பாகவும் செயல்படுவது உறுதிப்படுத்தப்படும்,” என்று உச்சநீதிமன்றம் எதிர்பார்த்தது என்பதை பிரகாஷ் சிங் வழக்கின் தீர்ப்பு தெளிவாக குறிப்பிடுகிறது. ஒரு கெடு வாய்ப்பாக, உச்சநீதிமன்றம் வகுத்த நெறிமுறைகளை இந்த சட்ட முன்வரைவு பின்பற்றத் தவறுகிறது. நீதிமன்ற ஆணைகளின்படி வகுக்கப்பட்டு, காவல்துறை சட்டமுன்வரைவில் பிரதிபலிக்கிற காவல்துறையின் சுயேச்சைத் தன்மைக்கும் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்புக்கும் உள்ள பாதுகாப்பு அம்சங்கள் இந்த அவசரச் சட்டத்தில் மீறப்பட்டுள்ளன அல்லது கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டுள்ளன என்பது ஊக்கமிழக்கச் செய்வதாக உள்ளது.

பிரகாஷ் சிங் வழக்கில் நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பை 2006 செப்டம்பரில் அளித்தது. நீதிமன்றத்தின் 6 கட்டளைகளில் 3 கட்டளைகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த சில மாநிலங்களில் தமிழ்நாடும் ஒன்று. அனைத்து எதிர்ப்புகளையும் தள்ளுபடி செய்த நீதிமன்றம், தனது கட்டளைகளுக்கு அரசாங்கங்கள் உடனடியாக உடன்பட்டுச் செயல்பட வேண்டும் என்று ஆணையிட்டது. 2007ல் அரசாங்கம் டிஜிபி தேர்வு மற்றும் பதவிக்காலம், செயல்முறைப் பணியில் உள்ள அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம், சட்டம் ஒழுங்குப் பிரிவை புலனாய்வுப் பிரிவிலிருந்து பிரித்து வைத்தல், காவல்துறை நிர்வாகம் வாரியம் ஒன்றை அமைத்தல் ஆகியவைத் தொடர்பாக நான்கு ஆணைகளைப் பிறப்பித்தது. இவற்றில் எந்த ஒரு ஆணையும் உச்சநீதிமன்ற வழிகாட்டலின்படி அமையவில்லை. 2010ல் பிறப்பிக்கப்பட்ட மற்றொரு அரசாணையின்படி மாநில காவல்துறை வாரியம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. உறுப்பினர் சேர்மானம், பொறுப்பு மற்றும் செயல்பாடு தொடர்பாக நீதிமன்றம் பிறப்பித்த ஆணைகளுக்கு உட்பட்டதாக அந்த வாரியம் அமையவில்லை. மேலும், அரசாங்கம் பிறப்பித்த பெரும்பாலான ஆணைகள் காகிதத்தில் மட்டுமே இருந்தன.

2008ல் மாநில சட்டமன்றத்தில் தமிழ்நாடு காவல்துறை சட்டமுன்வரைவு அரசாங்கத்தால் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அந்த சட்டமுன்வரைவு 1861ம் ஆண்டின் காவல்துறை சட்டத்தை விலக்கியது. 2009ல் அது அன்றைய துணை முதலமைச்சர் தலைமையிலான தேர்வுக்குழுவுக்கு அனுப்பப்பட்டது. தேர்வுக்குழு தனது முதல் கூட்டத்தில் சட்ட முன்வரைவு குறித்து பொது மக்களின் கருத்தைக் கேட்க முடிவு செய்தது. சட்டமுன்வரைவு இணையத்தளத்தில் வெளியிடப்பட்டு பொது மக்கள் கருத்துகள் வரவேற்கப்பட்டன. தேர்தலுக்குப் பிறகு அரசாங்கம் மாறியதைத் தொடர்ந்து, மேற்கூறிய சட்டமுன்வரைவு காலாவதியானது. காவல்துறை சீர்திருத்தம் தொடர்பான புதிய முன்முயற்சி எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

For more information on CHRI's activities, please visit www.humanrightsinitiative.org
Prakash Singh and Others v Union of India and Others (2006) 8 SCC 1

Prepared by CHRI for the Consultation on the Directives of the Supreme Court and Essentials of a New Police Act in Tamil Nadu Organised by Commonwealth Human Rights Initiative, Human Rights Foundation, People's Watch and Campaign for Custodial Justice and Abolition of Torture

2013ல் உச்சநீதிமன்றம் தானாக முன்வந்து, காவல்துறையினரின் கொடூரம் தொடர்பான இரண்டு சம்பவங்களை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்டது. ஒன்று பஞ்சாப் மாநிலத்தின் தரன் தரன் நகரில் நடந்தது, இன்னொன்று பீகாரின் பாட்னா நகரில் நடந்தது. அந்த வழக்கு விசாரணையின்போது உச்சநீதிமன்றம் இந்திய அரசுக்கும் அனைத்து மாநில அரசுகளுக்கும், பிரகாஷ் சிங் வழக்கில் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பை செயல்படுத்துவது தொடர்பாக எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகள் குறித்து பிரமாணப் பத்திரம் தாக்குதல் செய்யுமாறு ஆணை அனுப்பியது. 2013 ஏப்ரல் மாதம், உச்சநீதிமன்றத்தில் மாற்றி அமைக்கப்பட்ட அமர்வுக்குழு (பெஞ்ச்) ஒவ்வொரு கட்டளையும் எவ்வாறு பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டு பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு ஆணைகளை அனுப்பியது. பெரும்பாலான மாநிலங்கள் உச்சநீதிமன்ற கட்டளைகளை புறக்கணித்துள்ளன அல்லது அவற்றை மீறிச் செயல்பட்டுள்ளன. உச்சநீதிமன்றத்தின் கட்டளைகள் முழுவதுமாகச் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும், கட்டுப்பாட்டு மறுக்கும் எந்த மாநிலமும் விட்டுவைக்கப்படமாட்டாது என்று உச்சநீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது.

இந்த சட்டமுன்வரைவு குறித்து அறிவார்ந்த விவாதம் நடத்தப்படுவதில் அரசுக்கு உண்மையிலேயே அக்கறையிருக்குமானால், ஒரு விரிவான ஆலோசனைகளுக்காக ஒரு தேர்வுக்குழுவிடம் சட்டமுன்வரைவை அரசு ஒப்படைக்க வேண்டும். தேர்வுக்குழு அந்த சட்டமுன்வரைவை பொது மக்களின் விவாதத்திற்கு கொண்டு செல்லலாம். கருத்துகளையும் பரிந்துரைகளையும் மக்களிடமிருந்து கேட்கலாம். 6 வார காலத்திற்குள் இந்த நடைமுறையை முடிக்க முடியவில்லை என்றால் அவசரச் சட்டத்தை மீண்டும் பிறப்பிக்க முடியும்.

சட்டமுன்வரைவின் மீது ஒரு அறிவுபூர்வமான விவாதம் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்திற்கு உண்மையிலேயே அக்கறை இருக்குமானால் அதனை சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்துவிட்டு பின்னர் விரிவான ஆய்வுக்காக ஒரு தேர்வுக்குழுவிற்கு அனுப்ப வேண்டும். அதன் பின் சட்டமுன்வரைவின் மீது பொது மக்கள் கருத்தையும் பரிந்துரைகளையும் தேர்வுக்குழுவால் கேட்க முடியும். 6 வார கெடுவிற்குள் இந்த நடைமுறை முடிக்கப்படவில்லை என்றால் அவசரச் சட்டத்தை மீண்டும் பிறப்பித்துக்கொள்ள முடியும். அவசரச் சட்டத்திற்கு பதிலாக ஒரு புதிய சட்டத்தை கொண்டுவர முயலும் அரசு, அவையின் ஒப்புதலைப் பெற முடியாத நிலையில் அவசரச் சட்டத்தை மீண்டும் பிறப்பிப்பது அரசாங்கம் மேற்கொள்ளக்கூடிய ஒரு சட்டப்பூர்வ நடவடிக்கைதான். ஆகவே, வாய்ப்புகள் உள்ளன. எனினும், தமிழகத்தில் ஒரு வலுவான காவல்துறை சட்டம் நிறைவேற்றப்படுவதை

உறுதிப்படுத்துவதற்காக அவசரச் சட்ட வாய்ப்பை முறையாகவும் அறிவுபூர்வமாகவும் பயன்படுத்துவது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு.

எதிர்கால காவல்துறை செயல்பாடுகளை வரையறுக்கிற ஒரு புதிய சட்டம் என்பது ஒரு முக்கியமான சட்ட நடவடிக்கையாகும். காவல்துறையின் செயல்பாடு சட்டத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பதிலும் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதிலும் நேரடித் தாக்கம் செலுத்தக்கூடியது என்பதால், அத்தகைய ஒரு சட்டம் பொது மக்களிடையே விரிவான முறையில் விவாதிக்கப்பட்ட பிறகு கொண்டுவரப்பட வேண்டும். எத்தகைய காவல்துறை பணிகளை மக்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதை அறிய விரிவான பொது விவாதங்களுக்கு தேவையான கால அவகாசத்தை அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

எதிர்கால காவல்துறை பணிகளில் ஆளுமை செலுத்தக்கூடிய ஒரு காவல்துறை சட்டம் ஜனநாயக காவல் நெறிமுறைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதாக இருக்க வேண்டும். ஜனநாயகத்தின் தேவைகளையும் நவீன காவல்துறை மாண்புகளையும் பிரதிபலிப்பதாக அந்தச் சட்டம் அமைய வேண்டும். ஆகவே, உச்சநீதிமன்றத்தின் பரிந்துரைகளையும், மாநில காவல்துறை சட்டமுன்வரைவின் கூறுகளையும் அரசு முழுமையாக கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், எவ்விதத்திலும் அந்தப் பரிந்துரைகள் நீர்த்துப் போக அனுமதிக்கக் கூடாது. காவல்துறை என்பது தற்போது ஒரு அடக்குமுறைப் படையாகவே இருக்கிறது. வலிமை உள்ளவர்களுக்கு சாதகமாக பாரபட்சமான முறையிலேயே செயல்படுகிறது என்ற நிலையை மாற்றுவதற்கும், ஒரு செயல்திறன் மிக்க, பொறுப்புள்ள, மிக முக்கியமாக பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள காவல்துறை சேவையை உருவாக்குவது அரசாங்கத்திற்கு சாத்தியமாக வேண்டும்.

ஆய்வு:

அத்தியாயம் II: டிஜிபி மற்றும் இதர அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம்

டிஜிபி மற்றும் இதர அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம் (பிரிவு 3,4)

டிஜிபி தேர்வும் பதவிக்காலமும் நீதிமன்றத்தின் கட்டளைக்கு இணங்க உள்ளன. ஒரு அம்சத்தில் மட்டும் மாறுபடுகிறது. டிஜிபி-ஐ பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான அடிப்படைகளில் ஒன்றாக “எழுத்துப்பூர்வமாக பதிவு செய்யப்படும் இதர நிர்வாக காரணங்களுக்காக” (பிரிவு 3 (3)(e)) என்று உள்ளது. இது மிக விரிவாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடியதாகவும் தவறான முறையில் பயன்படுத்தக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது. எனவே, இது நீக்கப்பட வேண்டும்.

ஐஜி (மண்டல பொறுப்பு), டிஐஜி (வட்டார பொறுப்பு), எஸ்.பி. (மாவட்ட பொறுப்பு), எஸ்.எச்.ஓ. (காவல் நிலைய அதிகாரி) ஆகிய செயல்முறைப் பணிகளில் உள்ள அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம் குறைந்தபட்சம் இரண்டு ஆண்டுகள் இருக்க வேண்டும் என்று நீதிமன்ற ஆணை கூறுகிறது. காவல் நிலையம், காவல் மாவட்டங்கள், ஆணையர் அலுவலகம் ஆகியவற்றின் பொறுப்பு அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம் இரண்டாண்டு அளிக்கப்பட்டுள்ள அதே நேரத்தில், மண்டல பொறுப்பாளரான ஐஜிபி மற்றும் வட்டார பொறுப்பாளரான டிஐஜி ஆகியோரும் இரண்டாண்டு பதவிக்காலம் என்பதிலிருந்து விலக்களிக்கப்படவில்லை. செயல்முறைப் பணிகளில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள காவல்துறை அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் இரண்டாண்டு பதவிக்காலம் அவர்களது பணி மூப்பைப் பொருட்படுத்தாமல் வழங்கப்பட வேண்டும். அதேபோல், கள மட்டத்திலான பணியில் உள்ள செயல்முறை அதிகாரிகளின் பதவிக்காலம் முடிவதற்கு முன்பே அவர்களைப் பணி நீக்கம் செய்வதற்கான அடிப்படைகளில் ஒன்றாக, டிஐஜிபி - க்கு சொல்லப்பட்டிருப்பது போலவே, “எழுத்துப்பூர்வமாக பதிவு செய்யப்படும் இதர நிர்வாகக் காரணங்களுக்காக” என்று உள்ளது. இதுவும் நீக்கப்பட வேண்டும்.

டிஐஜிபி அதிகாரங்களும் பொறுப்புகளும்

காவல்துறைக்கும் அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான உறவுகள் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காக காவல்துறை தலைவரின் பங்கு குறித்து அவசரச் சட்ட முன்வரைவில் வரையறுக்கப்பட வேண்டும். (இதுதொடர்பாக மேற்கொண்டு விவரங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன). காவல்துறையின் ஒட்டுமொத்த நிர்வாகமும் காவல்துறை தலைவரின் பொறுப்பில் இருக்கிறது என்று அவசரச் சட்டத்தில் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.

அத்தியாயம் III – காவல்துறை நிர்வாகம்

மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் (பிரிவு 5 (1))

சட்ட முன்வரைவின் 3வது அத்தியாயம் காவல்துறை நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்டதாகும். உச்சநீதிமன்ற ஆணைகளுக்கிணங்க ஒரு மாநில காவல்துறை ஆணையம் ஒன்றையும், காவல்துறை நிர்வாகம் வாரியம் ஒன்றையும் ஏற்படுத்துவது கட்டாயமாக்கப்பட்டுள்ளது. நீதிமன்ற ஆணைகளின்படி இந்த அமைப்புகள் அரசியல் தலைமையின் கைகளுக்கு எட்டும் தொலைவில் இருப்பதற்கு ஏதுவாகவும், பணிகள் தொடர்பான விஷயங்கள் பெருமளவுக்கு காவல்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கச் செய்யும் வகையிலும் அமைக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், தற்போதைய சட்ட முன்வரைவில் உள்ள இதற்கான அத்தியாயம், நீதிமன்ற ஆணைகளின் மீதான ஒரு பெரும் வன்முறையாகவே இருக்கிறது.

சட்ட முன்வரைவின் பிரிவு (5) துணைப்பிரிவு (1) மாநில அரசு ஒரு மாநில பாதுகாப்பு ஆணையத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறது. இந்த துணைப்பிரிவில் அத்தகைய ஒரு ஆணையத்தின் நோக்கம் குறித்து சொல்லப்படவில்லை. “காவல்துறையின் மீது அரசாங்கங்கள் தேவையற்ற செல்வாக்கு அல்லது நிர்ப்பந்தம் செலுத்தாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதே” ஆணையத்தின் பங்கு என்று உச்சநீதிமன்றம் தனது ஆணையில் தெளிவாக கூறியுள்ளது. அவசரச் சட்டத்தில் இந்த அம்சம் அறவே இல்லை.

துணைப்பிரிவு (2) ஆணையத்தின் உறுப்பினர் சேர்மானம் குறித்து கூறுகிறது. எந்த அளவிற்கு அன்றைய அரசாங்கத்தின் இயுவைகளுக்கும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் உட்படாமல் காவல் பணிகள் நடைபெறுவதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய இருதரப்பும் சார்ந்ததாக, பாரம்பட்சமற்றதாக பாதுகாப்பு ஆணையம் அமைகிறதோ, அதைப் பொறுத்துதான் அந்த ஆணையத்தின் அடிப்படையான மதிப்பு இருக்கிறது. எந்த ஒரு தனிப்பட்ட கட்சி அல்லது அன்றைய ஆட்சியின் பிடியில் சிக்காத அமைப்பாக, வலிமை வாய்ந்த பல்வேறு தரப்புகளுக்கிடையே நடுநிலையோடு செயல்படக்கூடிய அமைப்பாக ஆணையம் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். பல்வேறு வகைப்பட்ட நிபுணத்துவம், தொழில் சார்ந்த பயிற்சித் திறன்கள், வாழ்க்கை அனுபவங்கள், குடிமக்களின் நலன்கள் ஆகியவற்றோடு இணைந்த உறுப்பினர் சேர்மானம்தான் ஆணையத்தின் பணிகளை வளப்படுத்த முடியும். அதன் சட்டப்பூர்வ தன்மையையும், காவல் படையினரே அதனை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக அமைவதையும் உறுதிப்படுத்த முடியும்.

நீதிமன்றம் எதிர்பார்ப்பது வருமாறு:

- ஆணையத்தின் தலைவராக முதலமைச்சர் அல்லது உள்துறை அமைச்சர் “இருப்பார்”; அதன் உறுப்பினர்களில் ஒருவராக சட்டமன்ற எதிர்கட்சித் தலைவர் இருக்க வேண்டும். மாநில டிஐஜிபி அதன் பதவிசார் செயலராக இருப்பார்.
- ஆணையம் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடின்றி சுயேச்சையாக செயல்படக்கூடிய வகையில் அதன் இதர உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.

இதற்காக 3 வகையான மாதிரி அமைப்புகளை நீதிமன்றம் அடையாளம் காட்டியுள்ளது தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணைய மாதிரி, ரிபைரோ குழு முன்வைத்துள்ள மாதிரி, சேராப்ஜி குழு முன்வைத்துள்ள மாதிரி ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை மாநிலங்கள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த மூன்று மாதிரிகளிலுமே நீதிமன்றம் காவல்துறைக்குப் பொறுப்பான உள்துறை அமைச்சர் / முதலமைச்சர் / அமைச்சர் இடம் பெற

வழி செய்யப்பட்டுள்ளது. சட்டமன்ற எதிர்கட்சித் தலைவர், நீதித்துறையிலிருந்து குறைந்தது ஒருவர், அரசு நிர்வாகம், காவல்துறை ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள், மூன்று முதல் ஐந்து வரையிலான சுயேச்சையான உறுப்பினர்கள் ஆகியோரும் இடம் பெறுகிறார்கள்.

தற்போதைய சட்ட முன்வரைவில் உள்ளபடி ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களில் தலைவராக காவல்துறைக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர், சட்டமன்ற எதிர்கட்சித் தலைவர் பொதுத் தேர்வாணையக் குழு, மனித உரிமைகள் ஆணையம், மகளிர் ஆணையம், சிறுபான்மையினர் ஆணையம் ஆகியவற்றின் தலைவர்கள், உள்துறைச் செயலர் ஆகியோர் இடம் பெறுகிறார்கள். ஆணையத்தின் உறுப்பினர் செயலராக டிஜிபி இருப்பார். சட்ட முன்வரைவின், சுயேச்சையான உறுப்பினர்கள் என்பதே இல்லை. உயர்மட்ட அரசியல் தலைவர்களும், உயர் பதவியில் உள்ள அதிகார வர்க்கத்தினரும் இதர பல அமைப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களும் தான் உறுப்பினர்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ளனர். இரண்டு அதிகாரிகள் இருக்கும் நிலையில், அதிகார அமைப்புக்கு சார்பாகவே இந்த ஆணையம் மாற்றப்பட்டுள்ளது. அதிகாரவர்க்கம் இயல்பாகவே அன்றைய அரசாங்கத்துடன் நெருங்கிய உறவு உள்ளதாக, அதற்கு சேவை செய்வதாகவே இருக்கும். மாநில ஆணையங்களின் தலைவர்கள் உறுப்பினர்களாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதும் ஏற்கத்தக்கதல்ல. முதலில், உச்சநீதிமன்றம் பரிந்துரைத்துள்ள எந்த ஒரு மாதிரி அமைப்பிலும் இவர்கள் உறுப்பினர்களாக பரிந்துரைக்கப்படவில்லை. இரண்டாவதாக, இதர ஆணையங்களின் தலைவர்கள் என்ற முறையில் இவர்களுக்கு ஏற்கெனவே கடுமையான வேலை பளு உள்ளது. மாநில பாதுகாப்பு ஆணையத்தில் தங்களது பங்கை முறையாகச் செலுத்தக்கூடிய வகையில் அவர்களுக்கு நேரம் இருக்குமா என்பதே சந்தேகம்தான்.

காவல்துறை சார்ந்த அரசாங்கச் சிந்தனைப் போக்கின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள, குறுகிய நோக்கம் கொண்ட கொள்கைகள் உருவாக்கப்படுவதை கட்டுப்படுத்துவதற்கு சுயேச்சை உறுப்பினர்கள் உதவ முடியும். இத்தகைய குறுகிய நோக்கங்களுடன் செயல்படும்போது அங்கே அறிவார்ந்த அணுகுமுறை இருப்பதில்லை. பொது மக்கள் தரப்பிலிருந்து விரிவான பிரதிநிதித்துவம் அமைகிற போதுதான் பல்வேறு மாறுபட்ட நிபுணத்துவமும் மாறுபட்ட தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் கொண்டதாக கொள்கைகளை உருவாக்க முடியும். ஆனால், பன்முகத் தன்மை மட்டுமே போதாது. கொள்கையை உருவாக்கும் ஒரு அமைப்பு மதிப்பிற்குரியதாக இருக்க வேண்டுமானால், அதன் 'சுயேச்சையான' உறுப்பினர்கள் நம்பகமான ஒரு நடைமுறையின் கீழ் தேர்வு செய்யப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியின் தலைமையில், மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின்

பிரதிநிதியும் பொது தேர்வாணையக்குழுவின் பிரதிநிதியும் உள்ள ஒரு குழுவால் சுயேச்சை உறுப்பினர்கள் தேர்வு செய்யப்பட வேண்டும் என்று நீதிமன்ற ஆணை கூறுகிறது. தமிழக அரசின் தற்போதைய அவசரச் சட்டத்தில் உள்ள தற்போதைய உறுப்பினர் சேர்மானம், அதிகார வர்க்கத்தின் இன்னொரு அடுக்கை உருவாக்குவதாகவே இருக்கிறது.

காவல்துறைக்கும் அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும் இடையேயான உறவு:

உச்சநீதிமன்ற ஆணையின்படி, முறையற்ற அரசியல் தலையீடுகளிலிருந்து காவல்துறையை பாதுகாக்கும் அமைப்பாக மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் செயல்பட வேண்டும். நீதிமன்றமும் காவல்துறை சீர்திருத்தங்கள் குறித்து விவாதித்த பல்வேறு குழுக்களும் அரசியலிலிருந்து காவல்துறையைப் பிரித்து வைக்கும் நோக்கத்துடன் சட்டபூர்வ பதவிக்காலத்துடன் கூடிய மாநில பாதுகாப்பு ஆணையம் என்பது பற்றி கூறியுள்ளன. இது வரவேற்கத்தக்கதுதான் என்றாலும், காவல்துறைக்கும் அரசியல் நிர்வாகத்திற்கும் இடையேயான உறவு எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்த இது போதுமானதல்ல. காவல்துறை மற்றும் அரசியல் நிர்வாகத்தின் பங்கு என்ன என்பதை வரையறுப்பதில் சட்டம் இன்னும் துல்லியமாக விளக்கமானதாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரின் அதிகாரங்களையும் அந்த சட்டம் தெளிவாக வரையறுக்க வேண்டும். பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகளை குறிப்பிட வேண்டும். அவற்றைப் பின்பற்றத் தவறும்போது ஏற்படக்கூடிய பின் விளைவுகளையும் தெளிவாகக் கூற வேண்டும். இத்தகைய ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்படுவது அரசியல் நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்களைக் கீழிறக்கிவிடாது. மாறாக அதனை மேலும் ஆற்றல் உள்ளதாகவே மாற்றும். அரசாங்கம் நிறைவேற்றக்கூடிய எந்த ஒரு புதிய சட்டத்திலும் இத்தகைய ஒரு செயல்முறை இருக்க வேண்டும்.

பரிந்துரைகள்

அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 6ல் பின்வரும் 4 துணைப் பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் பரிந்துரைக்கிறோம்:

(5) பின்வரும் அரசுக் கொள்கை தொடர்பான விஷயங்களில் டிஜிபி-க்கு அமைச்சர் ஆணைகள் பிறப்பிக்கலாம்:

- (i) குற்றத்தடுப்பு
 - (ii) பொதுபாதுகாப்பு மற்றும் பொது ஒழுங்கு பராமரிப்பு
 - (iii) காவல்துறை சேவைகள் வழங்கல்
 - (iv) சட்டச் செயலாக்கத்தின் பொதுவான பகுதிகள்
- (6) சட்டத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை செயல்படுத்தக் கூடாது என கோரும் எந்த ஒரு ஆணையையும் டிஜிபி-க்கு அமைச்சர் பிறப்பிக்கக் கூடாது.

(7) பின்வரும் அம்சங்களில் டிஜிபி-க்கு அமைச்சர் ஆணைகள் பிறப்பிக்கக் கூடாது:

- (i) குறிப்பிட்ட வழக்குகளின் பிரிவுகளிலும் குற்றவியல் சட்டத்தை செயல்படுத்துதல்
- (ii) ஒரு தனிநபர் அல்லது தனிநபர்களின் குழு தொடர்பான விஷயங்கள்
- (iii) காவல்துறையின் தனிநபர்கள் தொடர்பான முடிவுகள்

(8) இந்த துணைப் பிரிவின் கீழ் எந்த ஒரு ஆணை தொடர்பாகவும் அமைச்சருக்கும் டிஜிபி-க்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு எழுமானால், கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்ட பிறகு நடைமுறை சாத்தியமான விரைவில் அமைச்சர்,

- (i) அந்த ஆணையை டிஜிபி-க்கு எழுத்துப்பூர்வமாக வழங்க வேண்டும்.
- (ii) ஆணையின் நகலை அரசிதழில் வெளியிட வேண்டும்.
- (iii) ஆணையின் நகலை சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய வேண்டும்.

காவல்துறை நிர்வாக வாரியம் (பிரிவு 8)

டிஜிபி தலைமையில், ஏடிஜிபி நிலையில் உள்ள 4 உயர் அதிகாரிகள் கொண்ட காவல்துறை நிர்வாக வாரியம் ஒன்றை அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 8 அமைக்கிறது. காவல்துறை கண்காணிப்பாளர் (எஸ்.பி.) நிலையிலிருந்து காவல்துறை தலைமை ஆய்வாளர் (ஐஜி) நிலை வரையிலான அதிகாரிகளின் இடமாறுதல்கள் மற்றும் பணி நியமனங்கள் (போஸ்டிங்) தொடர்பாக பரிசீலிப்பதும் பரிந்துரைப்பதும் இந்த வாரியத்தின் பணி. வாரியத்தின் பரிந்துரைப்படி உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக டிஜிபி தனது ஆலோசனையை அரசாங்கத்திற்கு அனுப்புவார். ஐஜி மற்றும் அதற்கு மேல் உள்ள அதிகாரிகளைப் பொறுத்தவரையில் டிஜிபி தனது ஆலோசனைகளை உரிய நடவடிக்கைக்காக அரசாங்கத்திற்கு அனுப்புவார்.

வாரியத்தின் உறுப்பினர் சேர்மானம் நீதிமன்ற ஆணைக்கு உட்பட்டதாக இருக்கிறது என்ற போதிலும், அதற்கான அதிகார வரம்பு பலவீனமாக இருக்கிறது. எஸ்.பி. மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட அதிகாரிகளுக்கான இடமாறுதல்கள் மற்றும் பணி நியமனங்கள் குறித்து வாரியம்தான் மாநில அரசுக்கு உரிய பரிந்துரைகளை அனுப்ப வேண்டும் என்று உச்சநீதிமன்றம் ஆணையிட்டுள்ளது. அந்தப் பரிந்துரைகளுக்கு அரசாங்கம் உரிய மதிப்பளிக்கும், பொதுவாக அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. உச்சநீதிமன்றத்தின் இந்த எதிர்பார்ப்பை அவசரச் சட்டம் பிரதிபலிக்கவில்லை. இது, வாரியத்தின் பரிந்துரைகளை எவ்வித காரணமும் சொல்லாமலே அரசாங்கம் முற்றிலுமாக நிராகரிக்கலாம் என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்தக்கூடும்.

கூடுதல் எஸ்.பி. மற்றும் அதற்கு கீழ் நிலையில் உள்ள அதிகாரிகளின் பணி நியமனங்கள், இடமாறுதல்கள், பதவி உயர்வுகள் தொடர்பான விஷயங்களை பரிசீலிக்க மாநில அளவிலான அமைப்பை ஏற்படுத்த அவசரச் சட்டத்தின் பிரிவு 8(4) வழி செய்கிறது. மண்டலம், வட்டாரம், நகரம் மற்றும் மாவட்ட மட்டத்தில் காவல் நிர்வாகக் குழுக்களை ஏற்படுத்த பிரிவு 8(5) வழி செய்கிறது. ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் அரசாங்கம் வெளியிடும் வழிகாட்டல்களுக்கு ஏற்ப துணை நிலை அதிகாரிகளின் இடமாறுதல்களை செய்வதற்கு அதிகாரம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குழுக்களின் உறுப்பினர் சேர்மானம், பொறுப்புகள், செயல்பாடுகள், அதிகாரங்கள் ஆகியவை குறித்து அரசாங்கம் வரையறுக்கும் என்று பிரிவு 8(6) சொல்கிறது. இது நீதிமன்றத்தால் சொல்லப்படாத அம்சமாகும். இது அரசாங்கத்தின் மட்டுமீறிய கட்டுப்பாடேயாகும், அது விலக்கிக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இந்த வாரியம் அனுமதிக்கப்படுவதன் நோக்கம் காவல்துறையின் அன்றாட செயல்பாடுகளை காவல்துறையின் கையிலேயே ஒப்படைப்பதுதான். காவல்துறை பணிகள் தொடர்பான முக்கிய பிரச்சனைகளை காவல்துறையின் கட்டுப்பாட்டில் பெருமளவுக்கு கொண்டுவருவதற்காகவே வாரியம் அமைக்கப்படுகிறது. காவல்துறையின் உயர் தலைமை அதிகாரிகளை நியமித்தல், நிர்வகித்தல் இரண்டும் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகிறது. ஆனால், இதர துணை நிலை பதவிகளில் உள்ளவர்களின் பணி சார்ந்த விஷயங்கள் துறையின் உள் விவகாரங்களாகவே இருக்க வேண்டும். நியமனங்கள், இடமாறுதல், பதவி உயர்வுகள் ஆகியவற்றில் சட்டவிரோத அரசியல் தலையீடுகள் இருக்கும் நிலையில், ஊழலைக் குறைக்கவும் முறையற்ற சார்பு நிலைகளை கட்டுப்படுத்தவும் இந்த சட்டப்பூர்வ ஏற்பாடு தேவைப்படுகிறது.

அவசரச் சட்டத்தின் 8வது பிரிவை மொத்தமாகப் படிக்கும்போது, காவல்துறையின் மீது தனக்குள்ள பிடிமானத்தை தளர்த்துவதற்கு அரசியல் வர்க்கம் தயாராக இல்லை என்பது தெரிய வருகிறது. கீழ் நிலை காவல்துறையினரின் இடமாறுதல்கள் அல்லது பணி நியமனங்கள் போன்றவற்றைக் கூட தனது கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள சட்டப்பூர்வமாக அரசாங்கம் முயல்கிறது.

அத்தியாயம் IV

பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டிருத்தல்

மாநில, மாவட்ட காவல்துறை புகார்கள் அமைப்புகளின் உறுப்பினர் சேர்மானம் (பிரிவு 10 மற்றும் 14)

அவசரச் சட்டத்தின் 10வது பிரிவு மூன்று உறுப்பினர் கொண்ட ஒரு மாநில காவல்துறை புகார்கள் அமைப்பை

ஏற்படுத்த வழி செய்கிறது. உள்துறைக்குப் பொறுப்பான மாநிலச் செயலர் இதன் தலைவராக இருப்பார். டிஜிபி, ஏடிஐபி இதன் உறுப்பினர்களாவர்.

அவசரச் சட்டத்தின் 14வது பிரிவு மாவட்ட அளவிலான புகார்கள் அமைப்பை ஏற்படுத்துகிறது. மாவட்ட ஆட்சியர் இதன் தலைவர், மாவட்ட எஸ்.பி., கூடுதல் எஸ்.பி. இதன் உறுப்பினர்கள்.

இந்த உறுப்பினர் சேர்மானம் நீதிமன்றத்தின் ஆணையை முற்றிலும் மீறுவதாக இருக்கிறது. இந்த அமைப்புகளுக்கான உறுப்பினர் சேர்மானம், தேர்வு நடைமுறை, அதிகார வரம்பு ஆகியவற்றை உச்சநீதிமன்றம் தனது கட்டளையில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது. உறுப்பினர் சேர்மானத்தைப் பொறுத்தவரையில், **மாநில அளவிலான அமைப்பு பின்வருமாறு இருக்க வேண்டும்:**

- தலைமை நீதிபதி முன்வைக்கும் பெயர் பட்டியலிலிருந்து மாநில அரசு தேர்ந்தெடுக்கிற உயர்நீதிமன்ற/உச்சநீதிமன்ற ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி ஒருவர் புகார்கள் அமைப்பின் தலைவராக இருப்பார்.

மாவட்ட அளவில்:

- உயர்நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி அல்லது உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதியால் முன்வைக்கப்படும் பட்டியலிலிருந்து மாநில அரசு தேர்வு செய்கிற ஓய்வுபெற்ற மாவட்ட நீதிபதி ஒருவர் தலைவராக இருப்பார்.
- மாநில, மாவட்ட அமைப்புகள் இரண்டிலுமே “புகார்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து” 3 முதல் 5 பேர் வரை உறுப்பினர்களாக இருப்பார்.
- இதர உறுப்பினர்களை மாவட்ட மனித உரிமைகள் ஆணையம் / லோக் ஆயுக்தா / மாநில பொதுத் தேர்வாணைக் குழு தயாரிக்கிற ஒரு பட்டியலிலிருந்து மாநில அரசு தேர்ந்தெடுக்கும்.

நீதிமன்றம் வகுத்துள்ளபடி உறுப்பினர் சேர்மானமும் தேர்வு முறையில் உள்ள நடைமுறைகளும் சுயேச்சையான மனம் உள்ள தனி மனிதர்கள், அச்சமோ பாரபட்சமோ இல்லாமல் தங்களது பணியைச் செய்யக் கூடியவர்கள் உறுப்பினர்களாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் உள்ளன.

தமிழக அரசு தொடக்கத்திலிருந்தே காவல்துறை புகார்கள் அதிகார அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை எதிர்த்து வந்துள்ளது. காவல்துறை ஏற்கெனவே பல்வேறு கண்காணிப்பு அமைப்புகளின் கீழ் இருக்கிறது, எனவே, மேலும் ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்துவது காவல்துறையினரின் தார்மிக உரிமையை தாழ்த்திவிடும் என்று அரசு வாதிடுகிறது. இது மாநில, மாவட்ட புகார்

அமைப்புகளின் சேர்மானத்தில் பிரதிபலிக்கிறது. இந்த அமைப்புகளில் முற்றிலும், பணியில் உள்ள அரசு அதிகாரிகளும் காவல்துறை அதிகாரிகளுமே இடம் பெற்றுள்ளனர். பணியில் உள்ள அதிகாரிகளுக்கு ஏற்கெனவே பணிச்சுமைகள் கூடுதலாக உள்ளன. அவர்களால் எப்படி, காவல்துறையினர் மீதான புகார்களை விசாரிக்கிற ஒரு முழுநேர அமைப்பில் செயல்பட முடியும் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அடுத்து, மிக முக்கியமாக, காவல்துறை அதிகாரிகளும், ஐஏஎஸ் அதிகாரிகளும், அதுவும் பணியில் இருக்கிற அதிகாரிகள், ஆகப் பெரும்பாலும் உறுப்பினர்களாக இருப்பது இத்தகைய அமைப்புகளை ஏற்படுத்துவதன் உடனடித் தேவையின் பின்னணியில் உள்ள உணர்வையே மழுங்கடிப்பதாக உள்ளது. குறிப்பாக, பணியில் உள்ள காவல்துறை அதிகாரிகள் இதில் அங்கம் வகிப்பது, காவல்துறையின் மீதான புகார்களை விசாரிப்பதுதான் இந்த அமைப்புகளின் பிரதான வேலையே என்கிற நிலையில், வெளிக் கண்காணிப்பு என்ற நோக்கத்தையும் இந்த அமைப்புகளின் சுயேச்சைத் தன்மையையும் அடிப்படச் செய்கிறது.

உறுப்பினர் சேர்மானம், தேர்வு நடைமுறை ஆகியவைத் தொடர்பாக நீதிமன்றத்தின் வழிகாட்டல்களை பின்பற்றத் தவறியிருப்பது, பலவீனமாகக் காட்சியளிக்கிற அமைப்புகளாகவே, பயனுள்ள முறையிலும் காவல்துறையினரின் முறைகேடுகள் மற்றும் அத்துமீறல்களை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சுயேச்சையான கண்காணிப்பு அமைப்புகளாக இல்லாமல் சார்பு அமைப்புகளாகவே இவற்றை மாற்றிவிடும்.

மாநில / மாவட்ட அமைப்புகளின் அதிகாரங்கள் (அல்லது இல்லாத அதிகாரங்கள்) (பிரிவு – 13, 16)

அவசரச் சட்டத்தின் 13வது பிரிவு மாநில அளவிலான புகார்கள் அமைப்பின் அதிகாரங்களை வரையறுக்கிறது பிரிவு 16, மாவட்ட அமைப்பின் அதிகாரங்களை வரையறுக்கிறது. அவசரச் சட்டத்தை கூர்ந்து படித்தால், மாநில / மாவட்ட புகார் அமைப்புகளுக்கு உள்ள ஒரே அதிகாரம், கடுமையான நடத்தை தொடர்பாக ஒரு புகாரைப் பெற்ற பின், அதனை காவல்துறை புகார்கள் பிரிவின் விசாரணைக்கும் அறிக்கைக்கும் அனுப்புவது மட்டுமே (பிரிவு 13(1), 16(a)) என்று தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. பொது மக்களிடமிருந்து வரும் அனைத்து புகார்களும் காவல்துறையின் விசாரணைப் பிரிவுக்கே அனுப்பப்படும்.

இந்த அமைப்புகளே கூட பணியில் உள்ள காவல்துறை அதிகாரிகளைக் கொண்டுதான் நிரப்பப்பட்டுள்ளன என்ற நிலையிலும் கூட இந்த அமைப்புகளின் பங்கு காவல்துறையின் புகார்கள் பிரிவுக்கு துணை செய்வதாக

மாற்றப்படுவது முரண்பாடுதான். அதிகாரம் உள்ள, சுயேச்சையான ஒரு கண்காணிப்புக் குழு என்பதற்கான அடையாளமே 2013 அவசரச் சட்டத்தில் காணப்படவில்லை.

இந்த அமைப்புகள் தங்களது சொந்த விசாரணைகளை மேற்கொள்ளவும், தங்களது சொந்த முடிவுகளுக்கு வரவும் உச்சநீதிமன்ற ஆணை வழிவகுக்கிறது. தலைவரும் உறுப்பினர்களும் இந்த அமைப்புகளில் முழு நேரமும் செயல்படுவார்கள் என்பது நீதிமன்றத்தின் எதிர்பார்ப்பு. அவர்களது பணிகளுக்காக ஊதியம் வழங்கப்படவும் வழிவகுக்கிறது.

களவிசாரணைகளுக்கு குற்றப்புலனாய்வுத்துறை, உளவுத்துறை, கண்காணிப்புத்துறை அல்லது வேறு எந்த அமைப்பையும் சேர்ந்த ஒய்வுபெற்ற புலனாய்வாளர்களின் சேவையை இந்தக் குழுக்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் நீதிமன்றம் அனுமதித்திருக்கிறது. ஆக, புகார்களை வெறுமனே பதிவு செய்து காவல்துறைக்கு திரும்பவும் அனுப்புகிற ஒரு தபால் பெட்டியாக மட்டுமே இந்த அமைப்புகள் செயல்படும் என்று நீதிமன்றம் ஒருபோதும் கற்பனை செய்தும் பார்க்கவில்லை.

மாதிரி காவல்துறை சட்டமுன்வரைவில், இந்த அமைப்புக்கு ஒரு உரிமையியல் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அமைப்பு சாட்சிகளுக்கு பதிலளிக்க வருமாறு ஆணை அனுப்பவும், விசாரணைக்கு நேரில் வரச் செய்யவும், உறுதி ஏற்பின் கீழ் சாட்சிகளிடம் விசாரணை நடத்தவும், ஆவணங்களைக் கோரவும் பிரமாணப் பத்திரத்தின் கீழ் ஆதாரங்களைப் பெறவும், எந்த நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்தில் இருந்தும் எந்த ஒரு பொது ஆவணத்தைக் கேட்டுப் பெறவும், சாட்சிகள் அல்லது ஆவணங்களை பரிசோதனைக்கு உட்படுத்த ஆணையிடவும் முடியும்.

புகார்கள் அமைப்பிற்கு அவசரச் சட்டம் வழங்கியுள்ள அதிகாரங்களின் தன்மையும், அவற்றின் உறுப்பினர் சேர்மானமுமாகச் சேர்ந்து, முற்றிலும் பயனற்ற ஒரு அமைப்பை, வெளியே இருந்து காவல்துறையை கண்காணிப்பதில் செயலற்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்குவதாகவே உள்ளன.

புகார்தாரர்களுக்கு சுமையை ஏற்றி நம்பிக்கை இழக்கச் செய்யும் விதிகள் (பிரிவுகள் 12, 15ன் விதிகள்)

புகார்தாரர்களை மிகவும் ஊக்கமிழக்கச் செய்யக்கூடிய, இந்த அமைப்புகளின் மீது பொது மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படாமல் தடுக்கக்கூடிய விதிகளை அவசரச் சட்டம் கொண்டுள்ளது. மாநில அளவிலும் சரி மாவட்ட அளவிலும் சரி “அங்கீகாரம் பெற்ற சான்று அலுவலர் (நோட்டரிப்ஸிங்) ஒப்பமிட்ட பிரமாணப் பத்திரத்திரம்” என்ற வடிவிலேயே

புகார்கள் பெறப்பட வேண்டும். இது புகார்தாரர்களுக்கு தேவையற்ற சுமையாகும். காவல்துறையினருக்கு எதிராக புகார் அளிப்பவர்கள் கையெழுத்திட்டு உறுதி அளிக்கப்பட்ட வாக்குமூலங்கள் (பிரமாண பத்திரம்) அளிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடும் எந்த ஒரு பிரிவும், எந்த ஒரு புதிய காவல் சட்டத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கக் கூடாது.

இதற்கு எந்த ஒரு மதிப்பும் இல்லை. காவல்துறை புகார் அமைப்புகளின் செயல்பாடு குறித்த ஆய்வில், பல அமைப்புகளில், மேற்குறிப்பிட்ட பிரிவு இல்லை என்பது தெரியவந்துள்ளது. நாடு முழுவதும் பரவலாக உள்ள பொது மக்கள் குறைதீர்க்கும் பிரிவோ அல்லது மனித உரிமை ஆணையங்களோ இத்தகைய நடைமுறையை பின்பற்றுவதில்லை. காவல்துறை மீதான புகார்களை பிற புகார்களிடமிருந்து வேறுபட்ட முறையில் பரிசீலிப்பது அல்லது அத்தகைய புகார்களுக்கு என்று ஒரு மேல்மட்ட சட்டப் பிரிவுகளை உருவாக்குவதற்கான எந்த ஒரு நியாயத்தையும் எங்களால் பார்க்க முடியவில்லை. ஏதாவது செய்யப்பட வேண்டுமென்றால், இருக்கும் மக்கள் தொகை மற்றும் மொழிகளில் உள்ள இடையூறுகள் ஆகியவற்றை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு இத்தகைய புகார்களுக்கான நடைமுறைகள், இன்னமும் எளிமையாக்கப்பட வேண்டும். வாய்மொழியாக அளிக்கப்பட்டாலே ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாம் என்பதை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும்.

முடிவற்ற காத்திருப்புகள், பிரமாணப் பத்திரங்கள், வேலை நாட்களில் / நேரங்களில் அவ்வப்போது வேறு வேறு இடங்களுக்கு செல்ல வேண்டியிருத்தல் ஆகியவை சாதாரண மக்கள் - பெரும்பாலும் படிப்பறிவில்லாத, அவர்களது உரிமை பற்றி அறியாத காவல்துறைக்கு பயப்படுகிற குறிப்பாக, ஏழை மற்றும் அதிகார பலமில்லாத மக்கள் - பலமுள்ள, நன்கு தொடர்புடைய சந்தேகப்படும் நபர்களுக்கு எதிராக புகார் அளித்து நியாயம் பெறுவதற்காக இத்தகைய அமைப்புகளை அணுகுவதிலிருந்து தடுக்கின்றன. இது இத்தகைய அமைப்புகளின் மீது நம்பிக்கை கொள்வதற்கு மாறானதாக இருக்கும். இத்தகைய அமைப்புகளை உருவாக்கும்போது, காவல்துறையின் எல்லையற்ற அதிகாரங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். அவ்வாறு செய்யவில்லை என்றால் அது, நீதி கிடைப்பதற்கு ஒரு கூடுதல் தடையாகப் பார்க்கப்படும்.

இரண்டாவதாக, புகாரின் உண்மைத் தன்மை “பூர்வாங்க அடிப்படையில் திருப்திகரமாக” இருந்தால் மட்டுமே விசாரிக்க எடுத்துக்கொள்ளப்படும். புகார்தாரர்களையும் அவர்களது புகார்களையும் நன்றம்பிக்கையோடு கையாள்வதற்கு மாறாக, இந்த தொடக்க நடவடிக்கையே காவல்துறையினர் மீது பொதுமக்கள் கூறும் புகார்கள் குறித்து அவநம்பிக்கை கொள்வதாக இருக்கிறது. அது

மட்டுமல்லாமல் தேவையற்ற தாமதத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது.

அமைப்புகளின் பரிந்துரைகள் (பிரிவு 13(2), 16(b))

புகார் அமைப்புகளின் முடிவுகள் என்ன ஆகும் என்பதை அவசர சட்டத்தின் பிரிவு 13 (2), 16(b) இரண்டும் விளக்குகின்றன. இந்த அமைப்புகள் தங்களது பரிந்துரைகளை உரிய நடவடிக்கைக்காக அரசுக்கு தாக்கல் செய்யும் என்று அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது உச்சநீதிமன்ற ஆணை தொடர்பான மேலோட்டமான, அதனை நீர்த்துப்போகச் செய்யக்கூடிய விளக்கமாகும். உச்சநீதிமன்றம் தனது ஆணையில், “தவறு செய்யும் காவல்துறை அதிகாரி மீது துறை சார்ந்த அல்லது குற்றவியல் சார்ந்த எந்த ஒரு நடவடிக்கையும் எடுப்பது தொடர்பாக மாவட்ட அளவிலும், மாநில அளவிலும் உள்ள புகார் அமைப்புகள் அளிக்கும் பரிந்துரைகள் சம்பந்தப்பட்ட அதிகார அமைப்புகளை கட்டுப்படுத்துவதாகும்,” என்று தெள்ளத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது.

காவல்துறை மாதிரிச் சட்டமுன்வரைவு இதில் மேலும் தெளிவாகப் பின்வருமாறுக் கூறுகிறது:

“மாநில புகார்கள் அமைப்பு நேரடியாக விசாரணை நடத்துகிற வழக்குகளில், விசாரணை முடிந்தபிறகு, தனது முடிவுகளை மாநில காவல்துறை தலைமை இயக்குநருக்கும் மாநில அரசுக்கும் பின்வரும் ஆணையுடன் அனுப்பி வைக்கும்:

- முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்தல்; மற்றும் / அல்லது
- அத்தகைய முடிவுகளின் அடிப்படையில், தன்னால் சேகரிக்கப்பட்ட ஆதாரங்களை முறைப்படி காவல்துறைக்கு அனுப்பி வைத்து, துறை சார்ந்த நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுதல். மாநில புகார்கள் அமைப்பின் இந்த இத்தகைய ஆணைகள் கட்டுப்படுத்துபவை ஆகும்.”

காவல்துறை அத்துமீறலால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்கம் பண இழப்பீடு வழங்கும் அதிகாரமும் இந்த அமைப்பிற்கு மாதிரிச் சட்டத்தில் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த அமைப்புகளின் முடிவுகள், ஆணைகள் தொடர்பான நீதிமன்ற கட்டளையும் மாதிரி சட்டமுன்வரைவும் வலுவாக உள்ளன. அமைப்புகளின் பரிந்துரை கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கிறது என்பது இந்த அமைப்புகளுக்கு உறுதியைத் தருகிறது. ஆணையத்தின் முடிவுகள் கட்டுப்படுத்துபவை என்பது இதற்கு “பல்” (வலிமை) தருகிறது; அது இல்லாமல், பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள அமைப்பாக அது செயல்பட முடியும் என்பது நீர்த்துப் போய்விடும். ஆகவே, உச்சநீதிமன்றத்

தீர்ப்பை கடுமையான முறையில் மீறுகிற இந்த துணைப் பிரிவு, இந்த அமைப்பு தனது செயல்பாட்டை முழுமையாக நிறைவேற்றத்தக்க வகையில் போதுமான அதிகாரம் பெற்றிருப்பதை உறுதிப்படுத்தி, திருத்தப்பட வேண்டும்.

காவல்துறையின் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்பு தொடர்பான இந்த அத்தியாயம் எந்த வகையிலும் காவல்துறையின் பதிலளிக்கும் கடமைப் பொறுப்பை உறுதிப்படுத்துவதாக இல்லை. அவசர சட்டத்தில் கூறியுள்ளபடி புகார்களை அமைப்புகளை ஏற்படுத்துவது என்பது காவல்துறையை வெளியே இருந்து கண்காணித்தல் என்ற நோக்கத்தையே நிரந்தரமாக ஊனப்படுத்திவிடும்.

முடிவுரை:

மேற்கண்ட ஆய்விலிருந்து தற்போதைய அவசரச் சட்டம் எந்த வகையிலும் காவல்துறை சீர்திருத்தத்திற்கு வழிவகுப்பதாக இல்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. உச்சநீதிமன்றத்தின் ஆணையை செயல்படுத்தியாக வேண்டும் என்பதற்காகவே இது கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. அதே நேரத்தில் நீதிமன்றம் மேற்கொண்டு பரிசீலிப்பதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்கிற முயற்சியாகவும் இது இருக்கிறது. எதிர்கால இலக்குகள் எதுவுமில்லாத தொலைநோக்கற்ற ஒரு ஆவணம் காவல்துறையின் பணிகளில் எந்தவித மாற்றத்தையும் கொண்டு வராது. காவல்துறை மீதான மக்கள் கண்ணோட்டத்திலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாது.

சீர்திருத்தங்களை தொடங்குவதற்கு மாநில அரசு 7 ஆண்டுகள் காத்திருந்திருக்கிறது. காவல்பணி தொடர்பான எந்த ஒரு புதிய சட்டமும் மாநில மக்கள் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதால், மாநில மக்கள் மீது அரசாங்கம் முழு நம்பிக்கை கொண்டு, தனது கலந்தாலோசனை நடைமுறையை விரிவுபடுத்த வேண்டும். ஒரு விரிவான சட்டம் மக்களின் தேவைகளையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் போதுமான அளவிற்கு பிரதிபலிப்பதாக இருக்க வேண்டும். ஆகவே, அரசாங்கம் மேல்தட்டில் உள்ளவர்கள், உயர் அதிகாரிகள் மற்றும் காவல்துறையினர் என்ற குறுகிய வட்டத்தைத் தாண்டி கலந்தாலோசனையை மேற்கொள்வது அவசியம். போதுமான கால அவகாசம் எடுத்துக்கொண்டு மக்கள் எப்படிப்பட்ட காவல் பணிகளை காண விரும்புகிறார்கள் என்பது குறித்து விரிவான பொது விவாதங்களை அரசாங்கம் நடத்த வேண்டும். காவல்துறையினர் எத்தகைய ஒரு சேவை அமைப்பில் தாங்கள் அங்கம் வகிக்க விரும்புகிறார்கள் என்பது குறித்து காவல்துறையின் அனைத்து மட்டத்திலும் ஒரு வெளிப்படையான விவாதம் நடத்தப்பட வேண்டும்.

கொலைகளைச் செய்துவிட்டு தண்டனையிலிருந்து தப்புவது

— அஜாய் ஆசிர்வாத் மஹாபிரஸ்தா

பீகாரின் மத்திய பகுதியில் உள்ள லக்ஷ்மன்பூர் பாதே கிராமத்தில் 1997ல் தலித்துகளை கொலை செய்ததாக குற்றம்சாட்டப்பட்ட 26 பேர் விடுவிக்கப்பட்டிருப்பது விவசாயத் தொழிலாளரிடையே ஆழ்ந்த அச்சத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அப்படிப்பட்ட படுகொலைகள் தொடர்ந்து நடக்கவில்லையென்றாலும், அந்தக் கொலைகளை சாத்தியமாக்கிய நிலப்பிரபுத்துவ உறவுகள் தொடர்ந்து வாழ்க்கையை சீர்குலைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த ஆண்டு அக்டோபரில் சிக்கந்தர் சவுதாரியின் வீட்டுக் கதவுகளை மரணபயம் தட்டியது. பீகாரின் ஆர்வால் மாவட்டத்தில் உள்ள லக்ஷ்மன்பூர் பாதே கிராமத்தில் குடியிருக்கிற அவர், 1997 டிசம்பர் 1ல் தன்னுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 9 பேர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதை நேரில் கண்ட சாட்சியாவார். அதே பயங்கர இரவில் 2 மணி நேரத்தில் அவரும் வேறு பலரும் தங்களது குடும்பத்தினரை இழந்து அனாதைகளாய் நின்றனர். ஏனெனில், மேல்சாதி நில உடைமையாளர்களின் அடியாள் படையமைப்பாகிய ரண்வீர் சேனா, அந்த கிராமத்திற்குள் புகுந்து கொலைத் தாண்டவமாடியது. இந்தியாவில் தலித்துகளுக்கு எதிராக நடந்துள்ள தாக்குதல்களிலேயே மிக மோசமான அந்த படுகொலைகள் உலகம் முழுவதும் லக்ஷ்மன்பூர் பாதே கிராமத்திற்கு அவப்பெயரை ஏற்படுத்தின. அந்தத் தாக்குதலில் 27 பெண்கள், 16 குழந்தைகள் உட்பட 61 பேர் பலியானார்கள். நாட்டின் அன்றைய குடியரசுத் தலைவர் கே.ஆர். நாராயணன் அதனை “ஒரு தேசிய அவமானம்” என்று கூறினார். 58 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ தகவல்.

இந்த ஆண்டு அக்டோபர் 9ம் தேதியன்று இந்த வழக்கில் குற்றம்சாட்டப்பட்டிருந்த 26 பேரும் குற்றவாளிகளே என ஒரு கீழ்நிலை நீதிமன்றம் 2010ல் அளித்த தீர்ப்பைத் தள்ளுபடி செய்த பாட்னா உயர்நீதிமன்றம், அந்த 26 பேரையும் வழக்கிலிருந்து விடுவித்தது. இப்போது பாதே கிராமத்தில், கவலையைவிட அச்சம்தான் சூழ்ந்திருக்கிறது. நடந்த குற்றத்தை நேரில் பார்த்த சாட்சியான சிக்கந்தர், பாட்னா உயர்நீதிமன்றத்தின் இந்தத் தீர்ப்பை தனக்கான சாவுமணியாகப் பார்க்கிறார். “அவர்கள் என்னைக் கொன்றுவிடுவார்கள்,” என்கிறார் அவர். இவர்களது பகுதிக்கு அருகில்தான் மேல்சாதியினரின் குடியிருப்பு இருக்கிறது. குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்கள் பலரும் அந்தக் குடியிருப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். தீர்ப்பு வந்த அன்று அந்தக் குடியிருப்பில் கொண்டாட்டமயமாக இருந்தது. வானத்தை நோக்கி துப்பாக்கிகள் சுடப்பட்டன. பட்டாசுகள் வெடிக்கப்பட்டன.

சிக்கந்தரின் அச்சம் தேவையற்றது என்று கூறிவிட முடியாது. தீர்ப்பு அறிவிக்கப்பட்ட அடுத்தடுத்த வாரங்களில் பூமிஹார் குடியிருப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களது பைக்குகளில் பாதே பகுதி வழியாக குறுக்கும் நெடுக்குமாக வந்து, இந்த வழக்கில் சாட்சி சொன்னவர்களை கொலை செய்யப் போவதாக மிரட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். “நாங்கள் தான் ஆண்டவர்கள். இனி ஆளப்போகிறவர்களும் நாங்கள்தான். உங்களால் எங்களை என்ன செய்துவிட முடியும்? ஒழுங்காக உங்கள் இடத்திலேயே ஒதுங்கியிருங்கள்,” என்று அவர்கள் அச்சுறுத்துகிறார்கள் என்று சிக்கந்தர் தெரிவிக்கிறார். கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்வது என்றும் அவருக்குத் தெரியவில்லை. 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த அந்தப் படுகொலை இன்றைக்கும் அவரது வாழ்க்கையை வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

மேல்சாதியினரின் குடியிருப்பில் உற்சாகம் பொங்குகிறது. “இறுதியில் எங்களுக்கு நீதி கிடைத்துவிட்டது. பிற்படுத்தப்பட்டவர்களின் வாக்குகளை அள்ளுவதற்காக அரசாங்கம் எங்களை எப்படியாவது சிறையில் தள்ளத் துடித்தது. அதனால் நாங்கள் அரசாங்கத்தின் மீதே நம்பிக்கை இழந்திருந்தோம். நீதித்துறையைத்தான் நாங்கள் நம்பியிருந்தோம். இன்று நாங்கள் ரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் போல உணர்கிறோம். நாங்களெல்லாம் விவசாயிகள் இந்த வழக்கில் நாங்கள் போலியாக சேர்க்கப்பட்டிருந்தோம்,” என்று கூறுகிறார் பாலிராம் சிங். கொலைக் குற்றத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களில் அவரும் ஒருவர். குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்களில் ஒருவரான அஞ்ஜானி சிங், “அரசாங்கம் முன்னேறிய சாதிகளுக்கு எதிராக இருக்கிறது. எங்களுக்கு சாதகமாக குரல் கொடுப்பது பாரதீய ஜனதா கட்சி மட்டுமே,” என்று கூறினார்.

மத்திய பீகாரில் உள்ள பாதே கிராமம், இத்தகைய வேறு பல கிராமங்களைப் போன்றதுதான். மேல்சாதியினர் வசிக்கும் குடியிருப்பு இங்கே பூமிஹார், ராஜ்புத் ஆகிய சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.)

வசதிமிக்கதாகும். நல்ல தெரு விளக்குகளையும் விசாலமான வீடுகளையும் கொண்டதாகும். இங்கு வசிப்பவர்கள் நில உடைமையாளர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களது பிரதானத் தொழில் விவசாயம்தான். கிராமத்தின் மற்றொரு குடியிருப்பு, இங்கிருந்து 100 மீட்டர் தள்ளியிருக்கிறது. அங்கே தலித்துகளும் இதர பிற்பட்ட சாதிகளைச் (ஓ.பி.சி.) சேர்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். விவசாய வேலைகளைத் தவிர்த்து இந்த இரு குடியிருப்புகளிலும் வசிப்போரிடையே எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது. சுற்றிலும் மூன்று பக்கங்களிலும் விவசாய நிலங்கள், நான்காவது பக்கத்தில் சோனே நதி என ஒரு எழில் மிக்க கிராமமாகத்தான் காட்சியளிக்கிறது பாத் தே நகரத்தின் இரைச்சல்களிலிருந்தும் மாசு கேட்டிலிருந்தும் வெகுதூரம் விலகியிருக்கிறது. ஆனால், ஊருக்குள் மேல் சாதியினருக்கும் ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே கொந்தளிப்பான பதற்ற நிலை நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

தலித்துகள் பெரும்பாலும் விவசாயத் தொழிலாளர்கள்தான். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில் கூட அவர்கள், தங்களது வீடுகளில் கூட கட்டில் போட்டு உட்கார முடியாது. அவர்கள் கறாராக பின்பற்ற வேண்டிய சமூக விதிகள் இருந்து வந்தன. அவர்கள் புத்தாடை அணியக் கூடாது, புகை பிடிக்கக்கூடாது, சைக்கிள் ஓட்டக்கூடாது, தலை நிமிர்ந்து பேசக்கூடாது. அவர்களுடைய வேலைக்கு எவ்வளவு கூலி என்பதை நில உடைமையாளர்கள்தான் தீர்மானித்தார்கள். பொதுவாக அது மிக சொற்பமான தொகையாகவே இருக்கும். தலித்துகள் மேம்பாட்டிற்காக என ஒதுக்கப்பட்ட கயர்மஜாருவா நிலத்தைக் கூட (தலித்துகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ஊராட்சிமன்ற நிலம்), தலித்துகளும் இதர பிற்படுத்தப்பட்டவர்களும் பயன்படுத்த விடக்கூடாது என்பதற்காக, மேல்சாதியினர் சட்டவிரோதமாக கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். தலித்துகள் எப்போதெல்லாம் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறார்களோ, அப்போதெல்லாம்

அவர்களை நாங்கள் அடையாளம் காணவில்லை என்று நீதிமன்றம் சொல்கிறது. எப்படி எங்களால் அவர்களை அடையாளம் காணாமல் இருக்க முடியும். ஒரு நாளைக்கு 10 தடவை அவர்களை நாங்கள் பார்க்கிறோம். அவர்களை நான் பார்த்திருந்தால் எப்படி நான் உயிரோடு இருந்திருக்க முடியும் என்றும் நீதிமன்றம் கேட்கிறது. அவர்களுடைய குரல்களில் இருந்தே அவர்களை என்னால் அடையாளம் காண முடியும். செத்துப் போனவர்களா நீதிமன்றத்திற்கு வந்து இவர்கள்தான் எங்களை கொலை செய்தார்கள் என்று சொல்ல முடியும்? இந்தத் தீர்ப்பால் அவர்கள் ரொம்பவும் உற்சாகம் அடைந்திருக்கிறார்கள். சில நாட்களுக்கு முன்பு கூட ஒரு மலா (மலா என்பது ஒரு தலித் சமூகம்) வீட்டிற்குள் நுழைந்து, அந்த குடும்பத்தினர் தங்கள் முன்னிலையில் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்ததற்காக அடித்தார்கள். எங்களால் காவல் நிலையத்திற்குக் கூட போக முடியாது. அப்படியானால் நாங்கள் வேறு யாரிடம் போய்புகார் செய்வது என்று நீதிமன்றம்தான் சொல்ல வேண்டும்.”

— சியாராம் சவுதாரி

(1997 டிசம்பர் 1 அன்று நடைபெற்ற லஷ்மன்பூர் பாத் தே படுகொலை தாக்குதலில் உயிர்பிழைத்தவர். மொத்தம் பலியானவர் 61 பேர்)

அவர்கள் வீட்டுப் பெண்கள் பாலியல் வன்கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். ஆண்கள் அடித்து உதைக்கப்பட்டார்கள் அல்லது கொலை செய்யப்பட்டார்கள். அப்படி அடித்துக் கொல்லாமல் 'வீட்டுச் சிறையில்' வைத்திருந்து, கூலியை கொடுக்காமல் நிறுத்தி வைக்கிற நிலச் சொந்தக்காரர் கருணை உள்ளவராக கருதப்பட்டார். கிராமத்தின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரத்தையே நில உடைமையாளர்கள்தான் தங்கள் கையில் வைத்திருந்தார்கள்.

இந்தப் பின்னணியில்தான், 1970ம் ஆண்டுகளில் மத்திய பீகாரில் நக்சலைட் அமைப்புகள் தலைதூக்கின. குறிப்பாக மாவோயிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் மையம் (எம்.சி.சி.), ஐக்கிய கட்சி (பி.யு.), இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் - விடுதலை) ஆகிய அமைப்புகள் செயல்படத் துவங்கின. தலித் மற்றும் ஓ.பி.சி. மக்களின் கூலிப்

பிரச்சனையையும் சுயமரியாதைப் பிரச்சனையையும் இந்த அமைப்புகள் கையில் எடுத்துக்கொண்டன. இந்த கட்சிகளின் பின்னால் திரண்ட விவசாயத் தொழிலாளர்கள், அவற்றின் கோட்பாடுகளிலிருந்து வலிமை பெற்றார்கள். மேல்சாதியினரால் நெடுங்காலமாகக் கட்டிக்காக்கப்பட்டு வந்த ஒடுக்குமுறை சார்ந்த நிலபிரபுத்துவ கட்டமைப்பிற்கு எதிராக தலித்துகளையும் ஓ.பி.சி. மக்களையும் சில கட்சிகள் முதல் முறையாக ஒன்று திரட்டின. எம்.சி.சி., பி.யு. ஆகியவை தலைமறைவு இயக்கங்களாக செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்க, சிபிஐ (எம்.எல். - விடுதலை) கட்சி, ஒரு “நடைமுறை உத்தியாக”, தேர்தல்களில் போட்டியிட்டது. லஷ்மன்பூர் பாத் தே கிராமத்தில் அந்த படுகொலைகள் நடந்தபோது, அந்த கிராமம் பி.யு. அமைப்பின் கோட்டையாக இருந்தது. அது மஸ்தூர் கிசான் சங்கரம் சமிதி (எம்.கே.எஸ்.எஸ்.) என்ற விவசாயத் தொழிலாளர் அமைப்பை முன்னிறுத்தி செயல்பட்டு வந்தது. எம்.கே. எஸ்.எஸ். தலைமையில் பாத் தே கிராமத்து விவசாயத் தொழிலாளர்கள் ஒரு கவுரவமான குறைந்தபட்சக் கூலி, ஒரு கன்னியமான வாழ்க்கை, தங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்திற்கான உரிமை ஆகியவற்றுக்காக போராடி வந்தார்கள். இதேபோன்ற

போராட்டங்களை போஜ்பூர் பகுதியில் சிபிஐ (எம்.எல். – விடுதலை) கட்சியும், கயா பகுதியில் எம்.சி.சி. அமைப்பும் நடத்தி வந்தன. 2004ம் ஆண்டில் எம்.சி.சி., பி.யு. ஆகிய இரு அமைப்புகளும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மாவோயிஸ்ட்) என்ற ஒரே கட்சியாக இணைந்தன. தற்போது இந்தக் கட்சி பெரும்பாலும் ஜார்க்கண்ட் பகுதியிலிருந்தபடி செயல்பட்டு வருகிறது. மத்திய பீகாரில் தனது பல ஊழியர்களை அது இழந்துவிட்டது.

நக்சலைட் சவாலுக்கு எதிர்வினையாக, 1980ம் ஆண்டுகளில் பீகாரில் நில உடைமையாளர்கள் மற்றும் ஆதிக்க சாதியினரின் தனிப்பட்ட படையமைப்புகள் காளாண்களைப் போல உருவாகின. மத்திய பீகாரில் அடுத்தடுத்து பல படுகொலைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. இந்த தனிப்பட்ட படையினர் குறிப்பாக தலித் குடியிருப்புகளை இலக்கு வைத்துத் தாக்கின, நூற்றுக் கணக்கானோரை கொலை செய்தன. 1990களில் இப்படிப்பட்ட பல தனியார் படையமைப்புகள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு பெரிய அமைப்பாக உருவெடுத்தன. அதுதான் ரண்வீர் சேனா. அதில் தலைமையாக இருந்தது பூமிஹார் சாதிதான். அது போஜ்பூர் பகுதியில், சிபிஐ (எம்.எல். – விடுதலை) கட்சிக்கு நேரடியாக தனது எதிர் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கியது. ரண்வீர் சேனா வெறும் சாதிய படையமைப்பு அல்ல, அது நிலப்பிரபுத்துவ சக்திகளின் ஒரு அரசியல் அமைப்புமாகும்

பொதுவாக தங்கள் குழந்தைகளுக்கு முன்பாகவே தாங்கள் இறந்துவிட வேண்டும் என்றுதான் எந்த பெற்றோரும் விரும்புவார்கள். நான் என் கண்முன்னால் என்னுடைய 5 மாத பெண் குழந்தையும், 2 வயது மகனும் செத்துப் போவதை பார்த்தேன். எங்கள் கிராமத்தை சுமார் 150 பேர் கொண்ட கும்பல் தாக்கியபோது என் பிள்ளைகள் எனது மாமியாருடன் இருந்தார்கள். அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த வறட்டிகளின் பின்னால் நான் ஒளிந்துகொண்டேன். அவர்கள் தாறுமாறாக துப்பாக்கியால் சுட்டார்கள். என்னுடைய மாமனாரைப் பார்த்ததும் ஒரு அரிவாளால் அவருடைய தொண்டையை அறுத்தார்கள் அப்போது 'ரண்வீர் பாபா கீ ஜே' என்று கோஷம் போட்டார்கள். அந்த தாக்குதலில் பாதிக்கப்பட்ட எல்லோருக்கும் ஏதாவது வேலை கொடுக்கப்படும் என்று அரசாங்கம் வாக்குறுதியளித்தது. சங்கர்பிகா கிராமத்தில் எங்களில் யாருக்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை. இந்திரா ஆவாஸ் யோஜனா திட்டத்தின் கீழ் கொஞ்சம் இழப்பீட்டுப் பணம் மட்டும்தான் தரப்பட்டது."

– சோனாதாரி தேவி

(1999 ஜனவரி 25 அன்று சங்கர்பிகா கிராமத்தில் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலில் உயிர் பிழைத்தவர். தனது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 5 பேரை பறிகொடுத்தவர். இந்தத் தாக்குதலில் பலியானவர்கள் மொத்தம் 23 பேர்.)

என்று அரசியல் பார்வையாளர்கள் பலரும் கருதுகிறார்கள். மத்திய பீகாரில் தேர்தலில் போட்டியிடுவது என்று சிபிஐ (எம்.எல். – விடுதலை) கட்சி முடிவு செய்ததற்கு அடுத்த ஆண்டில், 1995ல் ரண்வீர் சேனா அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில் எண்ணற்ற பல மோதல்கள் நடந்தன. 1995 முதல் 2000ம் வரை 29 படுகொலைகளை ரண்வீர் சேனா நடத்தியது. அவற்றில் 287 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்கள் தெரிவிக்கின்றன. நாட்கள் செல்ல செல்ல அது போஜ்பூரிலிருந்து மத்திய பீகாரின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் பரவியது. பல நேரங்களில், கம்யூனிஸ்ட் ஊழியர்களை கொலை செய்வதற்கு ரண்வீர் சேனாவிற்கு காவல்துறையினரே உதவி செய்ததுண்டு என்று கூறப்படுகிறது. இத்தகைய 8 தாக்குதலின்போது நக்சலைட் அமைப்புகள் திருப்பித் தாக்கின. ஆனால், ரண்வீர் சேனா யாரை வேண்டுமானாலும் கண்மூடித் தனமாகக் கொன்றதைப் போல அல்லாமல், நக்சலைட் அமைப்புகள் இன்னாரென்று குறி வைத்துக் கொலை செய்தன. விதிவிலக்காக அமைந்தது செனாரி கிராமத்தில் 1999ல் நடந்த படுகொலைதான். அதில், பூமிஹார் சாதியைச் சேர்ந்த 34 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

ரண்வீர் சேனா ஆட்கள் குறிப்பாக பெண்களையும், குழந்தைகளையும் இலக்கு வைத்துத் தாக்கினார். அதன் தலைவர்கள் பெண்களின் மார்பகங்களை அறுத்தனர், கர்ப்பிணிப் பெண்களைத் தாக்கினார், சிசுக்களையும் கொலை செய்தனர். பாத்தே கிராமத்தில் கொல்லப்பட்ட பெண்களில் 10 பேர் கர்ப்பிணிகள். பதானி தோலா என்ற குடியிருப்பில், குழந்தைகள் வானத்தை நோக்கி வீசப்பட்டு கீழே விழுகையில் வாங்களால் அவர்களது உடல்கள் துளைக்கப்பட்டன. இந்தப் படுகொலைகளின் அதிகாரப்பூர்வ ஆவணப் பதிவை <http://satp.org/satporqtp/countries/india/terroristoutfits/massacres.htm> என்ற வலைத்தளத்தில் காணலாம்.

மோதல் போக்கு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, விவசாயத் தொழிலாளர்கள், நில உடைமையாளர்கள் இருதரப்பினருமே தீவிரவாத செயல்களில் ஈடுபட்டனர். ஆனால், ரண்வீர் சேனா அமைப்புக்கு அரசியல் ரீதியான ஆதரவு கிடைத்தது. ஓ.பி.சி. மக்களின் ஆதரவோடு ஆட்சிக்கு வந்த அரசுகள் கூட ஆதரவளித்தன. தனது கொலை நடவடிக்கைகளை தொடர்ந்து மேற்கொண்ட அந்த அமைப்பு தண்டனை பற்றிய கவலை இல்லாமல் அட்டுழியங்களில் ஈடுபட்டது. 1998ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலின்போது, ராஷ்டிரிய ஜனதா தள் (ஆர்.ஜே.டி.) கட்சியின் தலைவர் லாலு பிரசாத், பீகாரிலிருந்து சிவப்பு கொடியை (நக்சலைட்டுகளை) துடைத்தெறிவதற்காக நரக சக்திகளுடன் (ரண்வீர் சேனா அமைப்பையே இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்) கூட தாம் கைகுலுக்கத் தயாராக இருப்பதாக அறிவித்தார். கடந்த

ஆண்டு ரண்வீர் சேனா தலைவர் பிரம்மேஸ்வர் சிங் கொலை செய்யப்பட்டபோது அதற்காக ஆழ்ந்த வருத்தம் தெரிவித்த பீகார் தலைவர்களில் அவரும் ஒருவர். முதலமைச்சர் நிதிஷ் குமாரும் இரங்கல் தெரிவித்தார்.

ரண்வீர் சேனா நடத்திய படுகொலைகளைக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பதாக முதலமைச்சர் நிதிஷ் குமார் மீது இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் ஏ.பி. பரதன் குற்றம்சாட்டினார். “தோரத்தில் ஆர்.ஜே.டி. கட்சியை வீழ்த்துவதற்காக ரண்வீர் சேனா போன்ற நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புகள் மற்றும் அத்தகைய வேறு சில அமைப்புகளின் உதவியை நிதிஷ் குமார் பெற்றார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த ரகசியம்,” என்று செய்தியாளர்களிடம் கூறினார் ஏ.பி.பரதன். 2005ல் நிதிஷ் குமார் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் அவரது அரசு எடுத்த முதல் முடிவு, ரண்வீர் சேனாவின் படுகொலைகள் குறித்தும் அதன் அரசியல் பின்புலங்கள் குறித்தும் விசாரிப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட அமிர்தாஸ் குழுவை கலைப்பது என்பது கவனத்திற்குரியது. 2012 ஜூலைமீயில் ‘ஃபிரண்ட் லைன்’ பத்திரிகைக்கு நீதிபதி அமீர் தாஸ் அளித்த பேட்டியில், விசாரணை அறிக்கையை முழுமைப்படுத்தி தாக்கல் செய்யவிருந்த தருணத்தில் தமது குழு கலைக்கப்பட்டுவிட்டது என்று தெரிவித்தார். பீகாரின் பல செல்வாக்கு மிக்க அரசியல்வாதிகளுடன் ரண்வீர் சேனாவுக்கு இருந்த தொடர்புகளை அவரது குழு கண்டுபிடித்திருந்தது.

ரண்வீர் சேனா அமைப்பின் தலைவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட மோதல்கள் காரணமாக காலப்போக்கில் அது தானாக மறைந்துவிட்டது. ஆனால், மேல்சாதியினரைப் பொறுத்தவரையில் அதே அரசியல் பின்புலங்களும், குற்றங்களுக்குப் பொறுப்பாக்கப்படாமல் விடுவிக்கப்படுவதும் தொடர்கிறது.

பாட்னா உயர்நீதிமன்றம் இத்தகைய படுகொலை வழக்குகளிலிருந்து குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்களை விடுவித்த மூன்றாவது தீர்ப்பு இது. பதானிதோலா படுகொலை வழக்கில், கீழ்நிலை நீதிமன்றத்தால் குற்றவாளிகள் என அறிவிக்கப்பட்டிருந்த 23 பேரையும் பாட்னா உயர்நீதிமன்றம் 2012 ஏப்ரலில் விடுவித்தது. அந்த வழக்கில் கீழ்நிலை நீதிமன்றம் 3 பேருக்கு மரண தண்டனையும் 20 பேருக்கு ஆயுள் சிறைத் தண்டனையும் அளித்திருந்தது. மையாபூர் படுகொலை வழக்கில் குற்றம்சாட்டப்பட்டிருந்த 20 பேரில் 19 பேரை உயர்நீதிமன்றம் 2012 ஜூலைமீயில் விடுவித்தது. நகரி பஜார் படுகொலை வழக்கில் மூன்று பேருக்கு மரண தண்டனையும், 8 பேருக்கு ஆயுள் சிறைத் தண்டனையும் கீழ்நிலை நீதிமன்றத்தால் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் தாக்கல் செய்த மேல்முறையீட்டின் அடிப்படையில் அந்த 11 பேரையும் உயர்நீதிமன்றம் விடுவித்தது. நாராயன்பூர், செந்தானி படுகொலை வழக்குகளில், கடந்த இரண்டு

என்னுடைய இரண்டு மகன்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அவர்கள் (வன்முறையாளர்கள்). என்னுடைய 60 வயது கணவரைக் கூட விட்டு வைக்கவில்லை. அவரால் நடக்க முடியாது. ஆனால், அவர் நான் கொல்லப்படுவதை விரும்பாததால், என்னை தப்பி ஓடும்படி தள்ளிவிட்டார். அன்று மாலையில் வெகு நேரம் கழித்து எனது இரண்டு மகன்களுடன் நான் இருட்டில் வெளியேறினேன். ஆனால், அவர்கள் என் மகன்களை ஏமாற்றினார்கள். தாங்கள் போலீஸ்காரர்கள் என்றும், பயப்பட வேண்டாம் என்றும் சொன்னார்கள். அதை நம்பி என்னை வயலில் விட்டுவிட்டுச் சென்ற என் மகன்கள் திரும்பி வரவேயில்லை. காலையில் நான் திரும்பி வந்தபோதுதான் மூன்று பேரும் செத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்தேன். என் கணவரை கட்டிலில் விட்டுவிட்டுப் போயிருந்தேன், அதிலேயே அவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தார்.”

- கந்தரி தேவி

(1999 ஏப்ரல் 21ல் செந்தானி கிராமத்தில் நடந்த படுகொலையில் தப்பித்தவர். தனது குடும்பத்தில் 3 பேரை பறிகொடுத்தவர். இந்த கொல்லப்பட்டவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 12)

ஆண்டுகளில் கீழ் நிலை நீதிமன்றமே குற்றம்சாட்டப்பட்ட அனைவரையும் விடுவித்துவிட்டது. அதே நேரத்தில், எம்.சி.சி. சம்பந்தப்பட்ட செனாரி படுகொலை வழக்கில், குற்றம்சாட்டப்பட்ட அனைவரும் குற்றவாளிகளே என்று உயர்நீதிமன்றம் அறிவித்தது.

ரண்வீர் சேனா மீதான அனைத்து வழக்குகளிலும், அரசுத் தரப்பு சாட்சியங்கள் “நம்பகமானதாக” இல்லை என்று உயர்நீதிமன்றம் கூறியது. குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்கள் சார்பில் வாதாடிய வழக்குரைஞர், படுகொலை நடந்து சில மணிநேரங்கள் கழித்து காவல் நிலையங்களில் முதல் தகவல் அறிக்கைகள் (எஃப்.ஐ.ஆர்.) பதிவு செய்யப்பட்டன என்ற வாதத்தை முன்வைத்தார். அதனை உயர்நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது. “தாமதம்” செய்யப்பட்டது என்பது அதன் பின்னணியில் அரசியல் உள்நோக்கம் இருக்கக்கூடும் என்பதைக் காட்டுகிறது என்று உயர்நீதிமன்றம் விளக்கம் அளித்தது.

நீதித்துறையின் இரட்டைத் தன்மையை இந்தத் தீர்ப்புகள் காட்டுவதாக விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். நில உடைமையாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து வழக்குகளிலும், குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்களை விடுவித்த நீதிமன்றம், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு தண்டனை அளித்திருக்கிறது என்று விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். காவல்துறையினரும் தொழிலாளர்களும் மோதிக்கொண்ட

பதாசி வழக்கு, ஆதிக்க சாதியினருக்கிடையேயான உள்மோதலில் தலித் மக்கள் தவறாக சம்பந்தப்படுத்தப்பட்ட போதுதான் சோதா வழக்கு ஆகியவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இந்த இரண்டு வழக்குகளிலுமே, அரசுத் தரப்பு சாட்சியங்களின் வாக்குமூலங்கள் பலவீனமாக இருந்த போதிலும் அவற்றை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டது.

லஷ்மன்பூர் பாத்தே வழக்கில் அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு பற்றி கருத்துத் தெரிவித்த சிபிஐ (எம்.எல். – விடுதலை) கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் தீபங்கர் பட்டாச்சார்யா “எந்த அளவுக்குப் பெரிதாக படுகொலைகள் நடந்திருக்கின்றன என்பதை நீதிமன்றம் எளிதாக கண்டுகொள்ளாமல் விட்டிருக்கிறது. கீழ்நிலை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொண்ட ஆ த ர ர ங் க ள் அர்த்தமற்றவை என்று உயர் நீதிமன்றம் கருதுமானால் ஏழைகளுக்கு எதிரான பா கு பா ட் டை யும் பகைமையும் தான் அது பிரதிபலிக்கிறது,” என்று கூறினார்.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) அரசியல் தலைமைக்கு மு வெ ளி யி ட்ட ஓ ரு அறிக்கையில், “58 தலித்துகள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை என்ற நிலையில் ‘சந்தேகத்திற்கான பலன்’ தரப்பட்டிருப்பது என்பது தீர்ப்பு குறித்த கேள்விகளை எழுப்புகிறது. தலித்துகள் மேல் சாதியினரின் தனிப்பட்ட படைகளால் படுகொலை செய்யப்பட்ட

மற்ற வழக்குகளிலும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டது என்பது தற்செயலானதுதானா?,” என்று கூறியுள்ளது. பாத்தே, நகரி, செனாரி ஆகிய மூன்று வழக்குகளிலும் நீதிபதிகள் வி.என்.சின்ஹா, ஏ.கே.லால் ஆகியோர் கொண்ட இரண்டு நீதிபதிகள் அதே அமர்வுக்குழுதான் (பெஞ்ச்) தீர்ப்பளித்தது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இந்த சாதியப் படுகொலைகளால்

அழிந்து போனது, கொல்லப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, தப்பிப் பிழைத்தவர்களின் வாழ்க்கையும் தான். இப்போதைக்கு படுகொலைகள் நின்றிருக்கலாம். ஆனால், நிலப்பிரபுத்துவ ஆதிக்கம் என்பது தங்குதடையின்றித் தொடரவே செய்கிறது. படுகொலைகள் நடந்த சங்கர்பிகா, செந்தானி ஆகிய கிராமங்களுக்கும் இந்தச் செய்தியாளர் சென்றிருந்தார். பாத்தே கிராமத்தைப் போலவே இந்த இரண்டு கிராமங்களின் மக்களும் நில உடைமையாளர்களின் அச்சுறுத்தலுக்கு தொடர்ந்து உள்ளாகியுள்ளனர்.

“15 நாட்களுக்கு முன்புதான், பூமிஹார் தோழாவைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் எங்கள் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தலித் பெண்ணை வன்புணர்ச்சி செய்தார்கள். அவளுடைய ஒரே குற்றம், தனக்குரிய கூலியைக் கேட்டது தான். காவல்துறையினர் எஃப்.ஐ.ஆர். பதிவு செய்ய மறுத்துவிட்டனர். நாங்கள் போராட்டம் நடத்திய பிறகுதான் எங்களுடைய புகாரை பதிவு செய்ய ஒப்புக்கொண்டனர்,” என்று செந்தானி கிராமத்தைச் சேர்ந்த மீனா தேவி கூறினார். வயல்களில் மண் வெட்டுவதற்கு 1990ம் ஆண்டுகளில் எவ்விதமான கூலியும் கிடையாது. விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய தொடர்ச்சியான போராட்டத்தின் விளைவாகவே, நில உடைமையாளர்கள் ரூ.150 கூலி தர ஒப்புக்கொண்டனர் என்று மீனா தேவி உறுதிப்படுத்தினார்.

எங்களுக்கெல்லாம் தலைவராக இருந்து உதவுவதாக லாலு பிரசாத் வாக்குறுதி அளித்தார். ஆனால், பாருங்கள், எந்த ஒரு நீதியும் கிடைப்பதைக் கூட அவரால் உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. அவர் பஹ்வான்களுக்கு (பூமிஹார்களுக்கு இன்னொரு பெயர்) ஆதரவாக எங்களைத்தான் எதிர்த்தார். கொலையாளிகள் பகிரங்கமாக எங்களை பயமுறுத்திக்கொண்டு சுற்றி வருகிறார்கள். இந்த முறை நான் அவர்களை விட்டுவைக்கப் போவதில்லை. நானே செத்துப் போனாலும் சரி, அவர்களை வெட்டிக் கொல்லாமல் விடமாட்டேன். நான் ஒடிப்போக மாட்டேன். அவர்கள் என் மகன்களை வன்புணர்ச்சி செய்தார்கள், அதனால் அப்போது எங்களால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால், இப்போது அப்படி நடக்காது. ஏழைகள், படிக்காதவர்கள் இவர்களுடைய பணத்தை கொள்ளையடிக்கத்தான் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். அப்போதெல்லாம் நான் பயந்து போயிருந்தேன். இனிமேலும் எனக்கு பயமில்லை. இப்போது அவர்கள் என்னுடைய குழந்தைகளை சித்தரவதை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.”

– மால்தி தேவி யாதவ்
(செந்தானி கிராம படுகொலையில் தப்பித்தவர் தனது குடும்பத்தில் 3 பேரை பறிகொடுத்தவர்.)

“அறுவடை காலத்தில் எங்களுக்கு 3 கிலோ அரிசி கூலியாகத் தரப்படுகிறது. ஆனால், நாங்கள் கவுரவமாக நடத்தப்படுவதில்லை. நிலம் இல்லாமல் இருப்பது ஒன்றும் பாவமல்ல. நாங்கள் இல்லை என்றால் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் செத்துப்போயிருப்பார்கள். எங்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதாக நிதிஷ் குமார் அரசு வாக்குறுதியளித்தது. ஆனால், பிறகு அந்த வாக்குறுதியைக் கைவிட்டது. எங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு அரசு செவிமடுக்காததால், கிராமத்தின் கயர்மஜாருவா நிலத்தை நாங்கள்

கைப்பற்றிக்கொண்டோம். ஆனால், படுகொலை வழக்கில் குற்றவாளிகள் விடுதலை செய்யப்பட்ட பிறகு, இப்போது நாங்கள் அந்த நிலத்தில் சாகுபடி செய்ய முயன்றால் அவர்கள் எங்களை கொலை செய்யக்கூடும் என்று பயப்படுகிறோம்,” என்று மீனா கூறுகிறார்.

இந்த மூன்று கிராமங்களிலுமே மேல்சாதியினரின் குடியிருப்புகள் பல மடங்கு முன்னேறியுள்ளன. நல்ல தெரு விளக்குகளுடன், மின்சார இணைப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. தலித் குடியிருப்புகளில் மின்சார இணைப்பு தரக்கூடாது என்று அரசாங்கத்தை நில உடைமையாளர்கள் கட்டாயப்படுத்தினார்கள் என்று கிராம மக்கள் கூறுகிறார்கள். பள்ளிக் கூடங்களும் அங்கன்வாடிகளும் மேல்சாதி குடியிருப்புப் பகுதிகளில்தான் இருக்கின்றன. இதனால் அந்த இடங்களுக்கு தலித்துகள் செல்ல முடிவதில்லை. வேலை வாய்ப்புகள் இல்லாமை, மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலை உறுதித் திட்டம் போன்ற அரசுத் திட்டங்கள் மோசமான முறையில் செயல்படுத்தப்படுவது, மோசமான பொது விநியோக முறை போன்ற காரணங்களால், மத்திய பீகார் கிராமங்களைச் சேர்ந்த ஏழைகள் மேல்சாதிக் குடும்பங்களின் விவசாய நிலங்களில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். “எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்குமென்றால் நான் ஊரைவிட்டு வெளியேறிவிடுவேன்,” என்று சங்கர்பிகார் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ராஷ்மி தேவி கூறுகிறார்.

தொடர்ச்சியான அவமதிப்புகளும் அச்சுறுத்தல்களும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டன. தலித்துகளும் ஓ.பி.சி. மக்களும் முஸ்லீம்களும் அடிக்கடி தங்களது பழைய வீடுகளைவிட்டு வெளியேறி, அதே கிராமத்தில் வெகுதொலைவு தள்ளி புதிய குடியிருப்பை கட்டிக்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. கடந்த 20 ஆண்டுகளில் இப்படிப்பட்ட புதிய குடியிருப்புகள் பீகார் முழுவதும் பெருகியுள்ளன.

ஊருக்குள்ளேயே இடம்பெயர்வது என்கிற ஒரு புதிய நடைமுறை நிகழ்ந்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பாதுகாப்பு தேடி மக்கள் தங்களுடைய வீடுகளிலிருந்து வெளியேறுகிறார்கள். லஷ்மன்பூர் பாத்தே வழக்கில் அளிக்கப்பட்டது போன்ற தீர்ப்புகள் தலித்துகளுக்கும் ஓ.பி.சி. மக்களுக்கும் உள்ள அச்சத்தை அதிகரிக்கின்றன. புதிய குடியிருப்புகளில், விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் நில உடைமையாளர்களுக்கும் இடையேயான பேச்சுத் தொடர்புகள் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளன. அதன் விளைவாக, இடைத் தரகர்கள் புகுந்து செயல்படும் நடைமுறை உருவாகி வருகிறது.

சங்கர்பிகா, செந்தானி கிராமங்களில் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் நேரடியாக நில உடைமையாளர்களுடன்

தொடர்புகொள்வதில்லை. மாறாக, கடந்த சில ஆண்டுகளாக உருவெடுத்துள்ள ஒப்பந்ததாரர்கள், இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்கள் முன்பு எந்த நிலங்களில் வேலை செய்தார்களோ அதே நிலங்களில் வேலை செய்யுமாறு அனுப்பி வைக்கிறார்கள். நில உடைமையாளர்களிடமிருந்து அதற்கான கமிஷன் தொகையை ஒப்பந்ததாரர்கள் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். சில நேரங்களில் ஒப்பந்ததாரர்கள் நிலத்தை குத்தகை அடிப்படையில் எடுத்துக்கொண்டு அதில் விவசாயத் தொழிலாளர்களை ஈடுபடுத்துவதுண்டு.

பீகாரில் 'பட்டாய்தாரி' என்ற ஒரு நடைமுறை பாரம்பரியமாக இருந்து வந்தது. நிலமற்ற குத்தகை விவசாயிகள், மேல்சாதியைச் சேர்ந்த நில உடைமையாளர்களின் நிலங்களில் சாகுபடி செய்வார்கள்; விளைச்சலில் ஒரு பகுதியை தங்களுக்கு எடுத்துக்கொள்வார்கள். இதேபோன்ற ஒரு நடைமுறை இப்போதும் இருக்கிறது. ஆனால், ஏழை குத்தகை விவசாயிகள் ஒப்பந்ததாரர்களால் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். மேல்சாதி நில உடைமையாளர்கள் விவசாய நெருக்கடி அதிகரித்து வருவதன் காரணமாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வேறு தொழில்களுக்கு மாறி வருகிறார்கள். அவர்களுடைய அரசியல் தொடர்புகளின் காரணமாகவும், பண்பலத்தின் காரணமாகவும் அரசாங்க பணிகளுக்கான பல பெரிய ஒப்பந்தங்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. அவர்களில் பலர் தங்களது அரசியல் தொடர்புகளைப் பயன்படுத்தி கட்டுமானத் தொழிலிலும் ஈடுபடுகிறார்கள்.

பீகாரின் நில உடைமை கட்டமைப்பில் மாற்றம் நிகழ்ந்து வருகிறது. ஆனால், தற்போதைய புதிய முறையில் கூட, ஏழைகள் அடித்தட்டில்தான் இருக்கிறார்கள். அரசு அமைப்புகள் தங்கள் பக்கம் இல்லை என்பது நன்றாகத் தெரிவதால் அவர்கள் தொடர்ந்து அச்சத்துடனேயே வாழ்கிறார்கள். ஆகவே, பாத்தே வழக்குத் தீர்ப்பும் அதுபோன்ற இதர தீர்ப்புகளும் வெறும் சட்டப் பிரச்சனை அல்ல. அவைகள் ஒரு சுரண்டல் பொருளாதாரத்தை ஊக்குவிப்பதாக உள்ளன. அதில் சமத்துவமின்மை என்பது திட்டமிட்ட முறையில் பாதுகாக்கப்படுகிறது. மத்திய பீகாரின் படுகொலைக் கதைகள் நிலபிரபுத்துவ கட்டமைப்பில் வேர் கொண்டுள்ளன. இப்படிப்பட்ட படுகொலைகளை தனியார் படையமைப்புகளுக்கும் நக்சலைட்டுகளுக்குமிடையேயான அரசியல் போட்டிதான் என்று கருதுவது மேம்போக்கானதாகிவிடும். ஆனால், பீகார் அரசு அதை அப்படித்தான் சித்தரித்து வந்துள்ளது. உண்மையில், இத்தனை உயர்களை பலிகொண்ட இந்தப் படுகொலைகள், ஏழைகள் உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை மறுக்கப்படுவதோடு சம்பந்தப்பட்டவையாகும்.

ஆதாரம்: 'ஃபிரண்ட் லைன்', நவம்பர் 15, 2013

அனுராதா சாஹா வழக்கும் இந்தியாவின் மருத்துவப் பீழையும்

– ஜார்ஜ் தாமஸ்

அனுராதா சாஹா மரணத்திற்காக அவரது கணவர் குணால் சாஹாவுக்கு கிட்டத்தட்ட ரூ. 6 கோடி இழப்பீடு வழங்க ஆணையிட்டு உச்சநீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு மருத்துவ உலகில் ஒரு தவறான அதிருப்தி உணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. என்னதான் கூக்குரல்கள் எழுந்தாலும், அனுராதாவின் உடல்நிலையைப் பொறுத்தவரையில் அவருக்கு ஒரு உயர்தரமான மருத்துவ உட்கட்டமைப்போடு மிகுந்த திறன்வாய்ந்த மருத்துவர்கள் தேவைப்பட்டார்கள் என்பதே உண்மை. அந்த இரண்டுமே தற்போது இந்தியாவில் தயாராக இல்லை. அனுராதாவின் மரணம் மருத்துவர்களின் கவனமின்மையால் ஏற்பட்டது என்பதைவிட, உண்மையான ஒரு உயர்தர மருத்துவ சேவை அமைப்பை ஏற்படுத்துவதில் சமுதாயத்தின் கவனமின்மையால் ஏற்பட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்த நிலைமைக்கு மருத்துவ உலகம், குறிப்பாக மருத்துவர்கள் பெருமளவிற்கு பொறுப்பேற்க வேண்டும். அத்தகைய ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்துமாறு அரசாங்கத்தை வலியுறுத்துவதற்கு அவர்கள் வலுவாகக் குரல் எழுப்பவில்லை.

இந்திய உச்சநீதிமன்றம் 2013 அக்டோபரில் அளித்த ஒரு தீர்ப்பு மருத்துவ உலகில் அதிர்வலையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. குணால் சாஹாவுக்கு, அவரது மனைவியின் மரணத்திற்காக, அவர் விண்ணப்பித்த தேதியிலிருந்து பணம் ஒப்படைக்கப்படும் தேதி வரையில் ஆண்டுக்கு 6 சதவீத வட்டியுடன் சுமார் ரூ. 6 கோடி இழப்பீடு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதே அந்தத் தீர்ப்பு. இழப்பீட்டுக்கான தொகையைக் குறித்துதான் பத்திரிகைகளின் விவாதங்களிலும், மருத்துவத்துறையினரின் மின்னஞ்சல்களிலும் பெரிதும் இடம் பெற்றது. எனினும் உச்சநீதிமன்றம் இவ்வளவு பெரிய தொகையை அறிவித்ததற்குத் தெளிவான காரணங்களைக் கூறியிருந்தது. முக்கியமாக சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அமெரிக்கக் குடிமக்களாக உள்ள மருத்துவர்கள், அவர்களது வருமான அளவுகள் இந்தியாவைவிட அதிகம் என்பது முக்கியமான காரணமாகும்.

ஒரு தவறான முன்னுதாரணம் ஏற்படுத்தப்படுகிறது, இப்படி பெறும் தொகையை இழப்பீடாகக் கோருவது வழக்கமாகிவிடும் என்றெல்லாம் அச்சம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அந்த அச்சம் அடிப்படையற்றதாகும். ஏனென்றால், இந்த இழப்பீட்டுத் தொகை, அமெரிக்காவில் அனுராதா சம்பாதித்திருக்கக் கூடிய வருமானத்தின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனுராதாவின் மரணத்திற்குப் பின் 15 ஆண்டுகள் கழித்து வந்துள்ள இந்தத் தீர்ப்பில், குணால் சாஹாவுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய இழப்பீட்டின் தொகை நீதிமன்றம் நிர்ணயித்துள்ளது. அந்தத் தொகையில் மருத்துவர்கள் தரவேண்டியது எவ்வளவு,

மருத்துவமனை தரவேண்டியது எவ்வளவு, சாஹா தரப்பில் தவறுகள் நடந்திருந்தால் அதற்காக கழிக்கப்பட வேண்டிய தொகை அளவு என்பதெல்லாம் அடக்கம்., அனுராதாவுக்கு அளிக்கப்பட்ட சிகிச்சையில் ஏற்பட்ட கவனக்குறைவு, அதற்கு யார் பொறுப்பு என்பது பற்றியெல்லாம் கையாளப்பட்டுள்ள இந்தத் தீர்ப்பில், நீதிமன்றம் முந்தைய ஒரு வழக்கின் தீர்ப்பிலிருந்து பெருமளவுக்கு எடுத்தாண்டுள்ளது (மலாய் குமார் கங்குலி எதிர் டாக்டர் சுகுமார் முகர்ஜி மற்றும் பிறர் வழக்கு, 2009 ஆகஸ்ட் 7).

நடந்தது என்ன ?

மலாய்குமார் கங்குலி வழக்கில் அழிக்கப்பட்ட தீர்ப்பில் பதிவாகியுள்ள நிகழ்வுகளின்படி, அனுராதாவும் அவரது கணவரும் தங்களது விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக 1998 ஏப்ரல் 1 அன்று கொல்கத்தாவிற்கு வந்தனர். ஏப்ரல் 25 அன்று அவருக்கு தோலில் கொப்பளங்களுடன் காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. மறுநாள் அவரது பெற்றோர் வீட்டில் மருத்துவர் சுகுமார் முகர்ஜி அவரை சோதனை செய்தார். அவர் மருந்து எதையும் பரிந்துரைக்கவில்லை. மே 7 அன்று தோல் கொப்பளங்கள் மிகவும் தீவிரமடைந்தன. முகர்ஜியின் மருத்துவமனைக்கு அனுராதா கொண்டு செல்லப்பட்டார். டெப்போமெட்ரோல் என்ற மருந்தை ஊசி வழியாக தினமும் இரண்டு வேளை என மூன்று நாட்களுக்கு செலுத்த வேண்டும் என்று முகர்ஜி பரிந்துரைத்தார். எனினும் நோயாளியின் உடல்நிலை மேலும் மோசமானதைத் தொடர்ந்து அவர் முகர்ஜியின் கண்காணிப்பில், அட்வான்ஸ்டு மெடிகேர் அண்டு ரிசர்ச் இன்ஸ்டிடியூட் (ஏ.எம்.ஆர்.ஐ) மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். மே 17 அன்று விமானம் மூலமாக மும்பைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்குள்ள பிரீச் கேண்டி மருத்துவமனையில்

சேர்க்கப்பட்டார். அங்கே அவர் 1998 மே 28 அன்று மரணமடைந்தார். சாஹாவின் உறவினரான கங்குலி, அனுராதாவின் மரணம் தொடர்பாக மூன்று மருத்துவர்கள் மீது குற்றவியல் புகார் தாக்கல் செய்தார். பின்னர், குணால் சாஹா தேசிய நுகர்வோர் தாவாக்கள் தீர்வு ஆணையத்திடமும் (என்.சி.டி.ஆர்.சி.), மேற்கு வங்க மருத்துவ மன்றத்திடமும் 1999ல் புகார் தாக்கல் செய்தார். அடுத்த ஆண்டில் அவர் பிரீச் கேண்டி மருத்துவமனை மீதும் அதன் மருத்துவர்கள் மீதும் என்.சி.டி.ஆர்.சி.-ல் புகார் பதிவு செய்தார். அந்தப் புகார் 2003ம் ஆண்டில் விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டது.

**வல்லுநர்கள் என்பதில் மருத்துவர்கள்
மட்டுமல்லாமல், செவிலியர்கள்,
உடற்பயிற்சி மருத்துவர்கள், உணவுக்
கட்டுப்பாடு வல்லுநர்கள்
உள்ளிட்டோரும் அடங்குவர். ஆனால்,
இந்தியாவில் அப்படிப்பட்ட ஒரு
மருத்துவ மையம் இல்லை. இந்தியாவில்
“உலகத் தரமான” மருத்துவ சேவை
கிடைப்பதாக பெருமிதத்துடன்
கூறப்படுகிறது. ஆனால், அது ஒரு
வெற்றுப் பெருமையே ஆகும்.**

உரிய சிகிச்சை அளிக்கத் தவறிய குற்றம் தொடர்பான இந்த வழக்கு உச்சநீதிமன்றம் வரை சென்றது. உச்சநீதிமன்றம் இந்த வழக்கில் அளித்த தீர்ப்பில் பின்வருமாறு கூறியது: 203. மருத்துவ அறிவியல் என்பது ஒரு சிக்கலான அறிவியல். மருத்துவ ரீதியான கவனமின்மை நடந்திருக்கிறது என்று முடிவு செய்வதற்கு முன்பாக, அத்தகைய கவனமின்மை நடந்திருக்கிறதா என்பது பற்றி மட்டுமல்லாமல், மருத்துவரின் தரப்பில் செய்யப்பட்டது என்ன, செய்யத் தவறியது என்ன என்பதையும், அவரது பணியின் தன்மை என்ன என்பதையும் நீதிமன்றம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். மரணத்திற்கான காரணம் நேரடியானதாக அல்லது பெருமளவுக்கு சரியான காரணத்துடன் நெருங்கியதாக இருக்க வேண்டும். உரிமையியல் (சிவில்) நடவடிக்கை, குற்றவியல் (கிரிமினல்) நடவடிக்கை இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு தெளிவான வேறுபாடு வகுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும். 204. கவனமின்மை தொடர்பான நீதித்துறை சார்ந்த கருத்தாக்கம் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் சட்டங்களிடையே

வேறுபடுகிறது. உரிமையியல் சட்டத்தில் கவனமின்மை என்று கருதப்படுவது குற்றவியல் சட்டத்தில் கவனமின்மையாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. கவனமின்மை என்பது ஒரு குற்றச் செயலாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றால், தீய உள்நோக்கத்திற்கான கூறுகள் இருந்தது என நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். ஒரு செயல் குற்றவியல் கவனமின்மையாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றால், அந்த கவனமின்மையின் அளவு மிக அதிகபட்சமாக இருக்க வேண்டும். அந்த அளவுக்கு இல்லாத ஒரு கவனமின்மையானது, உரிமையியல் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கைக்கு உட்படுமேயன்றி, குற்றவியல் வழக்குத் தொடுப்பதற்கான அடிப்படையாக ஆகாது. குற்றவியல் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு மருத்துவரின் மீது வழக்குத் தொடுக்க வேண்டுமானால், சாதாரணமான மனநிலையிலும் அறிவுடனும் இருக்கக்கூடிய எந்த ஒரு மருத்துவரும் பொதுவாகச் செய்யமாட்டார் என்று சொல்லத்தக்க செயலை குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் செய்தார் அல்லது செய்ய வேண்டிய செயலைச் செய்யத் தவறினார் என்று காட்டப்பட வேண்டும்.

இந்த வழக்கில் குற்றவியல் சார்ந்த கவனமின்மை எதுவும் நடைபெறவில்லை என்றாலும் ஒரு கவனமின்மை என்பது இருந்திருக்கிறது என்று நீதிபதி கூறினார். வழங்கப்படவேண்டிய இழப்பீட்டுத் தொகையின் அளவை தீர்மானிப்பதற்காக வழக்கு என்.சி.டி.ஆர்.சி.-க்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டது. என்.சி.டி.ஆர்.சி. அறிவித்த இழப்பீட்டுத் தொகை திருப்பி அளிக்காததாலும், என்.சி.டி.ஆர்.சி. சொன்ன சில கருத்துகளுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும் குணால் சுஹா உச்சநீதிமன்றத்தை நாடினார். இழப்பீட்டுத் தொகை மிக அதிகமாக இருக்கிறது என்று எதிர் தரப்பினராகிய மருத்துவர்களும் ஏ.எம்.ஆர்.ஐ. மருத்துவமனையும் கருதியதால் அவர்கள் மேல்முறையீடு செய்தார்கள்.

மருத்துவக் கேள்விகள்:

இழப்பீட்டுத் தொகை பிரச்சனை ஒரு பக்கம் இருக்க, மருத்துவத்துறையினர் உண்மையாகவே கவலைப்பட வேண்டிய விஷயம், நோயாளியும் அவரது மரணமும் கையாளப்பட்ட நடைமுறையாகும். தீர்ப்பைப் படித்துப் பார்க்கும்போது நோயாளி தன் தோலில் ஏற்பட்ட கொப்பளங்களுக்காக மருத்துவரின் ஆலோசனையைக் கேட்டார் என்பதும், முதலில் அது ஒவ்வாமை (அலர்ஜி) பிரச்சனை என்று சோதனையில் கண்டறியப்பட்டதாகவும் தெரிய வருகிறது. அது ஒரு நியாயமான சோதனை முடிவுதான். ஆயினும், நீண்டகாலம் செயல்படக் கூடிய தடுப்புமருந்து (ஸ்டெராய்டு) ஊசி மூலம் செலுத்தப்பட்டதும், நோயாளியின் நிலைமை மோசமடைந்த பிறகும் அதே சிகிச்சை தொடரப்பட்டதும், வழக்கமான பரிந்துரைகளுக்கு

மேல் பல மடங்கு அதிகமாக மருந்து செலுத்தப்பட்டதும் நியாயப்படுத்த முடியாததாக இருக்கிறது. நச்சுத் தன்மையால் தோல் திசுக்கள் சிதைவு (டி.இ.என்.) தொடர்பான சோதனை நடத்தப்பட்ட பிறகு, நோயாளி உயிருக்கு ஆபத்தான பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கிறார் என்பது தெளிவாகியிருக்க வேண்டும்.

இது ஒரு அரிதான நோய்தான். ஆனால், இதனால் ஏற்படும் மரண வாய்ப்பு என்பது அதிகம். 10 முதல் 70 சதவீதம் வரை மரண விகிதங்களுக்கு பல்வேறு காரணிகள் உள்ளன. அவற்றில் மிக முக்கியமானது மருத்துவ கவனிப்பின் தரம் எப்படி இருந்தது என்பதுதான். இதன் அடிப்படையில் இந்தியாவில் நிகழும் மரண விகிதங்களை தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில், அதற்கான புள்ளி விவரப்பதிவு இல்லை. அனுராதாவுக்கு ஏற்பட்ட நோய் தொடர்பான ஏராளமான விவரங்களை நீதிமன்றம் கேட்டறிந்தது. இந்தியாவையும் வேறு பல நாடுகளையும் சேர்ந்த மருத்துவ வல்லுநர்களின் கருத்தைக் கேட்டது. ஸ்டெராாய்டு மருந்துகள் தரப்படலாம் என்பதை ஆதரிக்கும் மருத்துவர்கள் கூட, நீண்ட காலம் செயல்படக்கூடிய ஸ்டெராாய்டு மருந்துகளை, அதுவும் அளவுக்கு மீறி தருவது ஏற்கத் தக்கதல்ல என்று கூறினார்கள். அதுதான் இந்த மருத்துவர்களுக்கு எதிராக அமைந்தது. மரணம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் ஸ்டெராாய்டு மருந்து அல்ல, அந்த நோயின் தன்மையும், போதுமான பராமரிப்பு ஏற்பாடுகளும் இல்லாததுதான் என்று பல மருத்துவர்கள் வாதிடக்கூடும். எனினும், இந்த வழக்கின் எதிர்மனுதாரர்களால் வெற்றி பெற முடியவில்லை என்பது தெரியவருகிறது.

மருத்துவ கவனிப்பு பற்றிய கருத்துகள்:

உலகில் மிக மோசமான மருத்துவ பராமரிப்பு முறைகள் இருக்கும் நாடுகளில் ஒன்று இந்தியா. அனுராதாவுக்கு ஏற்பட்டது போன்ற உயிருக்கு ஆபத்தான நோய்களை வெற்றிகரமாகக் கையாள்வதற்கு, பொருள்களாகவும் மனிதப் பங்கேற்பாகவும் ஏராளமான வசதிகள் தேவைப்படுகின்றன. இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இதில் எப்போதுமே நல்லதொரு முடிவு ஏற்பட்டுவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், இத்தகைய நோய்களுக்கு சிகிச்சை அளிப்பதில் பொருள் சார்ந்த உள்கட்டமைப்பு மட்டுமல்லாமல் மருத்துவத் தொழில் சார்ந்த சிறந்த பயிற்சி பெற்ற வல்லுநர்களும் தேவைப்படுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வல்லுநர்கள் என்பதில் மருத்துவர்கள் மட்டுமல்லாமல், செவிலியர்கள், உடற்பயிற்சி மருத்துவர்கள், உணவுக் கட்டுப்பாடு வல்லுநர்கள் உள்ளிட்டோரும் அடங்குவர். ஆனால், இந்தியாவில் அப்படிப்பட்ட ஒரு மருத்துவ மையம் இல்லை. இந்தியாவில் “உலகத் தரமான” மருத்துவ சேவை கிடைப்பதாக பெருமிதத்துடன் கூறப்படுகிறது. ஆனால், அது ஒரு வெற்றுப் பெருமையே ஆகும். மேற்கத்திய நாடுகளில் கடந்த 50 ஆண்டுகளில்

சர்வசாதாரணமானதாகிவிட்ட இதய ‘பைபாஸ்’ அறுவை சிகிச்சை, மூட்டு மாற்றம் போன்ற சில சிகிச்சைகளை இப்போது இந்தியாவிலும் பாதுகாப்பாக மேற்கொள்ள முடிகிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால், ஒரு கடுமையான சிக்கல் ஏற்படுமானால், அல்லது அனுராதாவுக்கு ஏற்பட்டது போன்ற உயிருக்கு ஆபத்தான பாதிப்பு ஏற்படுமானால், நோயாளி பிழைத்திருக்க அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்க வேண்டும்.

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்ற இறுமாப்பு மனப்பான்மை இந்திய மருத்துவர்களிடையே சர்வ சாதாரணமாக இருக்கிறது.

இந்த நிலைமைக்கு ஒரு காரணம் இத்தகைய சிக்கலான மருத்துவப் பிரச்சனைகளை வெற்றிகரமாகக் கையாள்வதற்கான உள்கட்டமைப்பு வசதிகளும் மனித பங்கேற்பு வசதிகளும் கொண்ட தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவுகளை (ஐசியு) ஏற்படுத்துவதும் பராமரிப்பதும் மிகுந்த செலவு பிடித்த விஷயமாக இருக்கிறது. மிகச் சிறப்பான வசதிகள் உள்ள மேற்கத்திய ஐரோப்பிய நாடுகளில் இத்தகைய சில மையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய உயர்தரமான சிகிச்சை தேவைப்படக்கூடிய நோயாளிகள் அனைவரும் அந்த மையங்களில் பராமரிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தியாவில் அத்தகைய மருத்துவ கவனிப்பு என்பதிலிருந்து அரசாங்கம் தனது பொறுப்பை கிட்டத்தட்ட கழற்றிக்கொண்டுவிட்டது. அரசுத்துறை மருத்துவமனைகளில் உள்ள ஐசியு பிரிவுகள், சராசரியைவிட சிறப்பாக இருப்பதாகக் கருதப்படும் தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட சில மாநிலங்களில் கூட, போதுமான கருவி வசதிகளும் மனிதப் பங்கேற்புகளும் இல்லாத நிலைமைதான் தொடர்கிறது. ஒருங்கிணைப்பின்றி மிகவும் துண்டு துண்டாக இருக்கிற தனியார் துறையிலோ லாபநோக்கத்துடன் தான் இப்படிப்பட்ட வசதிகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட மிக உயர்தரமான வசதிகளை ஏற்படுத்துவது வர்த்தக ரீதியாக கட்டுப்படியாகக் கூடியதல்ல என்று தனியார் துறையில் கருதப்படுகிறது. தனியார் மருத்துவமனைகளில் உள்ள உள்கட்டமைப்பு வசதிகள் அரசுத் துறையைவிட சிறப்பாக இருக்கக்கூடும். ஆனால், மனிதப் பங்கேற்பு பலத்தைப் பொறுத்தவரையில் தனியார் துறையிலும் அரசுத் துறை போன்றே மோசமான நிலைமைதான் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சிக்கலான நோய்களைக் கையாளக்கூடிய மிகத் திறமை வாய்ந்த மருத்துவர்களும் செவிலியர்களும் இதர உதவியாளர்களும் கொண்ட குழுக்கள் இந்தியாவில் இல்லை. உச்சநீதிமன்றம் மிகுந்த கவனம்

எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து குறிப்பிட்டுள்ள, டி.இ.என். போன்ற நோய்களுக்கு சிகிச்சை அளிப்பதற்கான நடைமுறைகள் இந்தியாவில் சாத்தியமில்லை.

இப்படிப்பட்ட வசதிகள் இல்லை என்பதை சாஹா தம்பதியிடம் மருத்துவர்கள் ஏன் தெரிவிக்கவில்லை என்ற கேள்வி எழுகிறது. இந்தியாவின் மருத்துவ சேவையில் மேலும் சில அடிப்படையான அமைப்பு சார்ந்த பிரச்சனைகள் இருப்பதையே இது காட்டுகிறது. இந்தியாவில் தனியார் துறை மருத்துவ சேவை என்பது தீவிரமான போட்டியில்தான் நடந்துக்கொண்டிருக்கிறது. சிறப்பான முறையில் தங்களை நிலைநாட்டிக்கொண்டுள்ள மருத்துவர்கள் கூட தங்களது தொழில் பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்று அஞ்சுகிறார்கள். வேறொரு மருத்துவரால் சிறப்பான சிகிச்சை அளிக்க முடியும் என்று தெரிய வருகிற நிலையில் கூட நோயாளிகளை தன்னிடமே வைத்துக்கொள்கிற போக்கு இருக்கிறது. அப்படி வேறொரு மருத்துவரிடம் அனுப்பினால் தனக்கு திறமை இல்லை என்று எடுத்துக்கொள்ளப்படலாம் என்று மருத்துவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அரசுத் துறையில் யாரும் நோயாளியை வைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தனியார் துறையில் பல மருத்துவர்கள் நோயாளியை வேறு மருத்துவர்களிடம் அனுப்ப விரும்புவதில்லை. “சிறந்த மருத்துவர்”, “சிறந்த மருத்துவமனை” என்பது போன்ற விஷயங்களில் நிலவும் பொதுக் கருத்துகளும் இதில் பங்களிக்கின்றன. மருந்துகளைப் பொறுத்தவரையில் சந்தைப் போட்டித் திறனுள்ள பல மருத்துவர்கள் இருக்கிறார்கள், அந்தத் திறன் இல்லாத சிலரும் இருக்கிறார்கள். முக்கியத்துவம் இல்லாத வகைகளைச் சேர்ந்த மருந்துகளின் விற்பனை அடிப்படையில் வர்த்தகப் புள்ளிகளை பதிவு செய்யும் அட்டைகள் பராமரிக்கப்படுகின்றன. இது, ஊடகங்களால் ஏற்படுத்தப்படும் தோற்றங்களை மருத்துவர்களே கூட நம்புகிற நிலைமையை ஏற்படுத்துகிறது. அத்தகைய வர்த்தகப் புள்ளி அட்டைகள் இப்படிப்பட்ட தோற்றங்களை ஏற்படுத்துவதோடு தொடர்ந்து பராமரிக்கவும் செய்கின்றன. இதன் விளைவாக பெரும் தீங்கிழைக்கப்படுகிறது. “எனக்கு எல்லாம் தெரியும்” என்ற இறுமாப்பு மனப்பான்மை இந்திய மருத்துவர்களிடையே சர்வ சாதாரணமாக இருக்கிறது.

இது இந்தியாவின் மருத்துவ சேவையில் உள்ள இன்னும் கடுமையான ஒரு பிரச்சனையை சுட்டிக்காட்டுகிறது. நோய் வாய்ப்படுகிற ஒருவருக்கு, நோய்க்கான காரணம் கண்டறியப்பட்டு முறையான சிகிச்சை அளிக்கப்படும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிற நடைமுறை இங்கே இல்லை. நோயாளி ஏழையாக இருப்பார் என்றால் ஆணா, பெண்ணா அவருக்கு அரசு மருத்துவமனையை நாடுவதன்றி வேறு வழியில்லை. அங்கு அதிகமான கூட்டம் மொய்க்கிறது. உள்கட்டுமானம் போதுமான அளவுக்கு

இல்லை. நீண்ட நேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவை எல்லாமாகச் சேர்ந்து உருவாக்குகின்ற ஒரு சதி போன்ற நிலைமையில் நோயாளிக்கு சாதகமான பலன்கள் மிகக் குறைவாகவே கிடைக்கின்றன. தனியார் துறையை நாடுவது என்று நோயாளி முடிவு செய்வார் என்றால், எந்த மருத்துவமனைக்கு செல்வது, எந்த மருத்துவரைக் கலந்தாலோசிப்பது என்று அவர் முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இங்கே “சிறந்த மருத்துவர்”, “சிறந்த மருத்துவமனை” என்ற சமூகக் கருத்தாக்கங்கள் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அவற்றிலிருந்து மாறுபட்டு நோயாளியால் முடிவெடுக்க முடிவதில்லை. இந்த மோசமான நிலைமைகளை சாஹா வழக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. எந்த அளவிற்கு மருத்துவப் பிழை (எல்லாமே கவனமின்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை) நடந்திருக்கிறது என்ற பிரச்சனையை நம்மால் தெரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. ஏனென்றால், இந்தப் பிரச்சனை குறித்த ஆய்வு எதுவும் நடத்தப்படவில்லை. ஆனால், ஒருங்கிணைப்பற்ற துண்டு துண்டான தற்போதைய மருத்துவ முறையில் மிகப்பெரும் அளவிற்கு பிழை ஏற்படக்கூடும் என்பது தெளிவாகப்புகிறது.

ஒரு கட்டமைக்கப்பட்ட, சமச்சீரான, மருத்துவ வசதி என்பது இந்தியாவுக்கு மிகவும் தேவைப்படுகிறது. தொடக்க நிலை மருத்துவ கவனிப்பிலிருந்து மிக தீவிரமான மருத்துவ சேவை வரையில் பல அடுக்கு மருத்துவ முறை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். மருத்துவத் தொழில் சார்ந்தோருக்கு பல்வேறு மட்டங்களிலும் மேம்பாட்டு முயற்சிகளும் பயிற்சிகளும் தேவைப்படுகின்றன. பல அடுக்கு மருத்துவ மையங்கள் போதுமான பணியாளர் ஏற்பாடுகளுடன், ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் மிகுந்த திறமை வாய்ந்தவர்களைக் கொண்டவையாக ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அனுராதாவின் மரணம் மருத்துவர்களின் கவனமின்மையால் ஏற்பட்டது என்பதைவிட, உண்மையான ஒரு உயர்தர மருத்துவ சேவை அமைப்பை ஏற்படுத்துவதில் சமுதாயத்தின் கவனமின்மையால் ஏற்பட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்த நிலைமைக்கு மருத்துவ உலகம், குறிப்பாக மருத்துவர்கள் பெருமளவிற்கு பொறுப்பேற்க வேண்டும். அத்தகைய ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்துமாறு அரசாங்கத்தை வலியுறுத்துவதற்கு அவர்கள் வலுவாகக் குரல் எழுப்பவில்லை. தனியார் துறையினர், லாபத்தைப் பற்றி மட்டுமே கவலைப்படுவதால், நிச்சயமாக இதைச் செய்யப் போவதில்லை.

(கட்டுரையாளர்: சென்னையில் உள்ள புனித இசபெல் மருத்துவமனையில் எலும்பு சிகிச்சை வல்லுநராக இருக்கிறார். 'இந்தியன் ஜர்னல் ஆஃப் மெடிகல் எத்திக்ஸ்' பத்திரிகையின் முன்னாள் ஆசிரியருமாவார்.)

– ஆதாரம்: Economic & Political Weekly, November 13, 2013

வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் காணாமலே போகிறார்கள்

— ஃபாராக் நக்வீ

முசாபர் நகரில் அமைக்கப்பட்ட முகாம்கள் ஒவ்வொன்றாக அதிகாரிகள் வலுக்கட்டாயமாக காணாமல் போகச் செய்கிறார்கள். மதக் கலவரங்களால் தங்களது இடங்களைவிட்டு வெளியேறிய மக்கள் இப்போது சாலைகளில் இங்கே ஒரு 10 கூடாரங்கள், அங்கே ஒரு 10 கூடாரங்கள் என சிறு சிறு குடிசைப் பகுதிகளில் தங்கியிருக்கிறார்கள்.

உத்தரபிரதேச மாநிலம் முசாபர் நகர மாவட்டத்தில் உள்ள லோய் நிவாரண முகாமுக்கு 2013 டிசம்பர் 27 அன்று ஏராளமான வருகையாளர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு வந்தது. இடம் பெயர்ந்து வந்த, துயரத்தில் மூழ்கிய மக்கள் பலரும் குவிந்திருந்த முகாம் அது. பார்வையாளர்களை அங்கிருந்த குழந்தைகள் வெறித்துப் பார்க்கிறார்கள். குழந்தைகளின் கண்களில் காணக்கூடிய புன்னகையின் அடையாளம் அந்தக் குழந்தைகளிடம் இல்லை. தேசிய சிறுபான்மையினர் ஆணையத்தின் (என்.சி.எம்.) உறுப்பினர் ஒருவர் அங்கு வருகை தந்த நேரம் அது. கடந்த இரண்டு மாத காலமாக அந்த முகாம்களில் பணியாற்றி வருகிற அரசு சாரா அமைப்புகளின் (என்.ஜி.ஓ.) கூட்டமைப்பாகிய குடிமக்கள் கூட்டு முன்முயற்சி குழு (ஜே.சி.ஐ.) உறுப்பினர்களும் அங்கே இருந்தார்கள். கூடுதல் மாவட்ட ஆட்சியர், தலைமை மருத்துவ அலுவலர், வட்டாட்சியர் உள்பட உள்ளூர் நிர்வாக அதிகாரிகள் அனைவரும் அங்கே இருந்தார்கள். அங்கே தங்கியிருப்பவர்களைச் சந்தித்து விசாரிப்பது தொடங்குகிறது. அவர்களது கூக்குரலால் காற்று நிரம்புகிறது: “நிர்வாகம் எங்களை அச்சுறுத்துகிறது. அரசாங்க நிலத்திலிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துகிறது. எங்களை இங்கேயிருந்து வெளியேற்றி விடாதீர்கள். எங்களுக்கு நாங்கள் போவதற்கு வேறு இடம் கிடையாது.”

இழப்பீடு பெற தகுதி உள்ளவர்களின் பட்டியல்களில் இடம் பெற்றிருப்போர் கூட இப்படிச் சொல்கிறார்கள். இதைச் சொல்கிறார்கள். ஏதாவது ஒரு வங்கியில் பணம் போடப்படும் என்று வாக்குறுதி அளிக்கப்படுகிறது, ஆனால் அது கூரையுடன் கூடிய ஒரு வீட்டுக்கோ, வாழ்வாதாரத்திற்கோ, பாதுகாப்புக்கோ நிகராகாது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். “உறைய வைக்கும் குளிரில் நாங்கள் இன்று எங்கே போக முடியும்? காகிதத்தில் இழப்பீடு என்று எழுதப்படுவதால் நாங்கள் சிறு குழந்தைகளை தூக்கிக்கொண்டு இரவோடு இரவாக வேறு தெருவுக்குப் போய்விட வேண்டுமா? எங்களுடைய வாழ்க்கையையும் சமூகத்தையும் மறு கட்டுமானம்

செய்வதற்கு கால அவகாசம் கொடுங்கள். எங்களுக்கு இழப்பீடு மட்டும் கொடுக்க அவசரப்படுவது ஏன்? குற்றவாளிகளைக் கைது செய்யுங்கள். எங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுங்கள்,” என்று அவர்கள் கூறினார்கள். இழப்பீடு பெற தகுதியற்றவர்களாக இருப்பவர்களோ, முகாமிலேயே தங்கியிருக்க மிகவும் துடிக்கிறார்கள்.

வாக்குறுதிகளும் கொந்தளிப்புகளும்

யாரும் கட்டாயமாக முகாம்களை விட்டு வெளியேற்றப்படமாட்டார்கள் என்று நிர்வாகம் வாக்குறுதி அளித்தது. எதிர்வரும் நாட்களில் பால், மருந்து, விறகு முதலியவை வழங்கப்படும் என்றும் வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டிருந்தது. முகாம் அமைக்கப்பட்ட முதல் இரண்டு மாதங்களில் நிர்வாகத்தால் பால் வழங்கப்படவில்லை என்று தலைமை மருத்துவ அலுவலர் ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால், குழந்தைகளின் மரணச் செய்தி பரவத் தொடங்கிய பிறகு, ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒரு பால் பவுடர் டப்பா வழங்கப்பட்டது என்று அவர் தெரிவித்தார். ‘அந்த தாராளமான’ நடவடிக்கை பற்றிய பெருமிதம் அவரது குரலில் இருந்தது. முகாமைப் பார்வையிட்டபின் திரும்பியவர்கள், தங்களது வருகையால் முகாமில் இருந்தவர்களுக்கு கூடுதல் அவகாசம் கிடைத்துள்ளது என்ற நம்பிக்கையோடு புறப்பட்டார்கள். உதவிகளைப் பெறுவதற்கு கூடுதலாக சில வாரங்கள் அல்லது மாதங்கள் கிடைக்கும், முகாமில் இருந்த 72 கார்ப்பினிகளின் உடல்நிலையை பரிசோதிக்க மருத்துவர்களை அழைத்து வர என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு போதிய நாட்கள் கிடைக்கும் (குறைந்தது 8 பெண்கள் எந்த நேரத்திலும் பிரசவம் நடக்கக்கூடும் என்ற நிலையில் இருந்தனர்), நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சையளிக்க அவகாசம் கிடைக்கும், பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு புத்தகங்கள் வழங்கவும், பள்ளிச் சேர்க்கை அட்டைகள் பெறவும் இளைஞர்கள் தேர்வு எழுதுவதற்கான மையங்களை மாற்றக் கோரவும், அதன் மூலம் தங்கள் ஆய்வுகளில் ஒரு ஆண்டை இழக்காமல் இருக்கவும் கால அவகாசம் கிடைக்கும், தங்களது பழைய இடங்களுக்குத் திரும்பிச் செல்ல விரும்புவோர் அதற்கான சூழல்கள் நிலவுகிறதா என்பதை

அறிந்துகொள்ள நேரம் கிடைக்கும், அரசாங்கத்திடமிருந்து எந்த உதவியும் பெற முடியாமல் போனவர்களுக்கு சில உதவிகளைப் பெற வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு அவர்கள் திரும்பினார்கள். தங்களது வீடுகளிலிருந்தும், வேர்களிலிருந்தும், வரலாறுகளிலிருந்தும் மிகக் கொடுமான முறையில் வீசினாரியப்பட்டவர்கள் தங்களது மறுவாழ்வுக்காகவும், மீட்சிக்காகவும் கூடுதலாக சில வாரங்கள் அல்லது சில மாதங்கள் முகாம்களில் தங்கியிருக்க அனுமதி கோருவது என்பது அளவுக்கு மீறிய கோரிக்கையாகுமா?

ஆனால், மறுநாள் காலையே, முகாம்களில் இருந்தோரையும், தேசிய சிறுபான்மையினர் ஆணையத்தையும், குடிமக்களுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான சட்டப்பூர்வ ஒப்பந்தத்தையும் கேலி செய்யும் வகையில், அதே உள்ளூர் அதிகாரிகள் கூட்டம் அங்கே வந்தது. இந்த முறை ஒரு ஜே.சி.பி. மண்வாரி எந்திரத்தோடு வந்தது. அரசு பயங்கரவாதம் என்பதற்குக் குறைவாக வேறு எப்படியும் சித்தரிக்க முடியாத நடவடிக்கையாக, இடம் பெயர்ந்து வந்து அங்கே தங்கியிருந்த குடும்பங்களின் கூடாரங்களை பிடுங்கி எறிந்தனர். ரூ.5 லட்சம் இழப்பீடு வழங்கப்படுவதற்கான பட்டியலில் இடம் பெற்றிருந்த குடும்பங்களின் கூடாரங்கள் அவை. கொடுமையின் உச்சமாக, கூடாரம் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களில் பெறும் பள்ளங்களை வெட்டினர். அதன் மூலம் மீண்டும் அங்கே கூடாரங்களை அமைக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுத்தப்பட்டது. இரவோடு இரவாக லோய் நிவாரண முகாம் பாதிக்கச் சுருங்கிவிட்டது. எங்கும் குண்டும் குழியுமாக மாற்றப்பட்டது. ஏற்கெனவே அங்கு தங்கியிருந்த பலர் வீசினாரியப்பட்டனர். மனித இடிபாடுகள் போல் அவர்கள் காணப்பட்டனர்.

இந்த முதல் சுற்று அப்புறப்படுத்தல் நடவடிக்கையில், திட்டமிடப்பட்ட 9 கிராமங்களிலிருந்துதான் அந்த குடும்பங்கள் வெளியேற்றப்பட்டன. அந்த கிராமங்களில்தான் பெருமளவுக்கு கொலைகளும், பாலியல் வன்முறைகளும் நடந்திருந்தன. வன்முறையால் மொத்தம் 140 கிராமங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த 9 கிராமங்களில் இருந்தவர்களுக்குத்தான் ரூ.5 லட்சம் இழப்பீடு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. தங்களது கிராமத்திற்கு திரும்பி வரமாட்டோம், அரசு நிலங்களை ஆக்கிரமிக்கமாட்டோம். நிவாரண முகாமில் வசிக்கமாட்டோம் என்று உறுதியளிக்கும் ஒரு வாக்குமூலப் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டபிறகுதான் அந்த இழப்பீடு அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அரசாங்கம் யாரை பாதுகாக்கத் தவறியதோ, அச்சத்தின் பிடியில் சிக்கிய அதே மக்களிடமிருந்து இந்த உறுதிமொழியில் கையெழுத்து

வாங்கிய பிறகு, இப்போது அந்த வாக்குமூலப் பத்திரத்தை செயல்படுத்துவதில் அரசாங்கம் பிடிவாதமாக உள்ளது. (குடும்பத்தின் தலைவருக்குத் தான் ரூ.5 லட்சம் தரப்படுகிறது. குடும்பம் எவ்வளவு பெரியது என்பது கணக்கில் கொள்ளப்படவில்லை. கிராமத்தில் குடும்ப உறவுகள் இருந்தாலும், திருமணமான மக்கள் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு தனித்தனி குடும்பங்கள் தனித்தனி குடும்ப அட்டைகள் இருந்தாலும், ஒட்டுமொத்தமாக குடும்பத்தின் தலைவர் என்று அடையாளம் காட்டப்படுவதை மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு இழப்பீட்டுத் தொகை தரப்படுகிறது.)

நியாயமான ஏற்பாடு இல்லை

ரூ.5 லட்சம் என்பது ஒரு மரியாதையான தொகையாக தோன்றக்கூடும். இடம் பெயர்ந்த மக்கள் பெரும்பாலும் ஏழைகள். ஆனால், இந்தத் தொகையின் பயன்பாட்டை ஆராய்ந்தால் இது ஒரு சொரீசமான நிதிதான் என்பது தெரியவரும். சம்பந்தப்பட்ட கிராமங்களில் வீட்டு மனைகளின் விலை பல மடங்கு உயர்த்தப்பட்டுவிட்டது (இந்த கிராமங்களில்தான் நிவாரண முகாம்கள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன). கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கண்டிப்பாக வீட்டுமனை வாங்கியாக வேண்டிய நிலைமை வரும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு மனைகளின் விலை உயர்த்தப்பட்டது. சதுர அடி ரூ.1000 விலையில் இருந்த மனைகள் இப்போது ரூ.3200 என உயர்த்தப்பட்டுவிட்டது. 100 கன அடி உள்ள மனையை வாங்கினால் அதிலேயே இந்த 5 லட்சம் ரூபாய் போய்விடும். கட்டுமானத்திற்கோ, சாப்பிடுவதற்கோ எந்தப் பணமும் மிஞ்சாது.

மேலும், மறுவாழ்வு, மீட்சி, மறுகட்டுமானம் என்பதெல்லாம் பணத்தால் மட்டுமே தீர்மானிக்கப்படுவதல்ல. கலவரத்தால் சிதறிப் போனவர்கள் தங்களது சமூகத்தை மீண்டும் எப்படி கட்டமைப்பார்கள்? ஒரு பொதுச் சாவடி, ஒரு பள்ளி, ஒரு விளையாட்டு மைதானம், தங்களது முன்னோர்களை அடக்கம் செய்த கல்லரை மைதானம் போன்றவற்றோடு அமைந்த கிராமத்தை மீண்டும் எப்படி கட்டுவார்கள்? தங்களது குழந்தைகளுக்கு கொடுப்பதற்கும், அவர்கள் எதிர்காலத்தில் அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு கொடுப்பதற்குமான கலாச்சார பாரம்பரியத்துடன் கூடிய கிராமத்தை எப்படி மீண்டும் உருவாக்குவார்கள். வீடு என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு இடத்தை எப்படி அமைப்பார்கள்? இவை அனைத்தையுமே, இதைவிட அதிகமாகவும் அவர்கள் இழந்துவிட்டார்கள். இவை அனைத்தையும் மீட்க வேண்டும், கூடுதலாகவும் மீட்க வேண்டும். தனது குடிமக்களை பாதுகாக்க தவறுகிற அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு இது. ஆனால், இந்தியாவில் அதற்கான

மனமும் இல்லை, தொலைநோக்குப் பார்வையும் இல்லை. வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்டு இடம்பெயர்ந்து வாழ்கிறவர்களுக்காக என எந்த ஒரு கொள்கையும் கிடையாது. நியாயமான கட்டமைப்புகளும் கிடையாது. எனவே, மாநில அரசுகள் யாரை நோக்கி பணத்தை வீச வேண்டும், யாரிடம் அதை கொடுக்க வேண்டும், யாரை பணம் இல்லாமல் விட வேண்டும் என்பதை தான்தோன்றித்தனமாக தீர்மானிக்கின்றன.

மேலும், மேலும் வெளியேற்றம்

நீங்கள் இந்த 9 கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர் அல்ல, உங்களுக்கு ரூ.5 லட்சம் இழப்பீடு பெற தகுதி இல்லை என்றால் என்ன செய்வது? அது உங்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பொருத்தது. நீங்கள் பீதி அடைய வேண்டிய அவசியமில்லை, அரசாங்கத்தில் நீங்கள் குடியிருக்க வேண்டிய தேவையும் இல்லை. ஆகவே, நீங்களும் வெளியேறுமாறு கூறப்படுகிறீர்கள். லோய், ஷாபூர், ஜாவ்லா மற்றும் இதர முகாம்களிலிருந்து நீங்களும் வெளியேறியாக வேண்டும். உங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போங்கள், இல்லையெல் வேறொரு சாலை ஓரத்தில் இன்னொரு கூடாரம் அமைத்துக் கொள்ளுங்கள், இல்லையெல் வேறு மாநிலத்திற்குப் போங்கள், இல்லையெல் படகில் ஏறி வேறு நாட்டுக்கே போய்விடுங்கள். உத்தரபிரதேச மாநில அரசின் கவலை எல்லாம், நீங்கள் நிவாரண முகாம் என்று சொல்லப்படக்கூடிய எந்த ஒரு இடத்திலும் கண்ணை உறுத்தும் விதத்தில் தங்கியிருக்கக் கூடாது என்பது மட்டும்தான். ஏனென்றால், அது எளிதில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிடும். பெரும் அளவில் மனிதத் துயரம் நிகழ்ந்ததற்கும் அரசின் தோல்விக்கும் மறுக்க முடியாத ஆதாரமாகிவிடும். தேர்தல் காலகட்டத்தில் அது அரசியல் எதிரிகளுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்துவிடும்.

ஒவ்வொரு முகாமாக இப்படி மறையச் செய்யப்படுகிறது. அதனால், ஊரில் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் எங்கே போனார்கள்? முகாம்கள் முன்பு எங்கே இருந்தன என்பதை கூர்ந்து பார்த்தால் அவர்கள் கண்டுபிடிக்கக்கூடும். சிறு சிறு குடிசைப் பகுதிகளில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கே ஒரு 10 கூடாரங்கள், சாலையில் அறை கி.மீ. தள்ளி இன்னொரு 10 கூடாரங்கள். லோய் கிராமத்தின் சாலை ஓரத்தில் இப்படி சுமார் 20 கூடாரங்கள் ஷாபூர் கிராமத்திலும் இதே கதைதான். “முகாம்” மறைந்துவிட்டது! அதிலிருந்த மக்கள் இந்தியாவின் மாபெரும் குடிசைப் பகுதியில் ஒரு அங்கமாகிவிட்டனர். ஷாபூர் கிராமத்திற்கு வெளியே அவர்களது கூடாரங்கள் கொத்துக் கொத்தாக இருக்கின்றன. இன்றைக்கு அங்கே இருக்கலாம் நாளை காணாமல் போகலாம். ஆவர்களது நிரந்தர முகவரி யாருக்கும் தெரியப்போவதில்லை.

நினைவில் கொள்ளுங்கள், இந்த 9 கிராமங்களில்தான் பிரதானமான கிரிமினல் வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ரூ. 5 லட்சம் நிதி பாவப் பணமாக தெரிகிறது. பிரச்சனையை மூடி மறைப்பதற்கான பணமாகத் தெரிகிறது. பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, மாயமாய் மறைந்துவிடுங்கள் என்பதுதான் அரசாங்கம் சொல்ல விரும்புகிற செய்தியா? இதன் விளைவு என்னவென்றால், இதற்கு சாட்சிகள் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். குற்றத்திற்கான நீதி உறுதிப்படுத்தப்படமாட்டாது. இதுதான் உண்மையில் நடக்கப் போகிறதா? “வெளியேற்ற இழப்பீடு” வழங்கப்பட உள்ள 9 கிராமங்களில் ஒன்றான குத்பா கிராமத்தில் கலவரத்திற்கு 8 பேர் பலியானார்கள். அந்த கிராமத்தில் இதுவரை 5 பேர் மட்டுமே கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர். மேலும் 36 பேருக்கு பிடியாணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வன்முறை நிகழ்ந்து மூன்று மாதங்கள் கடந்த பிறகும், காவல்துறையினரால் அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

இறந்து போனவர்கள் எத்தனை பேர் என்று கணக்கெடுத்த பிறகும் கூட, முசாபர் நகரில் மேலும் பல அம்சங்கள் காணாமல் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. - நிவாரண முகாம்களைக் காணாமல், கலவரத்தில் தப்பியவர்களைக் காணாமல், குற்றவாளிகளையும் காணாமல். இந்தியாவிலேயே மிகவும் அதிகமான மக்கள் தொகை உள்ள மாநிலத்தில் தேர்தல் காலகட்டம் இப்படித்தான் தொடங்குகிறது.

(இந்த கட்டுரை எழுதப்பட்ட 2013 டிசம்பர் 30 அன்று லோய் நிவாரண முகாம் முற்றிலுமாக காலி செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஓரிரு கூடாரங்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கின்றன. கலவரத்தில் தப்பிப் பிழைத்து இப்போது பீதியில் மூழ்கியிருக்கிறவர்கள், டிசம்பர் 26க்குப் பிறகு, தங்களது நோஞ்ஜான் கூடாரங்களை கீழே இழுத்துப்போட்டு, வேறு பதுங்கிடங்களை தேடி சென்றுகொண்டிருப்பதிலிருந்து ஜே.சி.பி. எந்திரங்கள் எந்த அளவிற்கு செயல்படுகின்றன என்பதை புரிந்து கொள்ளலாம். முகாம்களின் நுழைவாயில் களில் காவல்துறையினர் நிறுத்தப்பட்டுள்ளனர். - வெளியேறியவர்கள் திரும்பி வராமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக அவர்கள் இரண்டாவது முறையாக வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்.)

(கட்டுரையாளர் ஃபாராக் நக்வீ ஒரு எழுத்தாளர், சமூகச் செயல்பாட்டாளர், தேசிய ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர், கட்டுரையில் இருப்பவை அவரது சொந்தக் கருத்துகள். அவரது மின்னஞ்சல் முகவரி : farah.naqvi64@yahoo.com)

ஆதாரம்: The Hindu, January 2, 2014

தகவல் உரிமைச் சட்ட செயல்பாட்டாளர்கள்: இந்தியாவில் பாதுகாப்பற்ற பலியாடுகள்

தகவல் உரிமைச் சட்ட செயல்பாட்டாளர்கள்: இந்தியாவில் பாதுகாப்பற்ற பலியாடுகள்

தலைநகர் தில்லியின் ராம்லீலா மைதானத்தில், ஒரு பயனுள்ள லோக்பால் சட்டமுன்வரைவு கோரி அன்னா ஹசாரே தொடங்கிய பட்டினிப் போராட்டம் முழு வீச்சுடன் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோது, அவரது ஆதரவாளரும் முன்னணி ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளருமான ஷீலா மசூத், மத்திய பிரதேச மாநிலத்தில் போபால் நகரில் உள்ள தமது வீட்டிற்கு வெளியே 2011 ஆகஸ்ட் 16 அன்று அடையாளம் தெரியாத சிலரால் சுட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். போபால் நகரில் நடந்த ஒரு ஊழல் எதிர்ப்புப் பேரணியில் கலந்து கொள்வதற்காக சென்றுகொண்டிருந்தபோது அந்தப் பெண் கொலை செய்யப்பட்டார். 2005ம் ஆண்டின் தகவல் உரிமை (ஆர்டிஐ) சட்டத்தின் கீழ் முனைப்புடன் செயல்பட்டதற்காக குறிவைத்துத் தாக்கப்படுவோரின் பட்டியலில் அவரும் இணைந்தார். “ஒவ்வொரு பொது அதிகார அமைப்பின் செயல்பாட்டில் வெளிப்படைத் தன்மையையும் பதில் அளிக்கும் பொறுப்பையும் வளர்ப்பதற்காக” தகவல் உரிமைச் சட்டம் – 2005 கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால், இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் தகவல் கோருவோர் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாவது அதிகரித்து வருகிறது, வெளிப்படைத் தன்மைக்கான இந்தியாவின் முத்திரைச் சட்டம் எவ்வித பாதுகாப்பையும் வழங்கவில்லை. ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்களை வாய்மூடச் செய்வதற்காக ஊழல் அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் மற்றும் சமூக விரோதக் கும்பல் ஆகியோரிடையே ஒரு அபாயகரமான உறவு உருவாகியிருக்கிறது.

2010ம் ஆண்டிலிருந்து குறைந்தது 12 ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஏராளமானோர் கடுமையான உடல் ரீதியான தாக்குதல்களுக்கும் பொய்யானக் குற்றச்சாட்டுகளின் அடிப்படையில் வழக்குகளுக்கும் உள்ளாகியுள்ளனர். பலர் சமூகப் புறக்கணிப்பையும் எதிர்கொண்டுள்ளனர். இத்தகைய அச்சுறுத்தல்கள் குறித்து மத்திய தகவல் ஆணையம், மாநில தகவல் ஆணையங்கள் ஆகியவற்றின் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டபோது அவர்களது தலையீடுகள் செயலூக்கமற்றதாகவே இருந்தன. விசாரணை நடத்த வேண்டிய காவல்துறையினர், முதல் தகவல் அறிக்கை (எஃப்ஐஆர்) கூட பதிவு செய்வதில்லை. விசாரணையும் மேற்கொள்வதில்லை. மாறாக அவர்களே குற்றங்களைச் செய்கிறார்கள். ஷீலா மசூத் உள்ளிட்டோரின் படுகொலைகள், ஒரு புதிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடு தேவை என்பதையே உணர்த்துகின்றன. தேவைப்பட்டால் ஆர்டிஐ சட்டத்தில் திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதையும் இவை வலியுறுத்துகின்றன.

படுகொலை செய்யப்படும் ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்கள்
ஆர்டிஐ சட்டத்தின் கீழ் தாக்கல் செய்யப்படும் மனுக்களை பெரும்பாலும், ஊழல், மோசமான நிர்வாகம், மனித உரிமை மீறல்கள் உள்ளிட்டவற்றை அம்பலப்படுத்துகிற

முயற்சிகளாகவே அதிகாரிகள் பார்க்கிறார்கள். குறிப்பாக அடிமட்டத்தில் தகவல் கோருவது என்பது அச்சுறுத்தலுக்கும் தாக்குதலுக்கும் உள்ளாகிறது. இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் தகவல் கோரியதற்காக 2010ம் ஆண்டிலிருந்து ஷீலா மசூத் 12 பேர் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர். அதற்கு முன்பாகவும் சிலர் கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

2011 மார்ச் 2 அன்று, தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்ட (என்ஆர்இஜிஏ) செயல்பாட்டாளர் நியாமத் அன்சாரி, ஜார்க்கண்ட் மாநிலம் லாட்டேஹர் மாவட்டம் ஜெருவா கிராமத்தில் அடையாளம் தெரியாத சிலரால் அவரது வீட்டிலிருந்து வெளியே இழுத்துச் செல்லப்பட்டு அடித்துக்கொல்லப்பட்டார். ஆர்டிஐ சட்டத்தின் கீழ் தகவல்களைப் பெற்ற அன்சாரி, என்ஆர்இஜிஏ ஒப்பந்ததாரர்கள் ஊழலை அம்பலப்படுத்தினார். அவரது புகாரின் அடிப்படையில் வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் கைலாஷ் சாஹூர் உள்ளிட்ட 3 பேர் நிதிமுறைகேட்டிற்காக கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

மஹாராஷ்டிரா மாநிலம் நந்தீத் பகுதியில் பொது விநியோக முறையில் நடந்து வந்த ஊழல்களையும் மணல் கொல்லையையும் அம்பலப்படுத்திய ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் ராம்தாஸ் காடேகாவுக்கர் (43). 2010 ஆகஸ்ட் 27 அன்று கொல்லப்பட்டார். உத்தரபிரதேச மாநிலத்தின் பாரைச் மாவட்டம் காத்தர் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஊர் காவல் படையைச் சேர்ந்தவரும் ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளருமான பப்பு சிங் 2010 ஜூலை 25 அன்று கொலை செய்யப்பட்டார். அரசாங்கம் ஒதுக்கிய நிதி குறித்தும், கிராமத் தலைவரின் பணிகள் குறித்தும் தகவல்கள் கோரியதற்காகவே அவர் கொல்லப்பட்டதாக கூறப்படுகிறது.

குஜராத் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அருகில், ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளரும், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவருமான அமித் ஜெத்வா அடையாளம் தெரியாத இருவரால் 2010 ஜூலை 20 அன்று சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். கிர் இயற்கை பாதுகாப்பு இளைஞர் மன்ற உறுப்பினரான அவர், வனத்துறையினருக்கு எதிராக பல மனுக்களையும் ஜூனாகத் மாவட்டத்தில் உள்ள கிர் காடுகளில் சட்ட விரோத கனிமச் சுரங்கங்கள் தோண்டப்படுவதை எதிர்த்து ஒரு பொது நல மனுவையும் தாக்கல் செய்தவர்.

மகாராஷ்டிர மாநிலம் கோலாப்பூர் மாவட்டத்தில் இச்சல்கராஜி பகுதியில் நடந்த பல்வேறு முறைகேடுகளையும், அரசு நிதியில் நடந்த கையாடல்களையும் அம்பலப்படுத்திய தத்தாராய் பட்டீல் 2010 மே 22 அன்று கொலை செய்யப்பட்டார். மகாராஷ்டிரா மாநிலம் பீட் மாவட்டத்தில் வாக்கெட் கிராமத்தில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் நடந்த முறைகேடுகளை அம்பலப்படுத்தியதற்காக 2010 ஏப்ரல் 20 அன்று கொலை செய்யப்பட்ட ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் வித்தால் கைட் (39), 2010 ஏப்ரல் 11 அன்று கொலை செய்யப்பட்டவர் சோலா ரங்கா ராவ். ஆந்திர மாநிலம்

கிருஷ்ணா மாவட்டத்தில் உள்ள சீத்தாராம்புரம் கிராமத்தில் குழாய்கள் அமைப்பதற்கு செலவிடப்பட்ட நிதி குறித்து சில தகவல்களைக் கோரியதற்காக அவர் கொல்லப்பட்டார் என்று கூறப்படுகிறது. மகாராஷ்டிர மாநிலம் தானே நகரில் ஊழல் நிர்வாகத்திற்கு எதிராகப் போராடிய ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் அருண் சாவன்த் 2010 பிப்ரவரி 26 அன்று கொலை செய்யப்பட்டார். 2010 பிப்ரவரி 14 அன்று கொல்லப்பட்டவர் சஷிதர் மிஸ்ரா. பீகார் மாநிலம் பாகுசராய் மாவட்டம், பராளுனி புல்வாரியா காவல் நிலைய எல்லைக்குட்பட்ட புல்வாரியா கிராமத்தில் நடந்த பல்வேறு நலத்திட்ட ஊழல்களை ஆர்டிஐ சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி அம்பலப்படுத்தியதற்காக 2010 பிப்ரவரி 14 அன்று கொலை செய்யப்பட்டார்.

குஜராத் மாநிலம் அஹமதாபாத் நகரில், டோரன்ட் பவர் கம்பெனி என்ற மின்சார உற்பத்தி நிறுவனத்தின் நிர்வாகிகளை சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பிய விஷ்ரம் லக்ஷ்மன் தோடியா என்ற ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் 2010 பிப்ரவரி 11 அன்று கொலை செய்யப்பட்டார். அந்த நிறுவனத்திற்கு சட்டவிரோதமான முறையில் மின்சார இணைப்பு வழங்கப்பட்டது குறித்த தகவல்களை அவர் கோரியிருந்தார். மகாராஷ்டிர மாநிலம் புனே நகருக்கு அருகில் 2010 ஜனவரி 13 அன்று கொலை செய்யப்பட்டவர் ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் சதீஷ் ஷெட்டி (38). தாலேகாவன் தாபாதே பகுதியில் நடந்த பல நில மோசடிகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்தவர் அவர்.

ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்களுக்கு எதிராக நடந்த கொலை முயற்சிகள்

இத்தகைய தாக்குதல்களிலிருந்து பலர் தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறார்கள். 2011ம் ஆண்டின் முதல் ஆறு மாதங்களில் மட்டுமே பல தாக்குதல் சம்பவங்கள் குறித்த புகார்கள் வந்துள்ளன. பல தாக்குதல் சம்பவங்கள் வெளிவராமலே போயுள்ளன.

டையூ யூனியன் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் ஜெய்க்கு பம்பானியா (39) 2011 ஆகஸ்ட் 21 அன்று அடையாளம் தெரியாத சிலர் பம்பானியாவை கூர்மையான ஆயுதங்களாலும், இரும்புக் குழாய்களாலும் தாக்கினார். குஜராத் மாநிலம் ஜுனாஹத் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த உனா பகுதியில் உள்ள அதிகாரிகளும் அரசியல்வாதிகளுமே இந்தத் தாக்குதலில் ஈடுபட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஒரு உணவகம் சட்ட விரோதமான முறையில் கட்டப்பட்டது, மோட்டார் பைக் வியாபாரிகளுக்கு சாலைப் போக்குவரத்து அலுவலகத்தால் போலி உரிமம் வழங்கப்பட்டது தொடர்பான தகவல்களை அவர் கோரியதாக தெரியவருகிறது.

2011 ஜூன் 24 அன்று, குஜராத்நீதி போர்பந்தர் நகரில் 5 அல்லது 6 பேர் கொண்ட கும்பலின் கத்திக் குத்துக்கு ஆளானவர் பாகு தேவானி (72) என்ற ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர். சட்டவிரோதமான முறையில் ஒரு ஓட்டலையும் மற்றொரு கட்டிடத்தையும் கட்டியதாக முன்னாள் பாஜக அமைச்சர் மற்றும் இருவர் மீது குற்றம் சாட்டியவர் தேவானி.

ராஜஸ்தான் மாநிலத்தில் தலித் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் மங்கள் ராம் மேக்வால் 2011 மார்ச் 3 அன்று கிராமத் தலைவர் குலாம் ஷா என்பவராலும் மற்றவர்களாலும்

அடித்து உதைக்கப்பட்டதுடன் அவமதிப்புக்கும் உள்ளானார். என்ஆர்இஜிஏ சட்டத்தின் கீழ் பார்மர் மாவட்டம், பாம்கோர் கிராமத்தில் நடந்த வேலைகள் தொடர்பான தகவல்களைக் கோரியதற்காக அவர் தாக்கப்பட்டார்.

ஜம்முகாஷ்மீர் மாநிலம் தோடா மாவட்டத்தின் பண்டோகா பகுதியில், அடையாளம் தெரியாத சில நபர்களால் சப்தர் அலி என்ற ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் 2011 ஜனவரி 17 அன்று அடித்து உதைக்கப்பட்டார். கிராமத்தில் ஒரு குடிநீர் தொட்டி கட்டுவதில் நடந்த நிதி மோசடியைத் தொடர்பான தகவல்களைக் கேட்டதற்காக அவர் தாக்கப்பட்டார். மகாராஷ்டிர மாநிலம் மும்பை நகரில் உள்ள பாண்டுப் வட்டாரத்தில் 2011 ஜனவரி 2 அன்று 30 பேர் கொண்ட கும்பலால் தாக்கப்பட்ட ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் யஷ்வந்த் காவந்த் (42), படுகாயமடைந்தார். சில ஊழல் நடவடிக்கைகளை அம்பலப்படுத்த முயன்றதற்காக அவர் தாக்கப்பட்டார்.

மகாராஷ்டிராவின் தெலிகாவன் - தாபாடே வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த ஜிஜாமாதா சவுக் பகுதியில் ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் அருண் மானே 2011 ஜனவரி 2 அன்று அடையாளம் தெரியாத சில நபர்களால் தாக்கப்பட்டு படுகாயமடைந்தார். படுகொலை செய்யப்பட்ட சதீஷ் ஷெட்டி என்ற மற்றொரு ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் குறித்த தகவல்களைத் திரட்ட முயன்றதற்காகவே அவர் தாக்கப்பட்டார். 2010ம் ஆண்டிலும் ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்கள் பலர் அச்சுறுத்தலுக்கும் தாக்குதலுக்கும் உள்ளாகினர். ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் அன்வர் ஷேக், மகாராஷ்டிர மாநிலம் மும்பை நகரில் உள்ள விக்ரோலி பகுதியில் சட்டவிரோதமாக நிலம் கைமாற்றப்பட்டதை அம்பலப்படுத்த முயன்றார். அதற்காக அவருக்குக் கொலை மிரட்டல் வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து அவர் பாதுகாப்பு கோரி 2010 செப்டம்பரில் பம்பாய் உயர்நீதிமன்றத்தை நாடினார்.

மகாராஷ்டிர மாநிலம் மும்பை மாநகர பொதுப் பணித்துறை தொடர்பான சில தகவல்களை ஆர்டிஐ சட்டத்தின்கீழ் கேட்டுப் பெற்று, அந்தத் துறைக்கு எதிராக ஒரு பொது நல வழக்குத் தொடுத்த ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் அஷோக் குமார் ஷின்டே 2010 ஜூலை 14 அன்று அடையாளம் தெரியாத சில நபர்களால் அடிக்கப்பட்டார். 2010 மே 31 அன்று ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் குலாம் நபி ஷா, இந்திரா ஆவாஸ் யுவஜனா மற்றும் என்ஆர்இஜிஏ திட்டங்களுக்கான நிதி தொடர்பான தகவல்களை காண்காணிப் நகர வட்டார வளர்ச்சி அலுவலரிடமிருந்து கேட்டதற்காக தாக்குதலுக்கு உள்ளானார்.

ராம் நகர் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் முன்க் ராஜ், 2010 ஏப்ரல் 17 அன்று கொலை மிரட்டலுக்கு உள்ளானார். கிராமத்தைவிட்டு அவர் விரட்டியடிக்கப்பட்டார். கிராமத்துப் பள்ளி சில தகவல்களைப் பெறுவதற்காக ஆர்டிஐ மனு ஒன்றை தாக்கல் செய்திருந்தார். அதன்பிறகுதான் இந்தத் தாக்குதல் நடந்திருக்கிறது.

பொய் வழக்குகளும் சித்திரவதைகளும்

பல ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்களது குரலை ஒடுக்குவதற்காக அவர்கள்மீது பொய்யான வழக்குகள் தொடுக்கப்படுகின்றன. அருணாச்சலப் பிரதேசம் ஈட்டா நகரைச் சேர்ந்த ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் பயி கியாடி மீது பொய் வழக்குகள் போட

முயற்சி செய்யப்பட்டது. 2011 ஜூன் 6 அன்று அவரது காரில் ஒரு துப்பாக்கியும் சில வெடிகுண்டுகளும் வைக்கப்பட்டன. மாநிலத்தின் சில அரசியல்வாதிகள், ஒரு உயர் அதிகாரியின் ஒத்துழைப்புடன், போலிச் சான்றிதழ்களைப் பயன்படுத்தி மாநில அரசின் பல்வேறு துறைகளில் சட்டவிரோத வேலை நியமனங்கள் நடந்திருந்தன. அந்த நியமன விவரங்களை ஆர்டிஐ சட்டத்தின்கீழ் கேட்டு வெளிப்படுத்தினார் கியாடி.

2011 மே 28 அன்று ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் ரமேஷ் அகர்வால் கைது செய்யப்பட்டு, சத்தீஷ்கர் மாநிலம் ராய்கார் நகரில் உள்ள ஒரு மருத்துவமனையில் கட்டிலோடு சேர்த்து சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டார். ஜிண்டால் குழுமத்தினர் பதிவு செய்த ஒரு புகாரின் அடிப்படையிலேயே அவர் கைது செய்யப்பட்டார். ஜிண்டால் நிறுவனத்தின் சுற்றுச்சூழல் விதி மீறல்களை மக்கள் கவனத்திற்குக்கொண்டு வந்ததற்காக அவர்மீது பொய் புகார் பதிவு செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அகர்வால் வெளிப்படுத்திய அந்த செய்தியின் காரணமாக ஜிண்டால் நிறுவனத்திற்கு சுற்றுச்சூழல் மற்றும் வனத்துறை அமைச்சகம் வழங்கியிருந்த அனுமதி ரத்துச் செய்யப்பட்டிருந்தது.

மேகாலயா மாநிலத்தைச் சேர்ந்த ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் மேரி ஆன் போஷ்னா ஒரு பொய் குற்றச்சாட்டின் அடிப்படையில் காவல்துறையினரால் 2011 மார்ச் 9 அன்று கைது செய்யப்பட்டார். காவல்துறை உயர் அதிகாரிகள் தூண்டுதலில் மேரி ஆன் போஷ்னா, மற்றொரு ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் ஆக்னஸ் கார்ஷிங் இருவர் மீதும் போலியான குற்றவியல் வழக்கு போடப்பட்டது. 2009 ஜூன் மாதம், சிறையிலிருந்து தப்பித்து பின்னர் காவல் நிலையத்திலேயே சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட, மோதலில் கொல்லப்பட்டதாக சொல்லப்பட்ட, விசாரணைக் கைதி ஃபுல்முன் தார் பற்றிய விவரங்களை 2009ல் ஆண்டில் தகவல் உரிமைச் சட்டத்தின்கீழ் ஆக்னஸ் கார்ஷிங் கோரியிருந்தார்.

ஆந்திர பிரதேசம் சிராலா பகுதியைச் சேர்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் மேற்கொண்ட சில பணிகள் குறித்த தகவல்களை ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் எம்மானுவேல் கோரியிருந்தார். அவரை காவல்துறையினர் 2011 மார்ச் 2 அன்று மிரட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆர்டிஐ செயல்பாடுகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டால் மாவோயிஸ்டுகளுடன் தொடர்பு இருப்பதாக புகார் பதிவு செய்யப்படும் என்று சிராலா காவல்துறைக் கண்காணிப்பாளர் தன்னை அச்சுறுத்தியதாக எம்மானுவேல் கூறுகிறார்.

ராஜஸ்தான் மாநிலம் பிகனீர் மாவட்டத்தில் நடந்த ஊழலுக்கு எதிராக பிரச்சார இயக்கம் நடத்தினார் கோவார்த்தன் சிங் (32). அதற்காக அவர் பலத்த விலை கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. வங்கிகளிலும் அரசுத் துறைகளிலும் நடந்த ஊழல்களை அம்பலப்படுத்தும் சுமார் 100 மனுக்களை ஆர்டிஐ சட்டத்தின்கீழ் அனுப்பியவர் சிங். ஆனால், சில காவல்துறை அதிகாரிகளின் உடைமைகள், சொத்துகள் பற்றிய தகவலை ஆர்டிஐ சட்டத்தின் கீழ் அவர் கேட்டதைத் தொடர்ந்து அவரது நிலைமை மோசமானது. இரவோடு இரவாக அவர் மீது 9 முதல் தகவல் அறிக்கைகள் பதிவு செய்யப்பட்டன. காவல்துறையினரால் அவரது வீட்டில் சோதனை நடத்தப்பட்டது. அவரது கார் கைப்பற்றப்பட்டது. அவரது அலுவலகம் மூடப்பட்டது. குடும்பத்தினர் தொடர்ச்சியாக துன்புறுத்தப்பட்டனர். பியூசிஎல் அமைப்பு மேற்கொண்ட

விசாரணையைத் தொடர்ந்து பிகனூர் காவல்துறை கண்காணிப்பாளரை இடமாற்றம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் மாநில அரசுக்கு ஏற்பட்டது. ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்தின் புத்தாம் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த சதுரா காவல் நிலையத்தில், 2010 மார்ச் 14 அன்று 5 ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டு காவலில் வைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் மீது வழிப்பறி, தாக்குதல் உள்ளிட்டவை தொடர்பான போலியான புகார்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்த கிராமத் தலைவரின் மனைவி தன்னை அந்த 5 பேரும் அடித்தார்கள், ரூ.30,000 மதிப்புள்ள தனது தங்க நகைகளைத் திருடினார்கள் என்பன உள்ளிட்ட புகார்களை 2010 பிப்ரவரி 27 அன்று பதிவு செய்தார் என்று, குற்றம்சாட்டப்பட்டோர் தெரிவிக்கிறார்கள்.

முக்கியப் பிரச்சனை: பாதுகாப்பின்மை

தகவல்கள் கோருவோர் தாக்கப்படுவது அதிகரித்து வருவதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் பாதுகாப்பின்மை தான். செயல்பாட்டாளர்கள் அணுகுகிறபோது காவல்துறையினர் பெரும்பாலும் முதல் தகவல் அறிக்கை (ஃப்ஐஆர்) பதிவு செய்ய தயங்குகிறார்கள். ஃப்ஐஆர் பதிவு செய்யப்பட்டாலும் கூட காவல்துறையினர் மேற்கொண்ட விசாரணைகள் கேள்விக்குரியதாகவே இருந்தன. குஜராத் மாநிலத்தின் ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் அமித் ஜெதாவா படுகொலை செய்யப்பட்டார். அந்தக் கொலை தொடர்பாகக் குற்றம்சாட்டப்பட்ட சர்ச்சைக்குரிய பாஜக எம்.பி. (ஜுனாகத் தொகுதி) டினு சோலங்கிக்கு அகமதாபாத் நகர காவல்துறையின் குற்றவியல் விசாரணைப் பிரிவினர் நற்சான்றிதழ் கொடுத்தனர். குஜராத் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு குற்றவியல் விசாரணைப் பிரிவு அளித்த வாக்குமூலத்தில் 2010 செப்டம்பர் 16 அன்று சோலங்கியை தாங்கள் விசாரித்ததாகவும் அதில் கொலையில் அவருக்கு சம்பந்தம் இருப்பதாகக் காட்டக்கூடிய எந்த ஒரு ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை என்றும் கூறப்பட்டிருந்தது. கிரகாட்டுப் பகுதியில் சட்டவிரோதமான கனிமச் சுரங்க வேலைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. அதற்கு டினு சோலங்கி உடந்தையாக இருந்தார். அதை எதிர்த்து உயர்நீதிமன்றத்தில் அமித் ஜெதாவா ஒரு பொது நல வழக்கு தாக்கல் செய்திருந்தார். அதனால்தான் தனது மகனின் கொலையில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினருக்கு தொடர்பு இருப்பதாக தனக்கு சந்தேகம் உள்ளது என்று ஜெதாவாவின் தந்தை பிக்கா ஜெதாவா குற்றம்சாட்டுகிறார். மற்றொரு சம்பவத்தில் 2011 ஜனவரி 27 அன்று மங்ரோல் தொகுதி பாஜக சட்டமன்ற உறுப்பினர் பகவான் ககாதியா, அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த மாதாபா கிராமத்து ஊர் தலைவர் ராம் ககாதியா, அவரது தந்தை ஆகிய இருவரையும் கொலை செய்ய முயன்றதாக ஒரு புகார் பதிவு செய்யப்பட்டது. வனப்பகுதிக்குள் அந்த சட்டமன்ற உறுப்பினருக்குச் சொந்தமான இடத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த ஒரு சுரங்கம் தொடர்பான தகவல்களை தகவல் உரிமைச் சட்டத்தின்கீழ் அவர்கள் கேட்டதால் இந்தக் கொலை நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயினும், பகவான் ககாதியா கைது செய்யப்படவில்லை. அவரிடம் விசாரணையும் நடத்தப்படவில்லை.

செயல்பாட்டாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கவோ, புகலிடம் அளிக்கவோ தேவையான சட்டப்பூர்வ அதிகாரம் மத்திய தகவல் ஆணையம், மாநில தகவல் ஆணையம் இரண்டுக்குமே கிடையாது.

மத்திய புலனாய்வுத்துறை (சிபிஐ) இயக்குநர் சேர்த்த சொத்துக்கள் குறித்த தகவல்களை ஆர்டிஐ சட்டத்தின்கீழ் கேட்டார் மணீஷ் பட்னாஹர். அவருக்கு தொலைபேசியில் அச்சுறுத்தல்கள் வந்தன. அதுகுறித்து சிபிஐ-யின் மத்திய பொது தகவல் அலுவலர் தனது சொந்த 'வழிகளை' பயன்படுத்திக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று அவருக்கு மத்திய தகவல் ஆணையம் 2010 ஜூலை 13 அன்று ஆணையிட்டது. தலைமைத் தகவல் ஆணையர் வஜாஹாத் ஹபிதுல்லா தனது முடிவெடுப்புக் குறிப்பில், குற்ற நோக்கம் கண்டுபிடிக்கப்படுமானால் உரிய தீர்வுக்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று பதிவு செய்தார். சிபிஐ இயக்குநர் அஷ்வானி குமாரின் பணி ஆவணங்கள், சொத்து குறித்த அறிவிப்புகள், அவரது கைப்பேசி இணைப்பு விவரங்கள், அவர் பயன்படுத்திய பணி சார்ந்த வசதிகள் போன்ற தகவல்களை மணீஷ் பட்னாஹர் கேட்டிருந்தார். ஆயினும் அவருக்கு எவ்வித பதிலும் வரவில்லை. எவ்வித பதிலும் தரப்படவில்லை. அவர் தம்மை சிபிஐ அதிகாரிகள் துன்புறுத்துவதாகக் கூறி மத்திய தகவல் ஆணையரை அணுகினார். ஒரு குறிப்பிட்ட கைப்பேசியிலிருந்து தனக்கு மிரட்டல்கள் வருவதாகவும் அவர் கூறினார். தலைமை தகவல் ஆணையர் சிபிஐ-க்கு புகார் நோட்டீஸ் அனுப்பினார். கேட்கப்பட்ட தகவல் தனி மனிதர் சம்பந்தப்பட்டது என்பதால் அப்படிப்பட்ட தகவல்களைத் தெரிவிக்க முடியாது என்று சிபிஐ பதில் அனுப்பியது. மேலும் இதுதொடர்பான தகவல் மனுதாரருக்கு அனுப்பப்பட்டது என்றும், ஆனால் அவர், “முகவரியில் இல்லை” என்ற குறிப்புடன் அந்தத் தகவல் கடிதம் திரும்பி வந்துவிட்டதாகவும் சிபிஐ மத்திய ஆணையருக்குத் தெரிவித்தது. ஆயினும், மத்திய தகவல் ஆணையர் தனது முடிவெடுப்புக் குறிப்பில், “இது (சிபிஐ கூறும் விளக்கம்) சந்தேகத்திற்கு உரியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் மனுதாரர் தெரிவித்துள்ள முகவரிக்கு ஆணையத்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட கடிதங்கள் கிடைக்கப் பெற்றதாக அவரிடமிருந்து பதில் வந்துள்ளது,” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நீதிமன்ற ஆணைகளைக் கூட அரசுகள் செயல்படுத்துவதில்லை. 2010 மே 7 அன்று பம்பாய் உயர்நீதிமன்றம், ஆர்டிஐ செயல்பாட்டாளர் சஜீஷ் ஷெட்டி கொலை தொடர்பாக விசாரித்தபோது, எந்த ஒரு தனி மனிதர் அல்லது அமைப்பு வன்முறை அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாவதாக அல்லது தாக்கப்பட்டதாக புகார் செய்யும் நிலையில், மாநில அரசு உடனடியாக காவல்துறை பாதுகாப்பை வழங்க வேண்டும் என்று ஆணையிட்டது. சமூகப் பணியாளர்கள் அச்சுறுத்தப்படுவது, தாக்கப்படுவது தொடர்பான வழக்குகளை விரைவாக விசாரிக்கவும், சமூகப் பணியாளர்கள் தொடர்பான தகவல் பதிவு மற்றும் கண்காணிப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறும், இந்த ஏற்பாடு 90 நாட்களுக்குள் செய்ய வேண்டும் என்றும் உயர்நீதிமன்றம் மாநில அரசுக்கு ஆணையிட்டது. ஆனாலும், மஹாராஷ்டிராவில் சமூகப் பணியாளர்கள் மீதான தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கவே செய்துள்ளன.

இந்திய அரசுக்குப் பரிந்துரைகள்

2005ம் ஆண்டின் தகவல் உரிமைச் சட்டத்தின்கீழ் தகவல்கள் கோருவோருக்கு பாதுகாப்பு வழங்கும் வகையில் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டிய அவசர அவசியம் உள்ளது.

சட்டத்தில், “(ஆர்டிஐ) சட்டத்தின்கீழ் தகவல் கோருவோருக்கு பாதுகாப்பு” என்ற புதிய பிரிவை தனியாகச் சேர்க்க வேண்டும் என்று ஆசிய மனித உரிமைகள் மையம் பரிந்துரைத்துள்ளது.

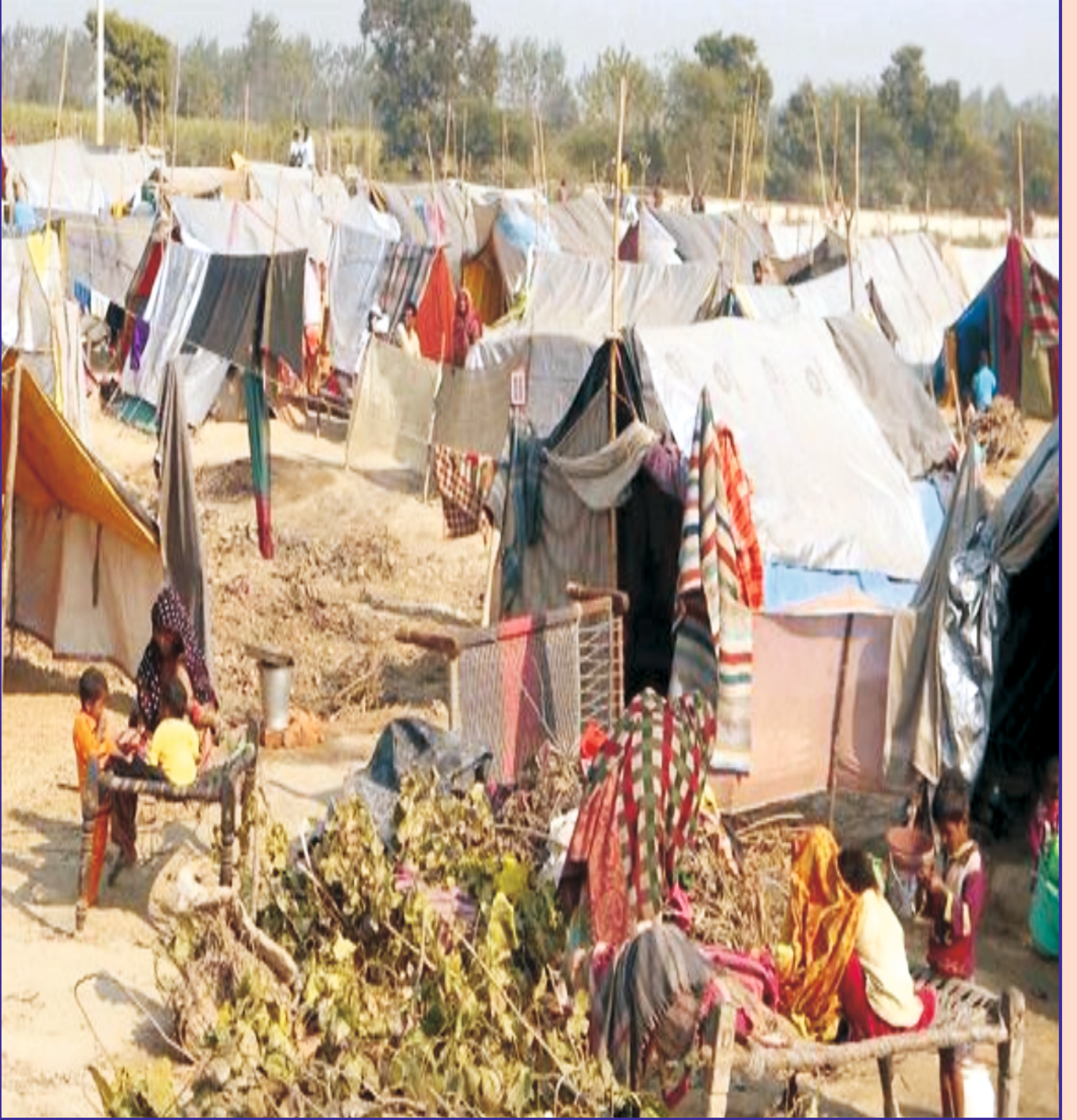
ஆசிய மனித உரிமைகள் மையம் அளித்துள்ள பரிந்துரைகள் வருமாறு:

“(1) இந்த சட்டத்தின்கீழ் தகவல் கோருகிற மனுதாரர் எவரும் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாவாரானால் அவருக்கு பின்வரும் பாதுகாப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும்:

1. சட்டத்தின்கீழ் தகவல் கோருகிற எந்த ஒரு நபரும் மிரட்டல், நிர்ப்பந்தம், அச்சுறுத்தல், லஞ்சம், ஆசைகாட்டப்படுதல், வன்முறை அல்லது வன்முறை மிரட்டல் ஆகியவை தொடர்பாக வாழ்மொழியாகவோ அல்லது எழுத்துப் பூர்வமாகவோ புகார் செய்வாரானால் அதனை முதல் தகவல் அறிக்கையாக (எஃப்ஐஆர்), இந்திய தண்டனைச் சட்டம் மற்றும் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் உரிய பிரிவுகளின்கீழ், பதிவு செய்வதும், அந்த எஃப்ஐஆர் பதிவை சம்பந்தப்பட்ட காவல்துறை உதவி ஆணையர் / காவல்துறை துணை கண்காணிப்பாளர், சம்பந்தப்பட்ட தகவல் ஆணையம் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட் / நீதிபதியிடம் 24 மணி நேரத்தில் தாக்கல் செய்வதும் காவல் நிலைய தலைமை அதிகாரியின் கடமையாகும்.
2. சட்டத்தின்கீழ் சம்பந்தப்பட்ட மனுதாரருக்கும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் நேரடி பாதுகாப்பு வழங்க தேவையான ஆணைகளை மாஜிஸ்ட்ரேட் பிறப்பிக்க வேண்டும்; காவல் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட பாதுகாப்புகளை வழங்குவதற்கான செலவுகளை சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசு ஏற்க வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட நீதிபதி அந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.
3. இத்தகைய எஃப்ஐஆர் தொடர்பான விசாரணையை காவல்துறை துணைக் கண்காணிப்பாளர் / உதவி ஆணையர் நிலைக்குக் குறையாத ஒரு காவல்துறை அதிகாரி மேற்கொள்ள வேண்டும்.
4. இத்தகைய எஃப்ஐஆர் மீதான விசாரணை 90 நாட்களுக்குள் முடிக்கப்பட வேண்டும்.
5. விசாரணையில் குற்றம் நடந்திருப்பது கண்டு பிடிக்கப்படுமானால் குற்றம்சாட்டப்பட்டவர் மீதான நீதிமன்ற விசாரணை, புலனாய்வு முடிந்த ஆறு மாதங்களுக்குள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும்.
6. இந்தப் பிரிவின்கீழ் ஒரு குற்றச் செயலுக்காக தொடரப்படும் ஒரு வழக்கில், சம்பந்தப்பட்ட பொது தகவல் அலுவலர்கள், முதல் முறையீட்டு அதிகாரிகள், இந்தச் சட்டத்தின் கோரப்பட்ட தகவலுடன் நேரடியாக சம்பந்தப்பட்டவர்கள், மனுதாரருக்கு எதிரான குற்றச் செயலை தூண்டிவிட்டதாக, அவ்வாறு இல்லை என நிரூபிக்கப்படாத நிலையில், கருதப்படுவார்கள்.”

Courtesy : Asian Centre for Human Rights.

முசாபர் நகர் வகுப்பு கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான நிவாரண முகாம்களில் தொடரும் மனித உரிமை மீறல்கள்

<http://www.tehelka.com/roit-victim-await-closure>

Education Material Published on behalf of

***Campaign for Custodial Justice & Abolition of Torture by
Human Rights Advocacy and Research Foundation (HRF)***

10, LDG Road, Little Mount, Saidapet, Chennai - 600 015, INDIA.

☎ 044 22353503, 044 22351919 Fax : 044 22355905,

E-mail : humanrightsadvocacyandresearch@gmail.com

website : www.humanrightsadvocacyandresearchfoundation.org

